Primăvară la Tbilisi

După războiul-fulger dintre Georgia şi Rusia, FSB-ul continuă lupta. O face mai în linişte şi mai feroce!

GERARD DE VILLIERS

METEOR PRESS

http://www.virtual-project.eu

Gérard de Villiers

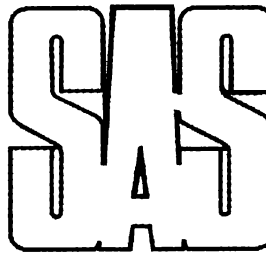

PRIMĂVARĂ LA TBILISI

Titlul original: ***LE PRINTEMPS DE TBILISSI***

PROLOG

Una dintre santinelele aflate în faţa gardului Palatului Prezidenţial Avlabari îşi ridică încet casca pentru a-şi şterge fruntea. Palatul era o clădire lungă şi albă, mai degrabă urâtă, înălţată în mijlocul cartierului armean, ale cărui case vechi, cele mai multe nelocuite, se aflau deja în ruină. Aşezată pe un promontoriu, ea domina oraşul Tbilisi şi râul Kura.

În ziua de 7 august a anului 2008 era o căldură teribilă în Georgia. Aproape 40 de grade, chiar şi acum, la ora şase seara.

Soldatul constată cu amărăciune că miliardul de dolari al bugetului georgian pentru apărare, practic un sfert din bugetul total al ţării, nu era suficient ca să se poată cumpăra pentru armata georgiană un echipament mai adaptat la această căldură. În acelaşi timp însă, toţi ofiţerii mergeau în maşini 4x4, japoneze sau coreene, şi aveau uniforme noi.

Fost satelit al Uniunii Sovietice, devenită independentă la 9 aprilie 1991, Georgia cunoscuse o tinereţe dificilă, trebuind să facă faţă veleităţilor de independenţă ale celor două provincii, Abhazia de Vest şi Osetia de Sud, aflate în partea nordică a ţării. Ultima îşi ceruse independenţa la 28 noiembrie 1991, urmată de Abhazia, în iulie 1992.

În urma acestor mişcări, preşedintele Gamsakhurdia a fost, în modul cel mai curat, *sinucis* şi, în

anul 1995, un fost *apparatcik* georgian, Eduard Şevarnadze, fost ministru al afacerilor externe al URSS, a fost ales preşedinte, şi apoi reales în anul 2000.

Această perioadă s-a caracterizat printr-o corupţie deşănţată şi printr-un regres economic înspăimântător. La Tbilisi nu mai exista nici măcar iluminatul public!

Şi a sosit, apoi, „cavalerul alb", Mihail Saakaşvili! După ce l-a alungat pe Şevarnadze, noul conducător al Georgiei a pus mâna pe putere la 4 ianuarie 2004. A fost ales preşedinte la numai 36 de ani!

Din acea zi, Georgia a făcut o întoarcere de 180 de grade, privind ferm spre Occident şi spre Statele Unite. Mihail Saakaşvili şi echipa sa, toţi făcând parte din aceeaşi generaţie, fuseseră formaţi peste Ocean şi venerau America.

O venerau în aşa măsură, încât gurile rele spuneau că era suficient să fi petrecut un weekend la New York ca să fii numit ministru... Noul preşedinte a cumpărat avioane fără pilot din Israel, tancuri T-72 şi T-55 din Belarus şi a ridicat bugetul pentru apărare la 25% din cheltuielile statului! L-a sărutat în public pe George Bush pe gură, a numit autostrada care leagă noul aeroport internaţional de capitală, bulevardul George W. Bush şi l-a primit pe acesta, în iulie 2005, într-o vizită oficială în Georgia. Această fostă provincie a Uniunii Sovietice era considerată acum vârful de lance al luptei pentru libertate...

Încurajat de acest sprijin puternic, dar puţin cam vizibil, Mihail Saakaşvili jurase să recupereze Abhazia şi Osetia de Sud, întoarse acum la sânul Rusiei.

De aici şi prezenţa a numeroşi consilieri militari americani şi israelieni, ca şi „reînarmarea" minusculei republici. Aceasta are doar 4 650 000 de locuitori, o suprafaţă egală cu aceea a cinci departamente din Franţa, adică 70 000 de kilometri pătraţi. Evident că, la această scară, chiar şi Osetia de Sud, cu cei 3 900 de kilometri pătraţi ai ei, reprezintă o pierdere importantă.

Pentru a-şi atrage şi mai mult simpatia Statelor Unite, Mihail Saakaşvili a trimis chiar un contingent de 3 500 de soldaţi în Irak... A cerut, de asemenea, să facă parte din NATO. În acest timp, ruşii distribuiau în Osetia de Sud paşapoarte la fel de uşor precum chiflele.

După ce le-a venit de hac corupţiei – a alungat 15 000 de poliţişti necinstiţi – şi penelor repetate de electricitate, nu i-a mai rămas altceva de făcut decât să recupereze cele două teritorii pierdute. America, deja implicată în două războaie, deşi îşi manifesta sprijinul, l-a pus în gardă pe tânărul preşedinte în legătură cu o eventuală operaţiune privind cele două regiuni. Sub bâta lui Vladimir Putin, ursul rusesc îşi regăsise ghearele!

Încă de la începutul anului 2008, incidentele frontaliere între miliţienii din Osetia, conduşi de „preşedintele" Georgiei, fostul responsabil local al KGB şi trupele georgiene s-au înmulţit. Deşi trupele ruseşti, staţionate în Osetia de Sud ca „forţe ale păcii", nu se manifestaseră, tensiunea era tot mai puternică. În ajun, la 6 august, ambasadorul american la Tbilisi, John Tefft, alertat de numeroasele incidente care aveau loc la frontieră între Georgia şi Osetia de Sud, l-a chemat

pe Mihail Saakaşvili pentru a-l avertiza că o acţiune militară împotriva Osetiei de Sud ar fi considerată de americani drept o nebunie, şi tratată ca atare...

În după-amiaza zilei de 7 august, Mihail Saakaşvili a ţinut un discurs televizat, în care îşi afirma dorinţa de a nu se recurge la forţă.

Santinelele aflate în faţa intrării Palatului Prezidenţial s-au încordat brusc. Două maşini 4x4 negre, cu geamuri fumurii, s-au năpustit dinspre Metheki şi s-au oprit în faţa lor. Din prima a ieşit un bărbat uscat şi cenuşiu, cu profilul ascuţit, cu o mică servietă neagră în mână. Era Shalva Dzeghenti, responsabilul de contraspionaj. Urmat de gărzile sale de corp, a trecut de poarta magnetică într-un concert de alarme, salutat cu destul de multă indiferenţă de santinele. Disciplina nu era trăsătura forte a armatei georgiene.

Grupul a luat-o, cu paşi mari, pe culoarul lung unde se aflau birourile de la parter. Ajunşi în faţa ascensorului, bărbaţii au intrat repede în el pentru a ajunge la etajul preşedintelui.

Clădirea preşedinţiei nu era încă terminată, o mare parte din ea se afla încă în construcţie, şi nu adăpostea decât birourile lui Mihail Saakaşvili. El nu locuia aici. Închiriase o vilă mare, în vestul oraşului, aproape de noua ambasadă americană, în cartierul Bilovani.

La etajul doi, mai mulţi bărbaţi în haine negre vegheau în faţa unei intrări cu două uşi batante de lemn. Era intrarea în sala unde, de o oră, avea loc o şedinţă a Consiliului Naţional de Securitate georgian, prezidată de Mihail Saakaşvili.

Unul dintre membrii gărzii sale apropiate, îmbrăcat cu o superbă cămaşă neagră Dolce & Gabbana,

sub care se zărea pistolul Makarov strecurat în toc, înaintă spre noul venit:

– E şedinţă, spuse el, şi nu am voie să las pe nimeni să intre, indiferent despre cine e vorba.

Shalva Dzeghenti îl privi cu răceală şi spuse cu o voce seacă:

– Sunt aşteptat. Du-te şi spune-i preşedintelui că am sosit.

Garda deschise puţin uşa grea şi se strecură înăuntru. Shalva Dzeghenti era unul dintre oamenii cei mai puternici ai regimului. Câteva secunde mai târziu, omul ieşi, lăsând uşa întredeschisă.

– Preşedintele vă aşteaptă, anunţă el.

Lăsându-şi gărzile de corp afară, responsabilul contraspionajului intră în sala de conferinţe, unde se afla o masă lungă, în capătul căreia stătea preşedintele Saakaşvili, îmbrăcat într-un costum de culoare închisă, cu o cravată destul de ţipătoare. Era mereu foarte elegant. Un bol mare cu fistic se afla alături de el, ca şi o sticlă cu apă minerală Bordjoni. Preşedintele era un mare mâncău. Se arunca asupra hranei părând să nu-şi poată sătura niciodată corpul lui mare. De altfel, tocmai se întorsese din Italia, unde fusese, oficial, pentru un tratament dentar. În realitate, urmase o cură de slăbire într-o clinică discretă din Milano.

Shalva Dzeghenti trecu în revistă bărbaţii aşezaţi în jurul mesei.

Mai întâi, şeful său, ministrul de interne, Ivan Merabişvili, apoi Ivan Targanadze, preşedintele Comisiei de Apărare, Zurab Adeşvikli, Alexander Kakha Lomes, secretar general al CNS şi, în dreapta

preşedintelui Saakaşvili, ministrul reintegrării teritoriilor secesioniste, Timur Yacobaşvili.

Mihail Saakaşvili îl primi pe Shalva Dzeghenti cu un zâmbet călduros şi îi făcu semn să ia loc în faţa lui, la celălalt capăt al mesei.

Şeful contraspionajului se aşeză şi, într-o linişte de mormânt, îşi deschise servieta.

– Ce se întâmplă? întrebă Mihail Saakaşvili.

– Tocmai am interceptat o convorbire telefonică între doi grăniceri din Osetia, spuse Shalva Dzeghenti. Unul se afla la Ţhinvali, celălalt la ieşirea din tunelul Roki.

Mihail Saakaşvili se aplecă înainte. Era zona cea mai sensibilă a momentului. Din luna iulie, incidentele se înmulţiseră. Era vorba mai ales de survolarea Osetiei de Sud, teoretic încă teritoriu georgian, de către avioanele de recunoaştere ruseşti de tip Suhoi-22.

Cu o săptămână în urmă, în regiunea frontalieră, şase poliţişti georgieni săriseră în aer din cauza unei mine puse, se pare, de „miliţienii" din Osetia, înarmaţi de ruşi.

Drept represalii, armata georgiană bombardase capitala Osetiei de Sud, situată aproape de frontieră, făcând mai multe victime.

Fără nicio reacţie din partea ruşilor din „forţa de pace".

Nici săptămâna trecută aceştia nu reacţionaseră, atunci când artileria georgiană bombardase înălţimile Sarabuki, în vecinătatea capitalei, Ţhinvali. Ca şi când s-ar fi dezinteresat total de Osetia de Sud...

Din contră, zona tunelului Roki era vitală. Acest tunel, construit de ruşi, era singurul care permitea tra-

versarea lanţului muntos, ale cărui culmi ajungeau la aproape 5 000 de metri, separând Osetia de Sud de Osetia de Nord.

Or, Armata a 58-a rusă, staţionată la Vladikavkaz, capitala Osetiei de Nord, fusese întărită în timpul verii cu 8 000 de oameni din divizia de aeropurtate Pskov, veniţi pentru exerciţiul „Kavaz 2008".

– Care este conţinutul acestei conversaţii? întrebă preşedintele Saakaşvili.

– Citiţi singur, domnule preşedinte, propuse Shalva Dzeghenti.

Întinse documentul vecinului său, care i-l dădu preşedintelui. Acesta începu să-l citească în linişte, tulburat numai de zgomotul sec al unei cutii de Red Bull deschisă de ministrul de interne. Alături de apa minerală Bordjoni, aceasta era băutura favorită a clasei conducătoare.

În afară de vin şi de vodcă, evident.

Preşedintele Saakaşvili lăsă jos cele două foi şi, cu o figură gravă, întrebă:

– Eşti sigur de autenticitatea acestui document?

– Total, domnule preşedinte, îl asigură reprezentantul contraspionajului. A fost înregistrat în timp real de echipa condusă de Elva Tamsalu.

Georgienii aduseseră ca întăriri specialişti estonieni, foarte performanţi, şi care erau, evident, împotriva ruşilor. Preşedintele Saakaşvili îi anunţă pe ceilalţi participanţi la reuniune:

– Conform acestei înregistrări, un grănicer oset de la ieşirea din tunelul Roki îl anunţă pe unul dintre omologii săi, care se află la Ţhinvali, că vede trecând blindate, tancuri T-72 şi BRB, care vin din

Osetia de Nord şi se îndreaptă, pe drumul nr. 10, spre Ţhinvali.

– Această convorbire a fost interceptată astăzi, la ora 16 şi 28 de minute, şi a durat până la 16 şi 32 de minute, domnule preşedinte, confirmă responsabilul contraspionajului.

– Ceea ce înseamnă, continuă preşedintele georgian, că ruşii au început să trimită în Osetia de Sud elemente ale Armatei a 58-a, staţionată în Osetia de Nord.

– Violând acordurile de pace, sublinie imediat Alexander Lomes. Este vorba de o manevră ofensivă, care se poate prelungi cu o invadare a ţării noastre.

Ministrul reintegrării teritoriilor secesioniste ridică mâna:

– Trebuie să cerem imediat o reuniune de urgenţă a Consiliului de Securitate al Naţiunilor Unite, sugeră el.

Preşedintele Saakaşvili făcu o figură dezamăgită.

– Timur, asta nu va servi la nimic! Ruşii se vor opune oricărei rezoluţii.

Apoi, întors către Ivan Targanadze, preşedintele Comisiei de Apărare, continuă:

– Ivane, cât timp îi trebuie unei forţe blindate ruseşti să ajungă la Tshkinvali, plecând din tunelul Roki?

– Asta depinde de cât de mare este, răspunse Ivan Targanadze. Între 12 şi 18 ore. Drumul numărul 10 nu este într-o stare prea bună.

Se lăsă o linişte grea. Toţi cei prezenţi realizau că asta însemna că ruşii vor ocupa cu forţa capitala

Osetiei de Sud, încă de a doua zi. Capitala era la numai câţiva kilometri de graniţa cu Georgia.

Ca de obicei, ruşii recurgeau la tactica bine cunoscută, cea a punerii adversarului în faţa faptului împlinit.

– Îţi mulţumesc, spuse preşedintele Saakaşvili, adresându-se şefului contraspionajului. Dacă mai ai şi alte interceptări, nu ezita să mă suni pe mobil. Vom studia măsurile pe care le avem de luat.

Shalva Dzeghenti se ridică şi părăsi în tăcere sala de conferinţe...

Abia închise uşa, că discuţia începu: cum trebuiau să reacţioneze la această demonstraţie de forţă a ruşilor?

*

* *

Aproape toate ferestrele pătrate ale clădirii gri de trei etaje, strivind parcă cu greutatea ei bulevardul Vazha-Pshavela, erau întunecate. În serviciile Securităţii Statului arareori se lucra după ora şase seara. Izolate, câteva pătrate galbene străpungeau obscuritatea la etajul trei. Ani în şir, oamenii grăbeau pasul când treceau prin faţa acestui imobil, care adăpostea sediul georgian al KGB.

După obţinerea independenţei, această clădire nu şi-a schimbat deloc destinaţia. Ea reuneşte în continuare principalele servicii ale Securităţii Statului: Serviciul de protejare a Constituţiei, însărcinat cu supravegherea evoluţiei politicii interne, contraspionajul, care lucra în mod principal împotriva ruşilor,

şi *Special Operation Department*, aşa-numitele *spetnatz*[1] georgiene. Aproximativ 700 de oameni făceau parte din aceste trupe. Ei se ocupau de multe afaceri de banditism, ca şi de anumite operaţiuni foarte speciale, ca de exemplu infiltrarea în reţelele periculoase pentru securitatea statului. Echipaţi cu arme uşoare, *spetnatz*-ii din SOD erau capabili să desfăşoare operaţiuni militare.

Colonelul Levan Arevadze tocmai îşi consulta cronometrul Breitling din aur gri. Era un cadou din partea preşedintelui, primit în urma unei operaţiuni reuşite de infiltrare în cadrul unei reţele de traficanţi de arme care aveau legături cu ruşii. În acel moment, sună telefonul, linia directă.

– Colonelul Arevadze?

Colonelul recunoscu imediat vocea caldă şi calmă a preşedintelui Saakaşvili.

– La ordinele dumneavoastră, domnule preşedinte, răspunse el imediat.

Pulsul îi crescu foarte repede. Apelul nu putea să aibă decât o singură explicaţie.

– Tocmai am terminat o reuniune importantă, referitoare la răspunsul pe care trebuie să-l dăm la provocările ruşilor şi oseţilor, continuă preşedintele. Aş dori să discutăm imediat despre asta.

– Sosesc, domnule preşedinte, răspunse colonelul Arevadze. Voi fi acolo în cel mult un sfert de oră.

Puse receptorul în furcă şi se ridică. Dacă stătea în picioare, camera părea prea mică pentru el!

[1] Trupe speciale ruseşti.

Colonelul Arevadze era un uriaş de un metru nouăzeci, o adevărată „fiară" antrenată perfect din punct de vedere fizic, uşor împlinit, fapt care amintea că şi el era un mare amator de vinuri, ca majoritatea georgienilor. Avea însă muşchi puternici.

Craniul ras îi dădea un aer destul de fioros, dar femeile considerau că are un farmec nebun, şi el profita din plin de această părere... În ochii lor, era un „katsuri katsi", un bărbat viril, capabil să bea ca o sugativă, să facă dragoste cu o femeie o noapte întreagă, fidel prietenilor şi feroce cu duşmanii. Un bărbat care-şi asuma riscuri şi care s-ar fi simţit dezonorat să-şi pună centura de siguranţă atunci când conducea maşina cu 150 de kilometri pe oră şi cu multe grame de alcool în sânge...

Îşi închise biroul cu cheia şi făcu câţiva metri pe culoarul etajului trei. Bătu la uşa unui birou situat după scara mecanică numărul patru.

O voce îi strigă să intre.

Cu faţa ca de dihor, înconjurată de părul lins, Elva Tamsalu, specialist estonian în interceptări, se lumină când îl văzu. Deschise gura să spună ceva, dar Levan Arevadze duse degetul la gură şi rosti cu o voce puternică:

– Sunt convocat la preşedinte... Nu cred că durează mult. Mergem să bem o bere când mă întorc?

– Cu plăcere, răspunse estonianul. Mai am încă puţin de lucru.

*

* *

Era aproape ora opt când Elva Tamsalu auzi paşi pe culoar. Uşa se deschise şi Levan Arevadze intră, radiind de bucurie.

– Mai bem berea aia?

Încă de la sosirea sa în serviciu, estonianului i-a fost simpatic colonelul Arevadze. Mai întâi, au vorbit despre tehnică, estonienii numărându-se printre cei mai buni specialişti în interceptări şi în *hacking* pe internet. În plus, Estonia, ca şi celelalte ţări baltice, era total împotriva ruşilor. Şi din acest punct de vedere Elva Tamsalu s-a aflat într-o comuniune de idei cu colonelul georgian. Birourile lor nu erau separate decât de câţiva metri şi îşi făcuseră obiceiul să vadă în mod frecvent chiar şi în afara programului de lucru.

Estonianul stinse lumina, amestecă cifrul uşii, şi îşi urmă prietenul.

– Te invit la *Maidan*! îi spuse acesta, dar nu vom putea sta prea mult. Ne întâlnim acolo.

Fiecare se urcă în maşina proprie. Un modest Polo pentru estonian şi o Toyota Accord neagră, cu geamuri fumurii, pentru colonelul Arevadze. Sosiră aproape în acelaşi timp în mica piaţă care domina restaurantul *Maidan*. Acesta se găsea pe malul sudic al râului Kura, la subsol, conform tradiţiei georgiene. Un stabiliment de lux, cu spectacole folclorice. Fură conduşi în cea mai mică dintre săli şi Levan Arevadze dădu comanda.

Mai întâi, o sticlă de Mukuzani roşu. Apoi *khinkali*, *kababi*, *lobiani*, *khatchapuri*[2]...

Abia după ce felurile de mâncare fură puse pe masă, Levan ridică paharul şi strigă pentru a domina vacarmul cântecelor polifonice.

---

[2] Ravioli, kebab, supă picantă, plăcinte cu brânză.

– A mers, Elva, a mers!

Estonianul rămase cu paharul în aer.

– Adevărat?

– Adevărat! Primul atac este fixat pentru ora 11 seara. Un batalion de lansatoare de proiectile Grad, staţionat la Tirdznisi, va da primele lovituri. Apoi tancurile T-72, regrupate lângă Karimali, vor intra în acţiune şi se vor năpusti asupra oraşului Ţhinvali. Înainte de răsăritul soarelui, vom ocupa capitala şi vom rămâne acolo.

Ridică paharul.

– Pentru victorie.

Încă de la începutul verii, colonelul Arevadze şi Elva Tamsalu discutaseră aproape în fiecare zi despre situaţia militară din Osetia de Sud, unde hărţuielile între trupele georgiene şi miliţienii oseţi se înmulţeau. Cu 15 zile înainte, cei doi împărtăşiseră aceeaşi furie atunci când o bombă, pusă de oseţi pe marginea unui drum, rănise grav cinci poliţişti georgieni.

Drept răspuns, Mihail Saakaşvili se mulţumise cu un mic bombardament asupra unui sat oset.

– Americanii îl împiedică să acţioneze, îi explicase colonelul Arevadze prietenului său estonian. Ei nu vor probleme cu Rusia. Iar trupele noastre ar putea recuceri Osetia de Sud în câteva ore! Avem unităţi superantrenate, materiale bune şi un moral de oţel. Dacă ocupăm Ţhinvali, nimeni nu ne va mai putea clinti de acolo.

– Ruşii sunt nişte nemernici şi nişte laşi, adaugă tânărul estonian. Din păcate, nu putem face nimic...

Această discuţie avusese loc pe 5 august. În acea zi, colonelul îi spusese lui Elva Tamsalu:

– Ba da. Tu ai putea face ceva.

Estonianul l-a privit fix, cu un aer neîncrezător. În aparatul militar georgian, el nu era decât o mică rotiţă...

– Eu?

– Da. Preşedintele Saakaşvili doreşte mult să marcheze un punct împotriva ruşilor. Trebuie să-l punem în situaţia de a realiza că dacă nu face nimic va pierde definitiv Osetia de Sud...

Acesta era punctul sensibil al preşedintelui georgian. După câteva zile de la alegerea sa triumfală ca preşedinte, în ianuarie 2004, ţinuse să meargă în Osetia de Sud, care se afla sub controlul ruşilor şi al oseţilor favorabili Rusiei. Dorise să-şi exprime intenţia de a face totul pentru ca provincia secesionistă în revină în sânul Georgiei. Din păcate, călătoria sa nu a fost urmată de evoluţia situaţiei în direcţia pe care o voia el.

Colonelul Arevadze i-a explicat atunci ideea sa lui Elva Tamsalu.

Trebuia ca estonianul să fabrice o falsă interceptare tehnică, potrivit căreia ruşii se pregăteau să atace şi să ocupe Osetia de Sud. Asta, pentru a-l determina pe preşedintele Saakaşvili să acţioneze fără să-i mai înştiinţeze pe americani. Era destul de impulsiv ca s-o facă, deşi nu era încă totul câştigat.

Elva Tamsalu nu a ezitat mult înainte de a accepta ideea, convins de sentimentele antiruseşti ale colonelului Arevadze. Şi el credea că georgienii vor termina repede cu cele câteva mii de ruşi staţionaţi în Osetia de Sud. Şi apoi, comunitatea internaţională nu va putea decât să aprobe alegerea preşedintelui georgian.

– Mai ales, nu trebuie ca Shalva Dzeghenti să afle, recomandase Levan Arevadze. Fiind de bună credinţă, el îl va convinge cu mai multă uşurinţă pe preşedinte. Dar nu ştiu dacă este posibil din punct de vedere tehnic...

Atins în orgoliul său, Elva Tamsalu a reacţionat imediat.

– Bineînţeles că se poate! El nu ştie nimic, eu controlez totul. Iar cei care „interceptează" sunt estonieni, ca şi mine.

– Deci poţi s-o faci?

– Îmi va lua două sau trei zile, l-a prevenit estonianul. De îndată ce e gata, i-o dau şefului meu.

Ceea ce a şi făcut în ziua de 7 august... Cei doi bărbaţi au rămas tăcuţi, legănaţi de cântece. Apoi colonelul Arevadze ridică din nou paharul.

– Elva, tocmai ai adus un enorm serviciu Georgiei. Să ne grăbim să mâncăm, apoi mă întorc la preşedinţie.

*

* *

– Domnule ambasador, nu am făcut decât să ne apărăm, protestă Mihail Saakaşvili. Ieri, la sfârşitul zilei, am aflat, graţie unei interceptări, că prin tunelul Roki se pregăteau să treacă blindatele ruseşti.

Soarele se ridicase pe cer în ziua de 8 august, şi în Tshkinvali luptele se dădeau de câteva ore.

– Voi aţi trecut frontiera Osetiei de Sud, spuse John Tefft, ambasadorul Statelor Unite la Tbilisi. Ieri, către ora 11 seara, aţi bombardat cu rachete Grad cantonamentul trupelor ruseşti, cauzându-le pierderi

considerabile. Omologul meu rus vorbeşte de 18 morţi şi de 75 de răniţi din rândul „forţei de pace".

Încă din zori, ambasadorul Statelor Unite fusese trezit de omologul său rus, care-i anunţase invazia trupelor georgiene în Osetia de Sud. Acum, jongla cu diferitele sale telefoane. Washingtonul îl hărţuia la fiecare zece minute pentru a obţine informaţii precise, în timp real, despre situaţia războiului.

Preşedintele Saakaşvili nu se lasă învins.

– Domnule ambasador, Osetia de Sud face parte din teritoriul Georgiei. Nu putem tolera ca ea să fie ocupată de armata rusă. Datorită acestui contraatac, acum suntem în Ţhinvali şi credem că ruşii nu vor îndrăzni să ne alunge de acolo. Dacă am fi aşteptat, ei s-ar fi aflat acum în locul nostru...

Ambasadorul american, exasperat, oftă:

– Domnule preşedinte, ştiţi bine că apartenenţa Osetiei de Sud la Georgia este o ficţiune încă din anul 1992. Credeţi, într-adevăr, că ruşii nu vor reacţiona?

– Îi vom împiedica să intre în Ţhinvali, afirmă preşedintele georgian. Vom alerta opinia publică internaţională.

Bullshit, ar fi dorit să răspundă ambasadorul Statelor Unite. Opinia internaţională era o entitate slabă, care nu intervenea în adevăratele conflicte.

– Acest atac poate avea consecinţe foarte grave, sublinie diplomatul american. Departamentul de Stat nu vă poate susţine, chiar dacă guvernul dumneavoastră se bucură de toată simpatia noastră. Nu ar fi trebuit să începeţi această acţiune niciodată. Chiar ieri mi-aţi dat asigurări în acest sens.

– Exact, recunoscu preşedintele georgian. Dar era înainte de intercepţie. După ce am primit-o, nu puteam face altfel. Este un caz de legitimă apărare. Vă voi trimite acest document imediat.

– Aş dori ca toate astea să nu se termine printr-o catastrofă, încheie ambasadorul american.

– Armata georgiană este perfect echipată, îl asigură preşedintele Saakaşvili. Şi este şi foarte motivată. Le vom ţine piept ruşilor.

– Să vă audă Dumnezeu! oftă diplomatul înainte de a închide telefonul.

Avea în faţa ochilor o telegramă care rezuma o observare făcută prin satelit a Osetiei de Sud. Încă de dimineaţă, tancurile T-72 ale Armatei a 58-a ruse parcurgeau, pe şase coloane, cei 3,6 kilometri ai tunelului Roki, îndreptându-se spre capitala Osetiei de Sud. După alte informaţii, avioane Suhoi-30 şi Mig-29 bombardau poziţiile georgiene din Ţhinvali.

Georgienii erau poate curajoşi, dar nu aveau aviaţie. Finalitatea conflictului nu lăsa nicio urmă de îndoială. Trebuia acţionat diplomatic pe lângă ruşi, înainte să cucerească capitala Tbilisi. De când preşedintele Saakaşvili era la putere, nu visau altceva decât să scape de el.

CAPITOLUL I

Kent Lockwood încetini înainte de a intra pe podul care traversa un râu mic, chiar înainte de punctul de frontieră de la Krasnis Most, separând Georgia de Azerbaidjan. Doi poliţişti georgieni, îmbrăcaţi în uniforma de culoare verde a Poliţiei, care ieşiseră din maşina oprită pe pod, l-au privit trecând, cu un aer de indiferenţă. După ce trecu podul, Kent Lockwood coti la dreapta, ca să facă o întoarcere în parcarea aflată mai jos, chiar în faţa punctului de frontieră. Pe când se îndrepta în direcţia opusă, o enormă semi-remorcă azeră, care tocmai se pusese în mişcare, îndreptându-se spre Tbilisi, fu gata să-i smulgă una dintre aripile maşinii.

Baku, capitala Azerbaidjanului, nu se afla decât la 400 de kilometri de graniţă. Numeroase camioane circulau între Azerbaidjan şi portul georgian Poti de la Marea Neagră. Minuscula, dar foarte bogata republică a Asiei Centrale, care deborda de petrol, importa toate mărfurile pe această cale. Sute de containere soseau la Poti din cele patru colţuri ale lumii, pentru a pleca mai apoi spre Asia Centrală. Îmbătaţi de dolari, azerii investeau ca nişte nebuni în toată regiunea. Finanţau, printre altele, pe bulevardul Rustaveli, Champs-Élysées-ul din Tbilisi, un enorm hotel, care urma să fie cea mai mare clădire din ţară.

Americanul plecă în direcţia oraşului Tbilisi, aflat la o distanţă de 47 de kilometri. Drumul era drept de la un capăt la altul, cu excepţia unei trecători cu nenumărate serpentine în dreptul oraşului Rustavi. Gropile din şosea însă făceau condusul dificil, deşi cele mai multe erau semnalate cu anvelope vechi aşezate vertical în ele.

Kent Lockwood zări în faţa lui o staţie de benzină Lukoil, cu un acoperiş roşu înclinat, şi o luă pe rampa de acces, oprindu-se cu 50 de metri înaintea pompelor. Coborând din Golf, ridică imediat capota, ca şi când ar fi fost în pană. Era mult mai cald ca la Tbilisi, poate pentru că nu era deloc vânt.

Se simţea deja climatul Asiei Centrale.

Lăsând capota ridicată, se urcă în maşină şi formă un număr de telefon pe mobilul său.

– Aici Samara 1, anunţă el. Sunt la locul stabilit. Unde eşti?

O voce la fel de americană ca şi a lui îi răspunse imediat:

– Se merge greu! Multe camioane. Ajung peste vreo două ore.

– Şi „clientul"?

– Este în faţa mea, un Mercedes vechi, albastru. Număr azer, 61Q2297.

– E singur?

– Da.

– O.K., sună-mă de îndată ce te apropii de graniţă.

Kent Lockwood închise telefonul şi puse un CD. Era mulţumit că pleca din Tbilisi. Nu mai putea să le facă faţă politicienilor georgieni şi membrilor

Departamentului de Stat, care nu mai conteneau să vină în Georgia şi voiau să ştie totul, imediat. În plus, noua ambasadă americană se găsea la dracu-n praznic, în vestul oraşului, la aproape zece kilometric distanţă. Îşi petrecea deci viaţa în maşină, şi îşi dădea întâlniri la *Tbilisi Marriott* la fiecare jumătate de oră, ca un dentist! El locuia în estul oraşului, spre aeroport. Avea senzaţia că devenise pilot de curse...

Îşi ceruse mutarea în Ucraina, dar nu era singurul care făcuse asta.

Legănat de muzică, începu să supravegheze discret maşinile care ieşeau, una câte una, din punctul de frontieră. Mai ales camioanele.

Unde puteau oare să se ducă Mercedesul albastru şi misteriosul său conducător? Se afla aici din cauza unei informaţii primite de la staţia CIA din Baku, în legătură cu o spălare de bani. În Azerbaidjan, sistemul bancar era încă în epoca de piatră. Cu totul opac. Nu exista nicio bancă străină independentă. Toate băncile ţării erau controlate de familia preşedintelui Ilham Aliev, care-şi apăra cu obstinaţie această poziţie. Tatăl său, Gheidar Aliev, primul preşedinte al Azerbaidjanului, fostul patron al KGB-ului local, blocase totul pentru mult timp. Biroul CIA avea o activitate redusă, nu putea face altceva decât să corupă funcţionarii băncii pentru a şti cât mai multe despre anumite tranzacţii suspecte. Majoritatea acestor tranzacţii, chiar legale, se făceau în numerar, fapt care nu simplifica deloc lucrurile...

Cu câteva zile în urmă, biroul din Baku obţinuse o informaţie preţioasă. Un „mesager" urma să retragă de la *International Bank of Azerbaidjan* zece

milioane de dolari, în lichidităţi, pentru a le duce „cuiva" în Georgia. Langley a vrut imediat să ştie cui îi era destinată această sumă. Ceea ce nu era prea simplu...

Atacul Georgiei împotriva poziţiilor ruseşti din Osetia de Sud avusese loc abia cu o lună în urmă, iar regiunea era încă în fierbere.

Cui îi vor fi daţi aceşti bani? Ipoteza cea mai probabilă era cea a cumpărării de arme. Acest lucru ar fi fost făcut probabil de către guvernul Saakaşvili, cu ajutorul unui negustor „gri". Singura modalitate de a descoperi destinaţia era aceea de a-l urmări pe purtătorul banilor. De îndată ce agenţii CIA din Baku au avut confirmarea că acesta se îndrepta spre Georgia, au alertat biroul din Tbilisi, pentru ca un *case officer* să preia ştafeta de la punctul de frontieră din Krasnis Most.

Kent Lockwood se întinse şi ieşi din Golf ca să-şi dezmorţească picioarele. Era cald, deşi se apropia seara. Îşi privi ceasul: şapte şi zece minute. Nu va ajunge la Tbilisi pentru cină.

Hotărî să-şi anunţe soţia, ca să nu fie îngrijorată.

*

* *

Maşina lui Levan Arevadze apăru de pe serpentinele trecătorii, în dreptul localităţii Rustavi, depăşi un camion şi acceleră. Puternica Toyota Accord se năpusti pe drumul care, din nou, era drept şi pustiu. Tânăra brunetă, aşezată alături de colonelul georgian, scoase un strigăt:

– Nu aşa de repede!

Fără să încetinească, Levan Arevadze se întoarse spre ea şi o privi cu un zâmbet care îi ridică colţurile buzelor groase şi senzuale. În acelaşi timp, îşi strecură mâna dreaptă între coapsele vecinei sale.

– Ţi-e teamă? Chiar dacă am băut puţină vodcă, sunt în formă...

Tamuna Fakri uită de frică pentru câteva secunde. Contactul dintre mâna aceea mare şi pielea mătăsoasă a coapselor sale o tulbură în mod agreabil. Două degete atingeau deja satinul slipului, şi ştia că, înainte de sfârşitul serii, va face dragoste cu amantul ei.

Totuşi, viteza excesivă o înspăimânta. Ca să-l forţeze pe Levan Arevadze să încetinească, îşi întinse braţul şi-l atinse cu mâna în partea de jos a pântecului.

– Te rog, iubitule, mergi puţin mai încet! Mi-e frică. Avem timp.

În faţa lor, drumul se întindea cât vezi cu ochii. În zare, se vedeau munţii golaşi şi, de fiecare parte a drumului, ţevile ruginite ale conductelor de gaz, deasupra solului, fără cea mai mică protecţie. Era de mirare cum de nu se întâmplase încă niciun accident! Deodată, Tamuna tresări. Fără ca măcar să încetinească, amantul său îşi strecurase mâna sub elastic şi încerca să-i smulgă slipul!

– Termină! protestă ea. Putem fi văzuţi.

O remarcă prostească, dar în Georgia femeile erau pline de pudoare. Chiar şi Tamuna, care avusese totuşi o scurtă carieră în filmele pentru adulţi. Măritată după aceea cu un bărbat foarte bogat, care se îndrăgostise nebuneşte de ea, a trebuit să-şi schimbe radical comportamentul. De altfel, soţul veghea

asupra ei, şi nici vorbă să petreacă vreo seară fără el. Nu şi-ar fi intersectat niciodată drumul cu cel al colonelului Arevadze dacă nu s-ar fi întâmplat ceva imprevizibil. Soţul ei a organizat o cină pentru mai mulţi membri ai guvernului şi înalţi funcţionari publici. Levan Arevadze fusese invitat împreună cu soţia lui. A venit singur, soţia fiind bolnavă. În timp ce se pregătea grătarul, Tamuna şi-a dat repede seama că uriaşul cu capul ras nu o slăbea din priviri. Nu şi-au spus niciun cuvânt, dar Tamuna Fakri a simţit o senzaţie puternică, pe care aproape că o uitase: pântecul îi luase foc. Îl dorea nebuneşte pe acest bărbat. O dorinţă animalică ce făcea ca măruntaiele să-i clocotească.

Cum se întâmplă adesea în Georgia, cina a fost urmată de dans. Murad Fakri chemase o orchestră şi cântăreţi. În timp ce invitaţii începeau să danseze, el s-a retras în grădină împreună cu responsabilul importurilor, căruia voia să-i ceară un permis special.

Tamuna nu a rămas mult timp singură. Atleticul colonel a venit, a luat-o de mână şi a dus-o pe ringul de dans. La început, totul s-a petrecut foarte cuminte, se agitau, la un metru unul de celălalt, într-un dans îndrăcit. Apoi muzica a devenit lentă, şi cuplurile s-au apropiat. Tamuna şi cavalerul ei nu au schimbat niciun cuvânt, dar, prin mătasea rochiei, ea a simţit deodată ceva ca un par impozant care se înălţa până aproape de stomacul său... I s-au înmuiat picioarele. Atunci, fără să se îndepărteze, Levan Arevadze i-a murmurat la ureche:

– În seara asta am băut o sticlă de vodcă, am vrut să uit cât eşti de frumoasă.

Avea dreptate: de câte ori se uitase la el, îl văzuse cu un pahar în mână.

Plină de admiraţie, Tamuna se întreba cum de mai putea să fie atât de excitat după ce înghiţise o asemenea cantitate de alcool! Ritmul muzicii s-a accelerat din nou, dar ei continuau să danseze, înlănţuiţi, în fundul sălii mari de recepţie, ascunşi de alte cupluri. Toată lumea băuse mult, şi nimeni nu le dădea nicio atenţie. Mâna uriaşă a colonelului Arevadze continua să o strângă, parcă pentru a-i sugera şi mai bine dorinţa pe care o simţea.

Jenată, Tamuna Fakri realiză deodată că şi ea se lipise de el. Într-o tresărire de apărare, reuşi să scape în sfârşit din braţele lui Levan Arevadze, datorită unei pauze, pretextând o verificare pe care trebuia s-o facă la bucătărie.

Cu picioarele încă moi, ea împinse uşa culoarului care ducea la bucătărie. Crezuse că era salvată. Dar, imediat, auzi uşa deschizându-se şi închizându-se în urma ei şi simţi o prezenţă în culoarul întunecos.

Tamuna avu parte din nou de şocul provocat de un alt corp. Colonelul Arevadze o urmărise. După precizia gesturilor sale, îşi dădu seama că, probabil, el vedea în întuneric, ca pisicile! O împinse în peretele culoarului, strecurându-şi imediat mâna în decolteul ei şi frământându-i un sân, ca un nebun. În acelaşi timp, se lipeşte de ea, ca s-o facă să-i simtă cât mai bine erecţia puternică. Tamuna încercă să-l respingă.

– Opreşte-te! Eşti nebun?

Dar era atât de puternic! Prin uşa de la bucătărie se auzeau pălăvrăgind cele două bone abhaze.

Făcând un efort disperat, ea reuşi să se deplaseze de-a lungul peretelui. Dar simţi că acesta cedează sub greutatea ei. Era uşa care dădea într-o cameră. Se afla acum în această încăpere şi era şi mai mult la cheremul partenerului ei de dans. O mână uriaşă îi mângâia fesele, apoi alunecă în jos, trecu pe sub rochia scurtă şi urcă din nou, agăţând elasticul slipului.

Cu răsuflarea tăiată, Tamuna simţi cum triunghiul de satin era tras, în mod irezistibil, în jos. Cu o încăpăţânare teribilă, partenerul său reuşi să-l facă să alunece de-a lungul picioarelor. Involuntar, ea făcu un pas greşit şi, deodată, slipul rămase agăţat numai de glezna stângă. Dacă soţul ei ar fi găsit-o în această situaţie, ar fi omorât-o!

Cu un gol în stomac, era total neputincioasă. Colonelul nu pierdu timpul. O apucă de şolduri şi o întoarse cu faţa la perete. Ea auzi zgomotul unui fermoar care se deschide şi simţi din nou cum i se înmoaie picioarele. Doar n-o s-o violeze aici, în această cameră întunecoasă, ca pe o bonă!

Dar senzaţia următoare fu atât de minunată, încât nu se mai putu gândi la nimic. Ceva dur, lung şi fierbinte i se strecură între picioare. Un sex bărbătesc de o mărime neobişnuită. Mai întâi, crezuse că el se va mulţumi să se lipească de partea interioară a coapselor ei, dar Levan Arevadze avea o altă idee în minte. Îşi îndoi uşor genunchii, şi acum sexul său în erecţie se afla aproape la verticală. Tamuna simţea această masă dură şi caldă lipită de sexul ei, şi îşi dădu seama că era teribil de excitată.

Avu impresia că strigătul său, atunci când Levan intrase dintr-o singură mişcare în ea, se auzise până în grădină. Rămase cu gura deschisă, cu respiraţia tăiată, cu mucoasele întinse la maximum din cauza membrului înfipt în ea. Apoi, violatorul începu să se mişte foarte repede, ţinând-o de coapse. Mişcările o făceau să se lovească de perete. Fără să se mai poată abţine, se simţi şi ea luată de val, zguduită de un orgasm primitiv, animalic. Trebui să-şi muşte buzele ca să nu urle.

Se terminase deja. Levan Arevadze explodă în ea, cu un grohăit sălbatic.

Se retrase imediat, îşi ascunse sexul încă rigid în pantaloni şi plecă, lăsând-o pe Tamuna tremurând, complet zăpăcită. Ca un automat, îşi puse slipul şi fugi în baie. Se întoarse în sala de recepţie. Invitaţii continuau să danseze, inclusiv noul său amant, cu acelaşi entuziasm. Începu să-şi caute soţul, şi îl găsi în grădină.

Două zile mai târziu, primi un apel de la Levan Arevadze, deşi nu-i dăduse numărul său. Dar, lucrând pentru Securitatea de Stat, probabil că nu-i fusese greu să-l afle.

– Eu sunt, spuse el. Te aştept la ora cinci în faţă la *Betsy's*.

Un mic hotel de lux, situat pe înălţimile cartierului Vera, lângă ambasada Franţei. Închise repede telefonul, spunându-şi că nu se va duce, dar la ora cinci îşi parcă mica Honda în faţa hotelului. El o aştepta în Toyota cu geamuri fumurii. Tamuna urcă în maşina lui şi porniră imediat. Ajunseră în faţa unui mic imobil prăpădit din cartierul armenesc, nu departe de

preşedinţie. O curte. Un apartament minuscul. Abia intrat înăuntru, Levan Arevadze îşi smulse cămaşa, apoi pantalonii şi slipul. Era deja în erecţie. Îi spuse simplu,Tamunei:

– Azi o să fac sex cu tine, de-adevăratelea.

Ceea ce şi făcu. Până la ora opt seara. Apoi Tamuna îl imploră s-o ducă la maşină. Trebuia să se întoarcă acasă. Plecase cu pântecul în flăcări, ştiind, că se atinsese de un drog periculos.

De atunci, n-a mai putut trăi fără el.

A fost obligată să-i mărturisească totul celei mai bune prietene, Nina Goradze, o pictoriţă care avea un apartament mare pe bulevardul Rustavili, fără să-i spună despre cine era vorba.

Acolo, Tamuna îl întâlnea pe Levan Arevadze, sosind înaintea lui şi plecând mult după el. Bineînţeles că nu se vedeau niciodată seara, femeia fiind obligată să stea cu soţul ei.

Seara aceasta era o excepţie. Murad Fakri fusese reţinut la Poti, aflat la cinci ore distanţă de Tbilisi, pentru a rezolva o încurcată problemă vamală. Nu se întorcea decât a doua zi dimineaţă.

Aşa că acum ea profita din plin de acest răgaz. Senzaţia pe care o încerca atunci când degetele amantului său i se plimbau pe sex o făcea să uite teama de viteză. Cât despre Levan Arevadze, el fredona, euforic. Mai întâi, o avea pe Tamuna pentru mai multe ore, şi apoi el îmbina utilul cu plăcutul. Această plimbare nocturnă avea un scop precis: să recupereze o sumă uriaşă de bani. Ca Iuda, cu cei 30 de dinari ai săi.

Speriată din nou de farurile unei maşini care venea din sens opus, Tamuna îi îndepărtă mâna.

– Aşteaptă puţin! îl rugă ea. Avem tot timpul.

Mărinimos, Levan Arevadze îşi retrase mâna şi, accelerând încă puţin, trecu în trombă printr-un sat adormit. Drumul era aproape pustiu şi, zece minute mai târziu, zări un panou care anunţa punctul de frontieră de la Krasnis Most, apoi un altul semnalizând un mic hotel, ascuns într-o pădure; în josul drumului. O luă pe poteca ce ducea spre hotel, cu maşina hurducându-se pe solul accidentat. Se opri în faţa unei clădiri mici, neluminată. Opri motorul, se întinse să ia o sticlă de vodcă din torpedo şi bău o înghiţitură bună. Nu mai avea acum altceva de făcut decât să aştepte persoana care trebuia să-i aducă comoara.

– Vino, să ne mişcăm puţin, îi spuse el Tamunei, şi ieşi din maşină.

*

* *

Lui Kent Lockwood îi era greu să rămână treaz. Nu-l mai chemase pe omologul său de la biroul din Baku. Ruşii ascultau toate conversaţiile, şi nu era nevoie să-şi asume asemenea riscuri. Circulaţia se rărise şi mai mult. Făcând un zgomot puternic, un camion trecu pe lângă el atât de aproape, încât maşina tremură. După cinci minute, sună mobilul.

– *We are nearing*, îl anunţă omologul său, căruia nu-i cunoştea decât pseudonimul, Sam. *You take over*[1]...

[1] Ajungem. Vei prelua ştafeta.

– *Roger*[2], spuse Kent Lockwood, fericit că lucrurile începuseră să se mişte.

Ieşi din Golf, lăsă capota în jos, apoi, revenit la volan, îşi aruncă privirea în oglinda retrovizoare. Slavă Domnului, erau foarte puţine vehicule care treceau frontiera. Nu avea mult de aşteptat. După un alt camion şi o maşină înmatriculată în Georgia, văzu nişte faruri mari apropiindu-se. Când vehiculul trecu prin faţa lui, un Mercedes de culoare închisă, zări placa de înmatriculare: 61Q2297.

Era maşina pe care o aştepta, cu cele zece milioane de dolari destinaţi unei persoane din Georgia. O sumă foarte mare, care trebuia să recompenseze un serviciu important sau să finanţeze o afacere necurată. În faţa lui, maşina albastră încetini, coborî puţin şi o luă pe rampa care ducea la staţia de benzină cu acoperiş roşu.

[2] Recepţionat.

CAPITOLUL II

Levan Arevadze nu rămase mult timp afară, deşi era călduţ şi domnea o linişte absolută. Înainte să urce în Toyota lui mare, o trase pe Tamuna Fakri lângă el şi o sărută cu foc. Aşa cum stătea lipit de pântecul ei, tânăra simţi sexul puternic, care o făcea să leşine de bucurie.

– Cât de frumoasă eşti, îi şopti el. Nu mi-am închipuit niciodată, când vedeam filmele tale, că o să facem sex amândoi.

Într-o altă viaţă, Tamuna fusese „steaua" filmelor porno georgiene, nişte producţii, până la urmă, destul de cuminţi. Casetele cu filmele ei circulau încă pe sub mână. De când se căsătorise, Murad Fakri, soţul ei, le cumpăra cu braţul, dar nu putuse, evident, să le găsească pe toate. Deşi renunţase la cariera artistică, Tamuna continua să aibă grijă de corpul ei, rămas subţire şi zvelt, în ciuda hranei georgiene abominabile, bazată pe ciuperci, brânză şi carne prea bine friptă. Era încă una dintre cele mai frumoase femei din Tbilisi, cu ochii ei mari migdalaţi şi cu nasul cârn.

Levan deschise portiera şi se aşeză în locul Tamunei. Aceasta surâse în sinea ei. Era una dintre fantasmele favorite ale amantului său. Se strecură la rândul ei în maşină şi îngenunche pe podea, în faţa

scaunului tras la maximum spre spate, între picioarele lui Levan. Îi desfăcu fermoarul pantalonilor, dând apoi la o parte slipul în dungi. Când sexul lui îi izbucneşte în faţă, nu-i rămase decât să aplece capul pentru a-l cuprinde. Lăsat pe spate, Levan Arevadze se cambră pentru a-şi putea împinge cu şi mai multă putere sexul enorm în gura primitoare a amantei sale. Cunoscând urmarea, fără să-şi întrerupă activitatea, Tamuna făcu în aşa fel încât să-şi poată scoate chiloţii, abandonându-i pe podeaua maşinii.

Mult timp, nu se auziră decât nişte plescăituri şi respiraţii întretăiate. Tamuna, conştiincioasă, printr-o mişcare de du-te-vino, se ocupa de membrul puternic din gura sa. Apoi Levan îi spuse:

– Vino!

Ea se ridică, se întoarse şi se aşeză deasupra sexului în erecţie. Îl simţi atingându-i pântecul şi fremătă de plăcere. Levan îi şopti la ureche:

– Îl vrei, spune?

– *Ho*[1], geme Tamuna, cu o voce de muribundă.

Se simţi inundată. Aplecată înainte, cu capul sprijinit de parbriz, nu avea o poziţie prea confortabilă. Scoase un strigăt gâtuit.

Levan, apăsându-i coapsele, o pătrunse dintr-o singură mişcare. Ea îşi simţi mucoasa intimă cum se întinde din cauza sexului enorm, apoi îl auzi spunând:

– Mişcă! Târfă!

Făcu ceea ce i se spunea, pentru că el nu se putea mişca deloc. Se ridică şi se lăsă în jos, spre marea

[1] Da.

plăcere a lui Levan. Deodată, el începu s-o ridice atât de puternic, încât capul Tamunei lovi plafonul maşinii. Era dezlănţuit, şi explodă, printr-o puternică mişcare din şolduri, în uterul ei.

O sonerie veselă îi readuse la realitate.

– Răspunde! îi ordonă Levan Arevadze, încă înfipt în ea.

Ea reuşi să găsească mobilul şi i-l întinse amantului său. Acesta ascultă, fără să spună nimic.

– Eu sunt, anunţă o voce bărbătească. E bine totul?

– Da, îl asigură georgianul. Unde eşti?

– Tocmai am trecut frontiera şi am luat benzină. Am o problemă.

Sexul lui Levan se dezumflă atât de repede, încât ieşi din pântecul Tamunei.

– Ce problemă? mârâi el. Nu ai banii?

– Ba da. Dar sunt urmărit.

– Urmărit? De la Baku?

– Nu, un tip într-o maşină, chiar după graniţă. Era oprit înainte de benzinăria Lukoil. E în spatele meu. Merg în direcţia Rustavi. Ce fac?

Levan Arevadze simţea că-i fierbe creierul. Se afla acum la ani-lumină de episodul erotic. Era belea mare. Această întâlnire trebuia să aibă loc în cel mai mare secret. Tamuna nu conta, avea încredere totală în ea. În plus, comunicându-i numărul mobilului ei celui care trebuia să-i aducă banii sporise şi mai mult discreţia. În linişte, Tamuna se ridică, deschise portiera şi începu să se aranjeze. Levan ieşi şi el, îşi încheie pantalonii şi privi pădurea întunecoasă care îi înconjura.

– *Haraşo*[2], spuse el. Sunt în urma ta. Continuă să mergi. Nu prea repede. Sună-mă peste zece minute, o să mă gândesc. Trebuie să scăpăm de tipul ăsta. Obligatoriu.

Vorbea în limba rusă, aşa cum se întâmpla de obicei între azeri şi georgieni.

Întrerupse convorbirea, păstră mobilul şi se sui la volan. Înainte să pornească, deschise torpedoul, luă pistolul Makarov, introduse un glonţ pe ţeavă, sub privirile înspăimântate ale Tamunei, şi îl puse la loc. Ea îi cunoştea, evident, funcţia în cadrul Securităţii de Stat, dar până atunci nu se văzuseră decât pentru a face dragoste. Şi asta, practic, fără să vorbească.

– Ce se întâmplă? întrebă ea, cu o voce stinsă.

– O mică problemă, răspunse sobru Levan Arevadze.

Tamuna nu îndrăzni să pună şi alte întrebări. Câteva clipe mai târziu, mergeau în direcţia Tbilisi. Toată atmosfera erotică dispăruse. Tânăra descoperi alături de ea un necunoscut, dur, periculos, distant. Nu mai avea chef să vorbească. Abia ajunşi pe şosea, el acceleră, mergând cu faza mare a farurilor aprinsă.

Pistolul automat Makarov se afla în torpedo, iar la vederea lui Tamuna simţea un gol în stomac. Deşi sperma amantului său se mai afla încă în pântecul ei, ar fi vrut să fie foarte departe de acest drum pustiu, care, deodată, i se părea sinistru.

*

* *

[2] Bine.

Kent Lockwood încetini. Stopurile Mercedesului albastru semnalizau că şoferul frâna. Vehiculul îşi micşoră viteza şi aproape că se opri. Americanul înţelese repede de ce. O cireadă uriaşă de vaci, condusă de doi văcari călare, bloca şoseaua.

Cele două vehicule aşteptară câteva minute, apoi se strecurară printre rumegătoare. Mercedesul avansa din ce în ce mai repede, iar Kent Lockwood se destinse.

Puţin mai târziu, sună mobilul.

– *Everything OK*[3]?

Era „controlorul", rămas la biroul CIA din Tbilisi, însărcinat să vegheze asupra bunei desfăşurări a operaţiunii de urmărire.

– *So far, so good*[4], răspunse Kent Lockwood. Mă aflu între graniţă şi Rustavi. „Clientul" este în faţa mea.

– *Roger*. Un alt vehicul va prelua urmărirea la intrarea în oraş. Aşteaptă la staţia de benzină Wissol, la intersecţia Ortatşalo. Sună-mă când te apropii de ea.

Mai erau încă zece kilometri până la trecătoarea care domina oraşul Rustavi. Kent Lockwood zări în partea stângă o cruce mare, care se vedea în lumina lunii, pe una dintre colinele lipsite de vegetaţie.

În Georgia, religia ortodoxă era omniprezentă. Tbilisi era plin de biserici, dintre care unele datau din

[3] Totul este în ordine?
[4] Până acum, merge.

secolul al XI-lea. Americanul se străduia să menţină o distanţă rezonabilă faţă de Mercedesul din faţa lui. Se grăbea să ajungă acasă şi s-o regăsească pe tânăra lui soţie, care se plictisea de moarte în Georgia.

*

* *

Mobilul Tamunei Fakri începu să sune din nou, şi Levan răspunse imediat. Trecură şi ei prin turma de vaci. Ea îl auzi vorbind în ruseşte, limbă pe care o înţelege destul de bine. Se îngrozi, dar nu îndrăzni să-l întrerupă şi să-i pună vreo întrebare. Totuşi, când el termină convorbirea, deschise gura ca să spună ceva, dar privirea lui Levan îi îngheţă sângele în vine, aşa încât renunţă. El puse mâna pe coapsa Tamunei şi-i spuse cu o voce puţin crispată:

– Nu-ţi fie teamă, o să fie bine.

De această dată, mâna amantului ei, în loc s-o excite, îi făcu pielea de găină.

*

* *

Mercedesul albastru atacă primele serpentine ale trecătorii care domina Rustavi. Nu se zărea nicio maşină. O privelişte austeră, fără niciun strop de vegetaţie, evocând stepele Asiei Centrale, de altfel nu prea îndepărtate. Kent Lockwood continuă să păstreze o anumită distanţă între el şi Mercedesul din faţă. Într-o jumătate de oră, vor fi la Tbilisi şi îi va preda ştafeta colegului său, Hugh Sander.

Deodată, distanţa care îl despărţea de Mercedes se micşoră. Maşina încetini brusc. Probabil pentru că

drumul urca o pantă destul de abruptă şi motorul era obosit, îşi spuse el, şi încetini la rândul său. În retrovizoare, zări farurile unei alte maşini, şi atunci trase pe dreapta pentru a o lăsa să-l depăşească. Mercedesul ajunsese aproape în vârful trecătorii. În partea dreaptă, jos şi în depărtare, se zăreau luminile oraşului Rustavi. Mercedesul încetini şi mai mult şi, brusc, făcu o manevră complet neaşteptată, aşezându-se de-a curmezişul drumului! Ca şi când şoferul ar fi pierdut controlul volanului!

Kent Lockwood fu nevoit să frâneze puternic, ca să nu-l lovească. Maşina sa se opri la câţiva metri de cealaltă, care era aşezată în mijlocul drumului.

Privi din nou în oglinda retrovizoare. Farurile vehiculului din spate se apropiaseră.

Dă Doamne să poată opri la timp!

Ezită să iasă din maşină, pentru că nu înţelegea prea bine ce se întâmplase. Deodată portiera Mercedesului albastru se deschise, un bărbat coborî şi veni spre el. Probabil că voia să ceară ajutor, avea o problemă mecanică...

Abia când necunoscutul ajunse în lumina farurilor, Kent Lockwood zări în mâna lui ceva care semăna cu un pistol...

Pulsul i se acceleră vertiginos şi înţelese într-o fracţiune de secundă că nu era vorba de niciun accident. Agitat, apucă mobilul şi apăsă tasta *Call*, apelând numărul de adineauri, cel al „controlorului" de permanenţă de la biroul aflat la ambasada americană.

*
* *

Levan Arevadze încetinise mult. Niciodată Tamuna nu-l mai văzuse conducând atât de prudent. Zări farurile celor două maşini oprite pe şosea şi simţi cum o cuprinde un fior de gheaţă. Mâinile îi tremurau în aşa hal, încât fu nevoită să le pună pe genunchi.

Toyota opri chiar în spatele unei maşini de culoare închisă, mai mică, aflată în urma Mercedesului albastru.

Fără niciun cuvânt, Levan deschise portiera cu o mişcare din umăr şi sări afară. Atât de repede, încât Tamuna nu avu timp să vadă că şi-a luat pistolul.

Era totuşi îngrozită, şi îl privi cum se îndreaptă spre maşina oprită. Din nou, începu să tremure.

*
* *

Suna...

Kent Lockwood, cu pulsul blocat, număra secundele, rugându-se ca ofiţerul de serviciu să răspundă mai repede. Era atât de concentrat, încât nu dădu atenţie unei siluete care tocmai apăruse lângă portiera sa.

La mobil, o voce calmă răspunse în sfârşit:

– Aici 99675430.

Americanul nu avu timp să răspundă. Portiera se deschise brusc. Întoarse capul, distinse o siluetă masivă şi, mai ales, un pistol automat îndreptat spre el.

A fost ultima sa imagine despre această lume.

Simţi o lovitură violentă în cap şi încetă să gândească, lăsând mobilul să-i scape afară din maşină.

*

* *

Levan Arevadze apasă de trei ori pe trăgaciul pistolului Makarov. Când se opri, corpul şoferului din Golf zăcea de-a curmezişul scaunului, cu capul zdrobit. Sângele păta parbrizul. Motorul maşinii mergea în continuare.

Georgianul strecură arma, caldă încă, în centură, şi îi spuse bărbatului care se apropia:

– Repede, aşază maşina corect.

Azerul nu se lăsă rugat, alergă până la Mercedes şi, din câteva manevre, parcă maşina mai jos, în faţa Golfului. Acum, cele trei vehicule erau aşezate unul după altul, lăsând drumul liber. Chiar dacă ar fi trecut cineva, nu ar fi văzut nimic anormal. Oameni care călătoresc împreună şi s-au oprit pentru o pauză... Levan Arevadze se agita deja în jurul Golfului. Deschise capacul rezervorului de benzină, îşi scoase batista din buzunar, o rulă ca să facă un cilindru cât mai lung posibil şi o introduse în rezervor.

Nu mergea. Nu ajungea la lichid. Nu era destul de lungă.

Azerul apăru lângă el.

– Ia ce ai adus pentru mine şi pune-l în maşina mea, îi ordonă georgianul, şi apoi vino să mă ajuţi.

Deschise portiera Golfului, luă cadavrul de umeri şi îl trase pe scaunul din dreapta, eliberându-l astfel pe cel al şoferului.

Apoi deschise capota, găsi furtunul de alimentare şi îl smulse cu putere. Benzina începu să curgă rapid.

Levan Arevadze îi întinse batista azerului, care între timp se întorsese.

– Înmoaie-o în benzină şi stoarce-o în interior, pe individ şi pe scaune.

În timp ce complicele său îndeplinea această sarcină ingrată, el se îndreptă, cu paşi mari spre maşina sa. Fără să-i spună un cuvânt Tamunei, puse pistolul la locul lui şi se aplecă pe bancheta din spate unde erau două genţi de pânză în carouri, foarte comune în zonă. Trase fermoarul uneia dintre ele.

Bancnotele de o sută de dolari, legate cu benzi ale *International Bank of Azerbaidjan*, îi sărire în ochi.

Închise la loc, făcu acelaşi lucru cu cea de-a doua geantă, care avea acelaşi conţinut, şi se simţi revigorat. Nu muncise degeaba! Liniştit, îi spuse Tamunei:

– Individul ăsta îmi voia răul!

Ea nu răspunse, şi el închise portiera. Se apropie de Golf şi îşi dădu seama că azerul îşi făcuse bine treaba. Totul mirosea a benzină, care era răspândită pretutindeni în interiorul maşinii. Se întoarse spre el:

– *Haraşo*. Suie-te la volan, urcă trecătoarea şi opreşte-te în vârf, acolo de unde se vede oraşul Rustavi.

Un promontoriu, dominând câmpia, se termina cu o faleză abruptă.

Azerul nu îndrăzni să-i spună că asta nu era treaba lui. Nu era nici el un copil, dar georgianul îi inspira teamă.

Levan Arevadze nu avea chef să se întoarcă la Tbilisi mirosind a benzină... Îşi privi complicele strecurându-se la volanul Golfului şi pornind în direcţia trecătorii. Lăsând Mercedesul albastru pe marginea drumului, Levan se urcă în Toyota şi porni după Golf.

Aveau noroc. Niciun vehicul nu trecu în toată această perioadă de manevre. Colonelul ajunse la Golful din care azerul tocmai cobora.

– Aproape că am terminat! îi spuse el. Ai chibrituri?

Avea.

Levan Arevadze se aplecă spre interiorul Golfului, porni motorul şi, înainte de a închide portiera, se asigură că frâna de mână nu era trasă şi că schimbătorul de viteze este la punctul mort. Numai după aceea aruncă un pumn de chibrituri pe batista făcută ghem pe scaunul din faţă.

Focul se aprinse cu un zgomot surd, încolăcindu-se ca un şarpe.

Levan trânti violent portiera şi se duse în spatele vehiculului.

– Ajută-mă! îi spuse azerului.

Acesta împinse împreună cu el Golful care ardea în interior şi care parcurse fără dificultate cei câţiva metri care îl separau de prăpastie.

Flacăra se vedea, probabil, de la Rustavi.

– *Davai*!

Cu un ultim efort, împinseră maşina în prăpastie, privind bulgărele de foc cum se rostogoleşte

pe panta abruptă. Se opri 200 de metri mai jos, şi continuă să ardă puternic.

– Vino, spuse Levan, te duc la maşină.

Azerul acceptă fără să spună un cuvânt. Se grăbea să ajungă în ţara sa. Georgianul întoarse maşina şi se opri, câteva momente mai târziu, în spatele Mercedesului albastru.

– Drum bun, îi spuse el, ca şi când ar fi venit de la un picnic.

Azerul se urcă în maşina lui, fără niciun comentariu. Se va plânge şefilor. Să facă pe curierul era una, dar să participe la un omor era altă treabă. Nu era plătit pentru asta. Nu spusese nimic pentru că nu voia ca georgianul să-i tragă un glonţ în cap. Acum urmărea cu privirea stopurile Toyotei care urca trecătoarea. Dispăru foarte repede după o curbă. Flacăra care mistuia Golful lumina noaptea. Dinspre frontieră, apărură două faruri. Se grăbi atunci să întoarcă şi să pornească spre Azerbaidjan.

*

* *

Case officer-ul care aştepta la staţia de benzină Wissol, la intersecţia Ortatşalo, pândea toate maşinile, din ce în ce mai neliniştit. Kent Lockwood ar fi trebuit să ajungă de mult. Şi Mercedesul albastru de asemenea.

Sună mobilul. Serviciul de permanenţă.

– Este o situaţie neobişnuită, anunţă controlorul. Mi-e teamă să nu i se fi întâmplat ceva lui Kent. Du-te în întâmpinarea lui. Îţi trimit întăriri. Eşti înarmat?

– Nu, *sir*.

– Atunci, vino aici.

*

* *

Toyota Accord rula pe pavajul denivelat din cartierul armenesc. Se opri la capătul unei străduţe mărginită de case distruse şi abandonate. Parcă în spatele maşinii Tamunei, care se afla la marginea trotuarului.

Renovarea cartierului începuse, dar nu ajunseră cu lucrările şi pe strada asta. Era sinistru: faţade crăpate, întunecate, ziduri dărâmate. Dintr-odată, Tamuna fu cuprinsă de teamă. Ar fi fost suficient ca Levan Arevadze s-o ducă într-una din aceste case nelocuite şi să-i tragă un glonţ în cap... Ca şi când i-ar fi ghicit gândurile, el se aplecă spre ea, şi o sărută.

– Individul voia să mă omoare, spuse el apoi. Nu am avut de ales.

Pentru că ea nu răspunse, el insistă:

– Asta e meseria mea. Nu pot să-ţi spun totul. Dar nu trebuie să vorbeşti despre asta cu nimeni.

Ea dădu din cap şi atunci el îi întinse mobilul.

– Uite-l, dar ar fi bine să-l arunci mâine dimineaţă. Spune-i soţului tău că l-ai pierdut şi anunţă-i pe cei de la Geotel.

– De acord, aprobă Tamuna, aşa o să fac.

– O să te sun peste câteva zile.

Mâna tinerei femei tremura încă atunci când introduse cheia în contactul Hondei.

*

* *

Levan Arevadze trecu podul peste Kura pentru a ajunge în oraşul vechi. Se opri într-o mică piaţă întunecată, de unde pornea strada Şardin, o arteră pietonală cu multe restaurante şi terase, centrul vieţii nocturne din Tbilisi. Era însă pustie la o oră atât de târzie.

Levan scoase cele două genţi cu bani şi traversă piaţa Budraşvili. Intră într-un mic imobil vechi, chiar în faţă. Pătrunse într-un culoar întunecos şi sună la prima uşă din stânga.

Aceasta se deschise aproape imediat şi apăru o femeie brunetă, cu ochelari, îmbrăcată cu un chimonou japonez, de sub care i se vedeau ciorapii negri. Deşi era încălţată cu pantofi cu tocuri înalte, abia îi ajungea la umăr lui Levan...

– Credeam că nu mai vii niciodată, spuse ea pe un ton de reproş

– Am avut probleme, răspunse Levan. Poţi să-mi păstrezi genţile astea două?

– Bineînţeles. Dacă mă ajuţi să le pun, eu nu ajung, sunt prea scundă...

Încăperea era într-o dezordine de nedescris, teancuri de cărţi peste tot, cutii, haine. Lui Nestin Zugdade, funcţionară la Ministerul Educaţiei, nici nu-i păsa. Ea nu trăia decât pentru două lucruri: munca sa şi, de doi ani, Levan Arevadze. Îl întâlnise într-o zi, din întâmplare, în timpul unui colocviu care se ţinea la subsolul hotelului *Tbilisi Marriott*. El se afla acolo din obligaţie, invitat de organizator. Nestin Zugdade făcea parte din asistenţă. În agitaţia cocktailului care a urmat, Levan Arevadze a fost

atras de privirea arzătoare, directă, de-a dreptul senzuală, a acestei femei tinere, cu ochelari, destul de obişnuită. El, care nu era interesat decât de femei foarte frumoase...

Apropiindu-se de el, necunoscuta îi întinse o carte de vizită.

– Mi-ar plăcea să vorbesc cu tine, i-a propus ea, cu o voce blândă.

Şi apoi a plecat imediat.

Intrigat, Levan Arevadze a sunat-o două zile mai târziu, spre seară.

– Pot trece să te văd? întrebă el.

– Când doreşti, răspunde ea cu o voce amabilă, plină de supunere.

L-a primit într-un chimonou japonez, destul de ridicol, care ascundea cu greu un corset negru şi ciorapi asortaţi. Această ţinută trezi imediat libidoul lui Levan Arevadze. Nu trebui să facă nici măcar un gest.

Nestin îngenunche în faţa lui, foarte natural, se dezbrăcă de chimonou, îi desfăcu fermoarúl pantalonilor şi îi luă în gură sexul puternic, care se întărea tot mai mult. În foarte puţin timp, el triumfă, graţie priceperii lui Nestin Zugdade. În seara aceea, Levan ejaculă în toate orificiile ei. Ea îl primi extaziată chiar şi atunci când o sodomiză. În legătură cu asta, un anumit detaliu îl excită la culme. Observă că ea se gândise să se ungă. Abandonul său fusese deci mai mult decât premeditat.

După aceea, Nestin i-a spus că poate reveni când doreşte. Trăia singură, nu exista niciun bărbat în viaţa

ei şi, de acum înainte, nu va avea decât o singură pasiune: el. A fost, categoric, dragoste la prima vedere. Nu îi punea nicio întrebare, nu-i cerea nimic, niciodată. Numai la cea de-a treia vizită i-a cerut o fotografie de-a lui, pe care a găsit-o, la vizita următoare, într-o ramă de argint, pe birou.

Pentru că Nestin Zugdade nu primea pe nimeni în casa ei, acest lucru nu era compromiţător.

De atunci, o vizita în mod regulat. Un fel de recreaţie de sex pur. Niciun efort, nicio vorbă inutilă, nicio prefăcătorie. Ei îi plăcea să facă sex cu el, şi cu asta basta. Şi, în ciuda fizicului său oarecare şi a sânilor moi, el prinse gustul acestei vestale...

În această seară, ea se afla în aceeaşi dispoziţie ca de obicei. Abia au pus cele două genţi pline cu dolari pe dulap, că se şi lipi de amantul ei, cu chimonoul întredeschis.

– Vrei să bei ceva?

Ea, care nu bea niciodată, avea întotdeauna o sticlă de *Russian Standard*, vodca preferată a lui Levan.

De data aceasta, colonelului nu-i stătea mintea la petreceri cu vestala sa.

– Sunt frânt, spuse el, şi mă scol devreme. Vin mâine să te văd.

Nestin Zugdade nu-şi manifestă în niciun fel nemulţumirea.

– Cum vrei, spuse ea.

Cinci minute mai târziu, după câteva mângâieri politicoase, el era deja afară... Merse pe jos spre un bar mic, unde se ducea în mod regulat, singur sau cu

colegii... Levan Arevadze se instală la bar şi comandă o vodcă. Trebuia să se liniştească.

Singur.

Avea deja un motiv de satisfacţie. Clienţii îşi ţinuseră cuvântul. Evident, şi el făcuse dovada eficacităţii sale, manipulându-l pe preşedintele Saakaşvili, graţie unui raport inventat în totalitate. Totuşi, cele zece milioane de dolari reprezentau mai mult decât ar fi meritat acest act izolat. Pecetluiau o colaborare deplină, totală, cu cei cărora se vânduse: ruşii.

Desigur, nevinovatul estonian care îl ajutase era la o mie de leghe depărtare, nu putea bănui că sentimentele antiruseşti, violent exprimate de colonelul Arevadze, nu erau decât o faţadă.

Păcălise pe toată lumea.

Acum se simţea bine, orgoliul fiindu-i satisfăcut. Graţie manipulării sale, Rusia îşi atinsese unul dintre scopurile pe care şi le propusese: recuperarea definitivă a Abhaziei şi a Osetiei de Sud, lăsându-i, în acelaşi timp, rolul de agresor Georgiei...

Levan Arevadze ştia foarte bine că acesta nu era decât un prim pas. Vladimir Puţin era răzbunător: el îi voia pielea, cel puţin din punct de vedere politic, lui Mihail Saakaşvili.

Strategii de la Kremlin mizau pe o revoltă populară ca urmare a războiului ratat din luna august şi a pierderii celor două provincii, dar niciun semn nu părea să prevestească asta. Bun politician, „Mişa" ştiuse să-şi păstreze simpatia populară... Trebuia deci trecut la al doilea stadiu, cel la care făcuse aluzie „contactul" din FSB al lui Levan Arevadze. O schimbare forţată a regimului, pentru a pune un preşedinte

acceptabil pentru ruşi. Sau, pur şi simplu, pentru a pune în locul lui Saakaşvili una dintre marionetele lor. Dar nu se ajunsese încă până acolo.

La a patra vodcă, Levan Arevadze începu să facă analiza problemelor imediate.

Falsul raport de interceptare trecuse foarte uşor, ca o scrisoare prin poştă. Trebuia gestionat acum incidentul din seara asta. Era un lucru mai complicat.

Mai întâi, trebuia descoperit cum de fusese posibil să fie urmărit. Ignora încă autorul, dar, graţie numărului de înmatriculare al maşinii lui, nu va trece mult timp până să afle. Îi bănuia, evident, pe americani. Indiscreţia venea din partea Georgiei sau de la Baku?

În primul caz, era foarte grav: asta însemna că americanii bănuiau ceva în ceea ce priveşte legătura lui cu ruşii. Nu credea asta. Dacă ar fi fost aşa, ei i-ar fi spus consilierului american al lui Saakaşvili, Dan Kumin, şi atunci ar fi auzit şi el zvonurile.

Deci totul venea din partea azerilor. Asta reprezenta o urgenţă absolută. Cel care-i adusese cele zece milioane de dolari, un obscur curier al cărui nume nici măcar nu-l ştia, asistase la omor şi ştia cui îi dăduse banii. Chiar dacă nu cunoştea numele lui Levan, putea să-l descrie, şi reţinuse, cu siguranţă, numărul maşinii...

Trebuia deci să se ocupe de el.

În legătură cu Tamuna, situaţia era mai simplă. Ea nu avea niciun interes să vorbească şi, mai ales, se temea de el. Nu va îndrăzni niciodată să deschidă gura. Dacă soţul ei ar afla de această legătură, ar

omorî-o. Iar dacă l-ar denunţa pe Levan Arevadze, el ar fi cel care ar omorî-o...

Era, prin urmare, condamnată la tăcere...

Cunoscând posibilităţile tehnice ale americanilor, îi recomandase să-şi schimbe mobilul, pretextând că-l pierduse. Va face lucrul acesta, cu siguranţă.

Rămânea numai problema curierului azer.

Trebuia rezolvată de urgenţă.

Nu vedea decât o soluţie: un contact imediat cu cel cu care „tratase" problema. În fond, nu era prea târziu. Nedorind să-şi folosească propriul mobil, Levan ceru telefonul de la bar şi formă numărul pe care-l cunoştea pe de rost.

O voce veselă răspunse imediat.

– *K'y*[5]?

– Goşa? Aici, Levan.

– Levan! Eşti la o petrecere. Aud muzică.

– Oh, sunt într-un bar. Ce faci?

– Nu sunt la Tbilisi. Am fost să văd refugiaţii, la Gori. Mă întorc mâine.

– Trebuie să ne vedem.

– *Vso normalno*[6]. Mâine am de rezolvat o chestiune oficială, plictisitoare, la *Marriott*, dar după-amiază am de gând să fac o mică *supra*[7], la mine acasă, la Takhneti. Cunoşti drumul...

Goşa Sukhumi, ca mulţi dintre bogătaşii georgieni, îşi construise o vilă la Takhneti, un sat cocoţat pe colinele din jurul oraşului Tbilisi, la zece kilometri

[5] Da.
[6] Nicio problemă.
[7] Serată.

depărtare. Vara, aici era mai răcoare. Aşa ceva devenise culmea snobismului, era obligatoriu să ai o casă pierdută în pădure.

– *Haraşo*. Voi fi acolo mâine, spuse Levan Arevadze înainte să închidă.

Ar fi preferat să trateze imediat problema curierului, dar Goşa Sukhumi, sub aparenţa exuberanţei, respecta regulile de securitate foarte stricte. A-l primi pe prietenul său în aceeaşi seară în care se făcuse transferul banilor ar fi putut conduce la concluzii supărătoare în cazul unei indiscreţii.

Chiar dacă azi se afla în pielea unui oligarh, Goşa nu uita niciodată că îşi începuse cariera ca *silovik*[8].

Levan Arevadze se linişti gândindu-se că, peste două zile, va rezolva problema acestui azer care ştia prea multe.

[8] Agent de informaţii.

CAPITOLUL III

Era întuneric beznă. Lucru normal la ora trei dimineaţa. Malko, care nu dormise deloc, plecase din Viena către ora nouă seara. Mai pierduse două ore din cauza decalajului orar. Acum se agita în mijlocul pasagerilor de la Austrian Airlines. Legăturile aeriene cu Georgia erau rare şi complicate. Toate zborurile spre Tbilisi soseau între orele trei şi patru dimineaţa, şi apoi plecau imediat. Preşedintele Saakaşvili ceruse acest program pentru ca georgienii ajunşi în Europa să poată prinde celelalte legături. Ca urmare, aeroportul din Tbilisi era probabil singurul din lume care funcţiona mai mult noaptea, în timpul zilei primind foarte puţine zboruri. Asta semăna mai mult a Japonia decât a Asia Centrală, iar formalităţile pentru imigrare erau reduse la minimum.

La un sfert de oră după ce părăsise Boeingul 737 al companiei Austrian Airlines, Malko se afla deja în sala de aşteptare. Observă imediat un mustăcios cu părul cărunt, îmbrăcat cu un bluzon de pânză, evident un georgian, care avea o pancartă pe care era scris numele lui. Când se apropie de el, necunoscutul îl întrebă în limba engleză:

– *Mister* Malko?

– Da.

– Mă numesc Kakha şi lucrez ca şofer la ambasadă. Domnul Siegwalt mi-a cerut să vin să vă întâmpin şi să vă conduc la hotel. Vreţi să schimbaţi mai întâi bani?

Malko se duse la ghişeul Băncii Georgiene. Moneda locală se numea lari şi valora puţin peste 50 de centi americani. Bancnotele erau foarte mici, evocând parcă jocul de Monopoly, şi nu erau valabile decât în micuţa Georgie. Trei minute mai târziu, se îndreptau către Tbilisi, într-un discret Mercedes 320 negru, neblindat. O autostradă pustie pe zeci de kilometri, cu staţii de benzină la 500 de metri distanţă una de alta, deschise în plină noapte...

După un viraj în ac de păr, Kakha se întoarse spre el şi anunţă cu mândrie:

– Tocmai am intrat pe bulevardul George W. Bush.

Georgia era cu siguranţă singura ţară din lume care dăduse numele preşedintelui american făcut de ruşine în mod public într-o mare parte a lumii uneia dintre arterele principale ale capitalei sale... Este adevărat că Mihail Saakaşvili fusese crescut în Statele Unite, că vorbea limba engleză la fel de bine ca şi limba maternă, că se aliniase cu hotărâre la politica americană şi că nu visa decât să intre în NATO.

Hurducându-se pe pavajul accidentat, maşina intră într-o piaţă luminată strălucitor. Kakha explică:

– Înainte se chema Piaţa Lenin, acum se numeşte Piaţa Libertăţii. Oraşul a fost cufundat în întuneric până la venirea preşedintelui Saakaşvili.

Îl simţeai mândru nevoie mare de regimul actual. Puţin mai departe, se opriră în faţa unui imobil impozant, *Tbilisi Marriott*. Holul este gol, un angajat moţăia la recepţie şi îl privi pe Malko ca pe un marţian. După 18 ani de la dispariţia Uniunii Sovietice, vechile reflexe nu dispăruseră complet. Georgia fusese

timp de 70 de ani unul dintre sateliţii cei mai fideli ai Uniunii Sovietice. Exista o explicaţie raţională a acestui fapt: Iosif Stalin, născut Iosif Djugaşvili[1], în cel de-al doilea oraş ca mărime al Georgiei, Gori. Gigantica sa statuie continua să domine piaţa principală din înaltul celor 20 de metri ai săi. În Georgia, puteai să critici pe toată lumea, inclusiv pe preşedintele Saakaşvili, dar nu şi pe „Tătucul popoarelor", vlăstarul acestor meleaguri.

Malko, rupt de oboseală, îşi dorea un pat asemeni unui câine care visează la un os. Abia auzi vocea şoferului din spatele său:

– Vin să vă iau mâine la ora zece.

Malko se îndreptă spre ascensor, spunându-şi că rămăseseră puţine urme ale războiului fulger din luna august, care nu durase decât patru zile... Depăşită de aviaţia rusă şi de blindatele sale, fragila şi foarte noua armată georgiană fugise în dezordine, ca armata franceză în anul 1940.

Ruşii, după ce au ocupat Osetia de Sud, în uralele acelei părţi a populaţiei care era de partea lor, şi după ce au luat în stăpânire ceea ce mai rămăsese din Abhazia, s-au oprit la 36 de kilometri de capitala Tbilisi.

Au distrus atunci, în mod sistematic, modesta marină de război georgiană, în portul Poti, şi tot ceea ce semăna a obiectiv militar, inclusiv baza de la Baziani, aflată la zece kilometri de aeroportul din Tbilisi. Apoi, sub presiunea internaţională, s-au re-

[1] Multe nume georgiene se termină în vili sau adze, ambele însemnând „copil".

tras aproape în întregime din teritoriul georgian, au recunoscut independenţa Osetiei de Sud şi a Abhaziei şi au declarat că, din punctul lor de vedere, preşedintele Mihail Saakaşvili era un „mort politic". Şi-au chemat ambasadorul de la Tbilisi şi au închis ambasada. Pentru că podul aerian cu Rusia nu mai exista deja de doi ani, nu mai rămăsese mare lucru din legăturile ruso-georgiene. După o judicioasă, dar modestă, epurare etnică, desfăşurată de miliţiile osete, nu mai existau pe teritoriul recuperat de ursul rusesc decât partizanii lui Vladimir Putin.

Europa, ezitând între tăcere şi somn, a admis, de voie, de nevoie, această demonstraţie de forţă după câteva chiţăieli diplomatice şi câteva eforturi de a limita distrugerile. Ruşii au şocat Europa şi Georgia. Timp de 45 de ani, s-a aşteptat în zadar năvălirea blindatelor Armatei Roşii asupra Europei, şi iată că aceasta se producea acum, la 18 ani după sfârşitul Uniunii Sovietice...

Întinzându-se, Malko se întrebă ce căuta aici. Biroul CIA din Viena îl contactase pentru a-i cere să se ducă, pe post de întăriri, la Tbilisi.

Statele Unite erau la ele acasă în Georgia. Preşedintele Saakaşvili, înconjurat de consilieri proamericani, primea vizite, aşa-numiţii *missi dominici*[2] ai Departamentului de Stat, la fiecare 15 zile, iar CIA nu era cu siguranţă în pericol la Tbilisi.

Trebuia să existe un motiv bine întemeiat pentru faptul că apelaseră la el.

---

[2] Agenţi creaţi de Carol cel Mare, care mergeau doi câte doi, un cleric şi un laic, pentru a inspecta autorităţile locale. *(n. trad.)*

*

* *

Şi totuşi, totul semăna încă cu Uniunea Sovietică. Şiruri întregi de HLM[3]-uri, cu balcoane zugrăvite în culori vii, imobile impresionante, dar înnegrite din cauza poluării, care păreau ieşite direct din lumea anilor '20... Tbilisi se întindea de la est la vest de-a lungul râului Kura, strâns între dealuri împânzite de biserici ortodoxe din toate epocile.

Kakha veni la ora zece fix. Traversară oraşul, mergând printre autobuzele galbene, *marşrutka*[4], foarte aglomerate, şi maşinile japoneze noi, amestecate cu vechile Lada şi Volga din epoca sovietică. Ieşiseră de ceva vreme din oraş, când Malko zări o enormă clădire albă, izolată în mijlocul unui *no man's land*, în partea dreaptă a drumului spre Bilovani. Era noua ambasadă americană. Un *blockhaus* pierdut parcă în neant, din cartierul Digomi.

În ciuda împrejurimilor favorabile, tensiunea era palpabilă. Înainte să ajungă în biroul lui Marlin Siegwalt, Malko fu perchiziţionat de trei ori. Şeful filialei CIA, blond, cu părul pieptănat cu cărare într-o parte, îmbrăcat cu un costum Prince-de-Galles, puţin cam preţios, îl întâmpină cu un zâmbet călduros.

– Mă numesc Marlin Siegwalt, îi spuse el. Sunt dezolat că nu am venit să te aştept la aeroport. În această perioadă mă scol devreme. Sunt multe probleme.

---

[3] Habitation à loyer modéré, locuinţe ieftine în blocuri cu multe etaje. *(n. trad.)*

[4] Minibus Volkswagen.

Nu prea semăna cu un şef de filială, ci mai degrabă cu un analist. Ajunseră la etajul trei, într-un birou spaţios, cu vederea spre munţi.

– Cafea, ceai, cafea turcească, cola? întrebă el, aranjându-şi cu grijă dunga pantalonilor. Este prima vizită la Tbilisi?

– Da.

– Eu am venit acum două luni, de la Kiev. Cred că vorbeşti ruseşte.

– Da. Şi tu?

– Bineînţeles, admise cu modestie americanul. Aici, în afara celor foarte tineri, toată lumea vorbeşte această limbă.

În ciuda timidităţii lui aparente, părea vioi şi foarte *pe fază*. După ce băură o cafea dezgustătoare şi schimbară câteva cuvinte convenţionale, Malko îşi îndreptă degetul spre harta Georgiei, plină de puncte colorate, care ocupa un perete întreg.

– Este harta frontului?

– Sunt punctele de sprijin ruseşti de pe teritoriul georgian, pe care au jurat că le evacuează. Am cam băgat-o pe mânecă în 10 august trecut. Blindatele ruseşti ajunseseră la Kaspi, la o distanţă de 36 de kilometri de Tbilisi şi numai la 10 kilometri de conductele care traversează Georgia, legând Azerbaidjanul de Turcia: Baku-Tbilisi-Ceyhan, sau BTC. Toate au acelaşi parcurs. Dacă ar fi ajuns acolo, ruşii ar fi putut întrerupe gazul şi petrolul. Aici se ardeau arhivele. Din fericire, s-au oprit la Kaspi. Georgienii sunt încă în stare de şoc. Cred însă că încep să realizeze adevărul.

– Adică?

– Mihail Saakaşvili a făcut o enormă prostie. Iar eu sunt aici ca să încerc s-o repar.

– Nu eşti singurul, remarcă Malko. Cred că Statele Unite sunt foarte angajate în Georgia.

– Exact, recunoscu şeful filialei, dar nu vrem, în acelaşi timp, să le facem rău „prietenilor" noştri ruşi.

Malko îşi termină cafeaua.

– Am fost surprins de cererea lui Langley, spuse el. Dacă am înţeles bine, de agenţii ruşi din ţară se ocupă georgienii.

– Exact, confirmă americanul, chiar dacă le dăm şi noi o mână de ajutor, graţie interceptărilor. Totuşi, Langley crede că ruşii au un plan pe termen lung de a se debarasa de Saakaşvili. Un plan al cărui prim episod a fost atacul din luna august. Or, această operaţiune nu poate fi tratată de serviciile georgiene deoarece credem că, printre angajaţii lor, sunt şi „cârtiţe" pe care încă nu le-am identificat. În sprijinul acestei păreri a venit un incident recent.

– Care?

– Asasinarea unui *case officer* al filialei noastre. Asta ar putea avea o legătură cu *Blitzkrieg*[5]-ul din luna august. Tocmai...

Acum se intra în domeniul lui Malko.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el.

– Acum zece zile, explică Marlin Siegwalt, am primit un mesaj de la filiala noastră din Baku, în Azerbaidjan. Acolo se supraveghează spălarea banilor, sursele de finanţare ale traficului cu arme pentru

[5] Război fulger. *(n. trad.)*

terorişti, de exemplu. Avem multe persoane remunerate în sistemul bancar local. Or, una dintre ele i-a spus unui agent de-al nostru că un curier va veni să ia zece milioane de dolari de la *International Bank of Azerbaidjan*, controlată de familia preşedintelui. Filiala noastră din Baku a organizat o supraveghere şi a putut identifica purtătorul banilor. A fost urmărit la ieşirea din bancă, şi *case-officers* au descoperit că se îndrepta spre Georgia. L-au urmărit pentru a descoperi cui îi erau destinate cele zece milioane de dolari.

– Sunt bani mulţi, suspină Malko, gândindu-se la castelul său, ale cărui reparaţii nu se mai terminau.

– Exact, fu de acord americanul. Un agent al biroului nostru, Kent Lockwood, s-a dus la punctul de frontieră cu Azerbaidjanul pentru a prelua urmărirea de la cel care îl filase pe curier de la Baku. Am stabilit o a treia etapă la intrarea în Tbilisi, care nu a mai avut însă loc.

– De ce?

– Kent Lockwood ne-a semnalat de la frontieră că urmărea un Mercedes albastru. O jumătate de oră mai târziu, a apelat de pe telefonul mobil, dar nu a mai avut timp să vorbească.

– Ce s-a întâmplat?

– Cineva a tras trei gloanţe asupra lui. Mobilul, încă deschis, a înregistrat împuşcăturile... A fost găsit pe drum, lângă maşină. Mare noroc...

– Şi Mercedesul albastru?

– Cu ajutorul grănicerilor georgieni am putut afla că a trecut frontiera 40 de minute mai târziu.

– Deci, spuse Malko, curierul s-a întâlnit cu cel căruia îi erau destinaţi banii.

– Probabil că aşa este, într-adevăr.

– Şi agentul vostru?

– I-am găsit maşina incendiată, într-o vale, la poalele trecătorii de deasupra oraşului Rustavi. Cadavrul era de nerecunoscut, ars complet. Poliţia georgiană a tras concluzia că a fost un banal accident rutier. Dacă n-ar fi fost zgomotul celor trei împuşcături înregistrate de mobil, am fi crezut şi noi acelaşi lucru.

– Pe cine bănuiţi? întrebă Malko.

Marlin Siegwalt făcu un gest prudent.

– În acest stadiu, nu avem nicio certitudine. Numai o ipoteză pe care am vrea s-o verificăm. Să ne întoarcem la războiul din luna august, când preşedintele Saakaşvili a invadat Osetia de Sud, pretinzând că este în legitimă apărare.

– Voi credeţi asta?

Americanul zâmbi.

– Este o chestiune crucială. A doua zi după atac, preşedintele ne-a prezentat o interceptate făcută de serviciul său de contraspionaj. O convorbire între doi grăniceri oseţi, unul anunţându-l pe celălalt că nişte tancuri ruseşti erau pe punctul de a trece tunelul Roki, cel care separă Osetia de Nord de Osetia de Sud... În urma acestei interceptări, preşedintele Saakaşvili a luat hotărârea să atace şi să ocupe oraşul Ţhinvali înaintea ruşilor. Credea că aceştia vor capitula în faţa faptului împlinit.

– Un pariu îndrăzneţ, remarcă Malko. Dar el nu cunoaşte mentalitatea *silovikilor*.

– Asta cred şi eu, recunoscu şeful filialei CIA, dar mai e ceva. Aparatele noastre de ascultare nu au interceptat la acea oră niciun mesaj de acest fel.

Malko îl privi surprins.

– Ce vrei să spui?

– Că este foarte probabil ca preşedintele să fi fost păcălit, comunicându-i-se un mesaj fals, iar el a căzut în capcană.

Malko avu senzaţia că un înger cu aripile presărate cu stele roşii tocmai trecea prin încăpere. Apăreau din nou cele două „mamele" ale Uniunii Sovietice: minciuna şi dezinformarea.

– Crezi că e vorba de o „cârtiţă" infiltrată în spionajul georgian? spuse Malko.

– N-ar fi ceva extraordinar, explică Marlin Siegwalt. Această ţară a stat sub pulpana ruşilor peste o jumătate de secol. La Agenţie, noi suntem convinşi că ruşii, de la „revoluţia trandafirilor"[6] din 2003, vor să se debaraseze de Saakaşvili, într-un fel sau altul. Pentru că nu îndrăznesc să folosească metode brutale, caută mijloace mai sofisticate.

– I-ai împărtăşit aceste observaţii preşedintelui Saakaşvili?

– În niciun caz! Ar fi vorbit despre asta cu responsabilii serviciilor sale. În felul acesta, cârtiţa ar fi fost alertată. Şi, în plus, nu ne-ar fi crezut. Toţi colaboratorii săi au fost aleşi în funcţie de convingerile lor antiruseşti. Nu-şi poate imagina un trădător printre ei. Este foarte naiv.

– Există vreo legătură cu agentul asasinat?

– Zece milioane de dolari, suma asta recompensează un serviciu important, spuse gânditor americanul.

---

[6] În urma căreia Mihail Saakaşvili este ales preşedinte în locul lui Eduard Şevarnadze.

– Vrei să spui că banii îi erau destinaţi celui care a pus la cale această manipulare pentru ruşi?

– Ar fi o variantă, recunoscu Marlin Siegwalt.

– De ce să aducă banii din Azerbaidjan?

– Pentru că este o „gaură neagră" din punctul de vedere al finanţelor. FSB poate foarte bine să aibă aici conturi aparţinând unor entităţi de nebănuit. Or, azerii nu vor să-şi bage cineva nasul în sistemul lor bancar.

– Totul stă în picioare, recunoscu Malko, dar lista celor capabili de această manipulare trebuie să fie scurtă. Dacă este o manipulare...

– Da, bineînţeles. Cinci-şase, cel mult.

– Ai vreo idee cine ar putea fi?

– Poate. De la moartea ofiţerului nostru, am verificat toate convorbirile pe telefoane mobile care au avut loc în perioada în care s-au desfăşurat evenimentele. Un interval de două ore. Am dat peste o mină de aur. Două telefoane au fost date de pe un mobil azer, localizat între frontieră şi Tbilisi, având ca destinaţie un portabil georgian. S-au petrecut în ora care a precedat apelul de urgenţă al lui Kent Lockwood.

– Aţi identificat proprietarul acestui mobil, omul care a adus cele zece milioane de dolari în Georgia?

– Nu, folosea o cartelă. Oamenii noştri din Baku încearcă să-l găsească prin intermediul numărului maşinii pe care o conducea. Este, cu siguranţă, un simplu executant, dar ştie cui i-a dat banii. L-au găsit deja pe proprietarul Mercedesului albastru, dar are un alibi. Era în spital, la Baku. Trebuie să vedem cui i-a împrumutat maşina.

– Este un *long shot*, spuse Malko. Şi mobilul georgian?

– Mulţumită cooperării cu Geotel, l-am putut identifica pe proprietarul, sau pe proprietara sa. Este vorba de o anume Tamuna Fakri, o femeie din lumea bună, fost star al filmelor pentru adulţi, căsătorită cu un libanez bogat. Am putut afla că în seara aceea soţul ei se afla la Poti, la sute de kilometric de Tbilisi.

Malko zâmbi.

– Era poate cu amantul...

– Este una dintre explicaţiile posibile, admise Marlin Siegwalt.

– Nu era chiar o plimbare de îndrăgostiţi, obiectă Malko. Doar dacă nu-i erau destinate ei cele zece milioane...

– Puţin probabil, dar nu se ştie niciodată, recunoscu americanul. În acest caz, probabil că face parte din reţeaua rusă. Nu prea e genul.

– Dacă banii nu-i erau destinaţi ei, spuse Malko, înseamnă că beneficiarul celor zece milioane de dolari are încredere totală în ea.

– Evident.

Americanul părea la fel de uimit ca şi Malko.

– În orice caz, Tamuna Fakri este singura noastră pistă pentru a lămuri această crimă şi, poate, pentru a ajunge la cârtiţa rusă. Acesta este unul dintre motivele prezenţei tale la Tbilisi.

– Credeam că aţi primit întăriri...

Marlin Siegwalt zâmbi ironic.

– Nimeni nu se poate atinge de o femeie din lumea bună, foarte seducătoare, circumspectă, păzită

îndeaproape de soţul ei. Şi, poate, şi de amantul ei, însă din alte motive. Ne trebuie un profil excepţional.

– Mă flatezi, spuse Malko. Probabil că n-o poţi aborda uşor.

– Pentru tine este uşor. Soţul ei adoră mondenităţile. Dă o petrecere peste două zile, unde invită diferiţi diplomaţi, printre care şi pe numărul doi de la ambasada noastră. I-am cerut să te ia cu el, ca expert al Comunităţii Europene. Apoi, te priveşte ce faci ca să fii la nivelul reputaţiei tale. Uite, am aici câteva fotografii ale Tamunei Fakri. Nu e cea mai dezagreabilă misiune care ţi-a fost încredinţată.

În fotografiile făcute cu teleobiectivul, Malko descoperi o femeie splendidă, cu o siluetă atrăgătoare, cu părul negru tuns scurt, trăsături armonioase şi o gură senzuală.

Dacă din umbră nu ar fi pândit un asasin bine organizat, fiind gata s-o omoare pentru a se proteja, ar fi fost, într-adevăr, o misiune de vis.

CAPITOLUL IV

– *Sagham Mşvid Obisa*![1]

La uşa vilei sale cu trei etaje, Goşa Sukhumi îl primi cu braţele deschise pe prietenul său Levan Arevadze. Era cu 15 centimetri mai mic decât acesta şi îndesat. Cu umerii săi largi, semăna cu un fost luptător. Ochii vicleni, în permanentă mişcare, străluceau cu o sinceră bucurie de viaţă. Singura lui grijă era părul care i se rărise tot mai mult. De aceea luase decizia să se radă în cap. Era mai bine aşa.

Cei doi bărbaţi se strânseră în braţe.

– Vino, spuse Goşa Sukhumi, ieşim în grădină.

Chiar şi aici, deasupra oraşului Tbilisi, erau aproape 30 de grade. Era un septembrie magnific.

Levan Arevadze îşi urmă prietenul în grădina care se afla la câţiva metri deasupra drumului. Vreo 15 invitaţi de ambele sexe se îngrămădeau în jurul unei piscine cu forme ciudate. Unii erau îmbrăcaţi, alţii în costume de baie...

Goşa Sukhumi luă o sticlă de şampanie franţuzească Taittinger de pe o măsuţă şi-i umplu paharul lui Levan.

---

[1] Bună seara!

– Bea, asta o să-ţi mai schimbe gustul de vodcă... Vino, vreau să te prezint unei prietene care moare de nerăbdare să te cunoască.

Se strecurară amândoi de-a lungul piscinei. Toată lumea băuse mult, aşa că nimeni nu-i acordă nici cea mai mică atenţie nou-venitului. În capătul celălalt, Arevadze zări o tânără cu părul lung, negru, stând în picioare în apă, cu faţa la nivelul ghizdului piscinei, cu o cupă de şampanie în faţa ei. Goşa Sukhumi o strigă:

– Natia!

Ea ridică privirea. Avea o figură triunghiulară încântătoare, cu ochii migdalaţi. Privirea ei se încrucişă cu cea a lui Levan Arevadze. Văzând-o, el îşi spuse că se află în prezenţa unei târfe autentice.

– Ţi-o prezint pe „Crazy" Natia, îi spuse gazda.

– De ce „crazy"?

– Vei vedea imediat, când o să danseze, răspunse Goşa Sukhumi.

Tânăra ieşi din piscină. Costumul ei din două piese, minuscul, descoperea un corp subţire, cu sâni mici, dar cu mijlocul atât de cambrat, încât lui Levan Arevadze îi lăsă gura apă.

Goşa ridică cupa de şampanie Taittinger.

– *Na sdarovie!*[2] Nu e un cadou frumos?

Între ei, cei doi bărbaţi vorbeau adesea în limba rusă. Supseseră laptele Uniunii Sovietice amândoi, şi vorbeau în ruseşte chiar dacă georgiana era limba lor maternă.

---

[2] Noroc!

Înghiţit de un grup, Goşa Sukhumi dispăru. Levan Arevadze îl urmări cu o privire gânditoare. Iată un om care s-a descurcat bine. Analist la KGB timp de 10 ani, a avut prezenţa de spirit să-şi dea demisia din această instituţie care se cam clătina încă din anul 1992, odată cu venirea la putere a lui Boris Nicolaevici Elţîn, care a şi început s-o dezmembreze.

Pentru că Goşa Sukhumi avea încă relaţii, a reuşit să facă rost de licenţe pentru exportul petrolului, într-o epocă în care numai guvernul avea dreptul la aşa ceva. Dar asta nu a durat, din păcate, prea mult. Totuşi, timp de câteva luni, el putuse să expedieze trenuri întregi cu cisterne cu destinaţia Polonia. Cumpăra petrolul în ruble devalorizate şi îl revindea în dolari. Câştigând 50 de milioane de dolari pe săptămână, s-a îmbogăţit repede. Când acest filon s-a epuizat, a investit în staţiile de benzină din Moscova, ajutat de prietenii lui de la Lukoil. În felul acesta, şi-a consolidat definitiv averea.

Câteva sute de milioane de dolari.

Un mic oligarh.

Apoi i s-a făcut dor de ţară. După ce şi-a cumpărat un magnific apartament la etajul patru, în *Dom Nabierejno*, în faţa râului Moscova şi a Kremlinului, s-a întors la Tbilisi, unde şi-a construit această enormă vilă, de un gust dubios. Ca şi Levan Arevadze, se născuse în satul Berbuki, la nord de Gori. Cei doi se cunoşteau din şcoală. După ce a devenit bogat, Goşa şi-a ajutat mult satul natal, construind o biserică şi o şcoală nouă, făcând daruri bătrânilor ca să le rotunjească pensia la două sute de ruble pe lună.

De fiecare dată când se întorcea în sat, era primit ca un adevărat rege.

În trecere, nu uita niciodată să se reculeagă în faţa enormei statui a lui Stalin, care domina piaţa cea mare din oraşul Gori.

În anii războiului dintre Abhazia şi Georgia, mai exact în 1992, a răspuns chemării compatriotului său, Eduard Şevarnadze, fost ministru al afacerilor externe al URSS, devenit preşedinte al Georgiei. Discret, îi procura acestuia arme, graţie contactelor pe care le avea cu CIA. Vladimir Putin nu era încă la putere, iar Kremlinul nu se interesa de îndepărtata Abhazie. Era perioada în care Uniunea Sovietică se dezmembra.

În ciuda acestui ajutor, Georgia a pierdut războiul, dar Goşa Sukhumi a căpătat statutul de duşman al URSS. În Georgia, el nu avea nicio activitate comercială, se mulţumea să-şi administreze imensa avere, repartizată în diferite paradisuri fiscale. O viaţă fără istorie, până într-o zi a anului 2004, când a primit o invitaţie să ia dejunul la Moscova, într-un discret restaurant japonez. Invitaţia venea din partea unui bărbat pe care-l cunoştea vag, un apropiat al Kremlinului. Un oligarh ca şi el.

Acest cunoscut a venit însoţit de un al treilea bărbat, tânăr, amabil, care s-a prezentat drept un apropiat al lui Nicolai Patruşev, noul şef al FSB[3].

[3] Federalnaia Slujba Bezopasnosti, serviciul de informaţii federal, moştenitorul KGB-ului.

Cunoştinţa lui Goşa Sukhumi a dispărut înaintea cafelei. Georgianul a rămas între patru ochi cu *silovikul*. Acesta i-a mărturisit atunci motivul întâlnirii. Noul preşedinte, Vladimir Putin, voia să pună ordine în „Casa Rusia". Ţinta erau oligarhii care se îmbogăţiseră în mod ruşinos în timpul perioadei 1992-1996.

Ca şi Goşa Sukhumi.

Acesta simţi o săgeată în inimă. Nu era de glumit cu noul „ţar". Dar interlocutorul său îl linişti repede. Nu se punea problema să i se ia averea necinstit dobândită. Pur şi simplu trebuia să revină în rândurile vechii sale „case", KGB, devenit acum FSB.

Goşa Sukhumi a acceptat cu entuziasm. Se simţea la fel de rus pe cât se simţea de georgian, şi avea la fel de multe legături cu Moscova ca şi cu Tbilisi. În plus, dacă acum putea să trăiască precum un miliardar, asta se datora şi Uniunii Sovietice.

Totul s-a terminat cu un toast emoţionant pentru *rodina*, patria... Printre zâmbete, a înţeles totuşi că, de acum înainte, va fi ţinut în lesă. Dacă nu va asculta strict de ordine, procurorul general al Rusiei va găsi cu siguranţă câteva capete de acuzare în vechile sale dosare, capabile să-i distrugă complet viaţa sau chiar să-l trimită la închisoare.

Prima cerere a FSB a fost simplă. Trebuia să găsească pe cineva sigur în sânul puterii georgiene care să poată informa Kremlinul despre orientările ţării. Goşa Sukhumi s-a gândit, evident, la vechiul său prieten, Levan Arevadze. Recrutarea lui nu a fost dificilă. Levan era ambiţios. Simplu colonel, nu era

încă decât numărul doi în SOD. Goşa i-a promis bani, dar şi că, într-o zi, poate într-o altă configuraţie politică, ar putea să acceadă la funcţii politice.

În mod regulat, Levan Arevadze a primit sume de bani importante. Mereu în numerar. Un fel de *retainer*[4]. Apoi, când Mihail Saakaşvili l-a înlocuit pe Eduard Şevarnadze, rolul său a devenit mai important. Noul preşedinte fiind considerat un duşman al Rusiei, Levan Arevadze a devenit un pion important al FSB. Datorită funcţiilor sale, care îi permiteau să aibă acces la multe secrete de stat, era foarte preţios.

Operaţiunea falsei interceptări a fost ultima manipulare dintr-o lungă serie de acţiuni subterane. Rusia se afla, în mod deschis, în război cu Georgia, iar rolul lui Levan Arevadze a devenit crucial.

Acum, puţin câte puţin, simţea cum teama îi dispare. Ridică cupa de şampanie Brut Taittinger, fără să piardă din vedere scopul vizitei sale. Din păcate, pentru moment, Goşa era acaparat de invitaţii săi. Difuzoarele începură să transmită, foarte tare, o muzică folclorică, şi toată lumea dansă. Un dans îndrăcit, în care bărbaţii se agitau la fel de mult ca şi femeile. Goşa Sukhumi era cel mai dezlănţuit. Îşi ridica picioarele în unghi drept, ca şi când ar fi vrut să-şi lovească fesele cu călcâiele. Cei care nu dansau beau.

Levan Arevadze îşi turnă din nou, discret, o cupă de Taittinger Comtes de Champagne rosé 2003 şi se apropie de un grup de invitaţi care, cu admiraţie, o înconjurară pe „Crazy" Natia. Îmbrăcată într-o rochie

[4] Onorarii.

lungă, neagră, foarte transparentă, ea interpreta un fel de dans oriental, cu mişcări din şolduri, care făceau să plesnească aortele...

O adevărată chemare la viol. Levan se strecură în primul rând şi, imediat, tânăra veni să danseze în faţa lui, ca să-l provoace şi să-l antreneze în mijlocul cercului. Foarte repede, Levan intră în acest joc. Ca toţi georgienii, avea dansul în sânge. Iar această fată-liană, care se învârtea balansându-şi şoldurile în ritmul muzicii, îi trezea libidoul care, ce-i drept, nu dormea niciodată prea adânc. Bulele şampaniei băute îl făceau încă şi mai uşor.

La un moment dat, muzica încetă. Imediat, în timp ce dansatorii se împrăştiau, „Crazy" Natia îl luă pe Levan de mână şi-l duse în interiorul casei. Intrară într-un salon care era gol, acolo unde invitaţii îşi lăsaseră hainele.

Cu o lovitură brutală de picior, Natia închise uşa. Apoi, cu capul sus şi cu ochii strălucitori, puse mâna pe pântecul lui Levan.

– Te-am excitat când am dansat?

În câteva secunde, degetele ei terminară ceea ce începuse dansul. Buzele ei groase se răsfrângeau într-un zâmbet pofticios, în timp ce mâinile îl masau încet.

– Se pare că ai o sculă foarte mare, spuse ea cu o voce blândă. Arată-mi-o.

Gestul se alătură cuvintelor. Ea îi trase fermoarul, descoperindu-i membrul impresionant. Gura tinerei se închise cu poftă în jurul acestuia, înghiţindu-l până în fundul gâtului.

Cu picioarele depărtate, cu răsuflarea întretăiată, Levan Arevadze suportă cu încântare această tornadă sexuală. Goşa Sukhumi avea întotdeauna prietene admirabile. Şi totuşi, o smulse pe „Crazy" Natia de pe sexul său. O voia... Docilă, tânăra se duse pe canapea şi îngenunche, cu spatele la el, sprijinându-se de spătar.

Levan Arevadze era deja în spatele ei. Îi ridică rochia lungă, neagră, dezgolindu-i spatele teribil de cambrat. Îi căuta sexul, dar ea se întoarse şi-i spuse cu o voce zburdalnică:

– Sper că eşti destul de tare ca să o rezolvi aşa!

Levan Arevadze se afla deja în ea, dar dorinţa tinerei îl înnebuni. Atunci se retrase, se ridică puţin şi, cu toată forţa, pătrunse în locul indicat de „Crazy" Natia. Niciodată o femeie nu-i făcuse o cerere atât de directă, având în vedere dimensiunile sale. Natia scoase un strigăt răguşit şi el o simşi cum se încordează.

– Aşteaptă puţin, spuse ea.

Intrase în ea câţiva centimetri. Tânăra respiră profund şi şopti:

– *Siceas!*[5]

Cu o singură împingere, Levan o pătrunse cu toată lungimea sa. Natia urlă, apoi începu să gâfâie. El se retrase puţin şi şopti:

– Mă strângi bine... Târfă mică!

Ca şi când s-ar fi putut altfel! Cu amândouă mâinile încleştate pe coapsele ei, Levan Arevadze se

[5] Acum!

dezlănţui, zguduind canapeaua. Natia nu mai striga, dar fesele ei veniră în faţa membrului care o sfâşia. Atunci când Levan explodă cu un strigăt de fiară, ţipă şi ea, apoi se întoarse şi spuse simplu:

– Acum să mergem să dansăm. Ador să dansez...

*

* *

Ultimii invitaţi plecau. Era aproape ora patru dimineaţa. Levan Arevadze realiză că golise singur o sticlă de şampanie Taittinger.

Din fericire, Goşa, care ştia să trăiască, avea o pivniţă plină.

Acesta tocmai apăru şi-i spuse vesel:

– Eşti mulţumit de Natia?

Tânăra dispăruse undeva în casă.

– Extra, recunoscu Levan, dar am venit să te văd pentru altceva.

Goşa Sukhumi zâmbi.

– Ca să-mi mulţumeşti.

– Nu tocmai, zise colonelul SOD.

Îi povesti rapid episodul interceptării şi tot ceea ce urmase.

Zâmbetul lui Goşa Sukhumi dispăru.

– Şi crezi că asta vine de la Baku?

– Aşa cred. Altfel aş fi avut deja probleme aici.

Goşa Sukhumi avea o faţă de piatră.

– Am să fac ceea ce trebuie.

– *Zakasnoie?*[6]

– Da. Foarte repede. Mă ocup imediat de asta.

[6] Lichidare brutală?

Levan Arevadze nu încercase niciodată să afle cum comunica Goşa cu Moscova, dar treaba mergea bine.

Goşa Sukhumi se ridică cu un zâmbet sigur.

– Du-te liniştit acasă. Cu atât mai mult cu cât vom avea nevoie de tine. Foarte repede.

– De ce?

Goşa Sukhumi spuse cu o voce dură:

– Trebuie să scăpăm ţara de nebunul ăsta de Saakaşvili. Prietenii noştri nu-l mai vor. Tu ne vei ajuta...

CAPITOLUL V

Tamuna Fakri lua masa de prânz cu prietena ei, Nina Goradze, la snackul de la *Tbilisi Marriott*, acolo unde trebuie să fii văzut, unde toţi politicienii vin ca să comploteze. În câteva zile, ea reuşise să-şi şteargă din memorie cumplita seară petrecută cu amantul său şi teama viscerală pe care o simţise atunci. Cotidianul *Resonanski* şi programul de televiziune Rustavi 2 nici măcar nu menţionaseră accidentul, dar asta nu însemna nimic. În Georgia, presa avea aceeaşi botniţă ca şi cea din Rusia lui Putin. Se simţea uşurată, dar era un secret greu de purtat... Prietena îi aruncă o privire pe sub sprâncene.

– Nu-l mai vezi pe Levan? întrebă ea cu o expresie pofticioasă.

– Nu prea. Are de lucru, minţi Tamuna.

A doua zi după acea seară nefastă şi-a aruncat mobilul într-un canal, a declarat pierderea lui şi şi-a cumpărat altul. Soţul ei nu a făcut nicio remarcă atunci când i-a dat numărul cel nou. De asemenea, nu s-a mai întors în apartamentul cel mare şi deteriorat al Ninei Goradze, cel care nu avea ascensor, deşi se afla le etajul cinci, şi care-i servea prietenei sale drept atelier artistic...

– Apropo, continuă Nina, adineauri mi s-a spus că numărul tău este deconectat. Este o greşeală?

– Nu. Mi s-a furat mobilul, sau l-am pierdut. Iată noul meu număr: 899 59 0104.

Nina Goradze îl memoră în telefonul ei, şi Tamuna ceru nota de plată. Întotdeauna ea era cea care o invita, pentru că avea mult mai mulţi bani.

– Dacă întâlnesc un băiat frumos, ţi-l trimit, suspină Nina. Am impresia că nu merge prea grozav cu Levan. Unde te duci acum?

– La galerie.

Murad, soţul Tamunei, îi cumpărase o galerie de artă, Irakli, în oraşul vechi, chiar deasupra străzii Şardin.

*

* *

Satisfăcut, Bahir Safar se ridică. Tocmai primise un telefon de la comanditarul său, cel pentru care efectuase transportul celor zece milioane de dolari. Va încasa deci cele zece mii de dolari promişi. Intenţiona, de asemenea, să ceară un supliment pentru incidentul în care jucase un rol ce nu fusese prevăzut. Avea întâlnire la prânz, într-o piaţă mică, fără nume, dintr-un vechi cartier din Baku. Pentru a mai pierde timpul până la această întâlnire, hotărî să parieze câţiva *manati*[1] la o luptă de cocoşi, distracţia favorită a azerilor. Pentru că era destul de departe, luă un taxi. Trecu prin faţa impozantei clădiri a *International Bank of Azerbaidjan*, administrată cu o mână de fier de un văr al noului preşedinte, Ilham Aliev. Acesta îi urmase, în anul 2003, tatălui său, Gheidar

[1] Monedă din Azerbaidjan.

Aliev, după un deces care ar fi putut ridica întrebări într-o ţară mai democrată decât Azerbaidjanul.

După 70 de ani de dominaţie sovietică, la Baku mai exista încă un cult al secretului. Gheidar Aliev trecuse direct de la postul de responsabil al KGB pentru Azerbaidjan la cel de preşedinte ales, practic, pe viaţă.

În toată ţara se vorbea încă ruseşte, ca şi limba azeră sau armeană.

Nenumăratele sonde care pompau zi şi noapte petrolul acestei ţări mici, cam cât Portugalia, asigurau un nivel de trai corect pentru populaţia de nouă milioane de locuitori. Se mai găsea încă, la negru, caviar, cel de pe piaţa oficială dispăruse.

Bahir Safar opri taxiul în oraşul vechi, în faţa uneia dintre numeroasele statui ale lui Gheidar Aliev. Îşi continuă apoi drumul pe jos, pe Niyazi Street.

Lupta de cocoşi se desfăşura într-o piaţă mică, umbroasă, în faţa unei moschei puţin frecventate... Bahir Safar câştigă 15 manati la prima luptă, şi apoi pierdu 20. Voia să parieze şi a treia oară, când simţi o prezenţă în spatele său. Se întoarse şi văzu mustaţa pleoştită a prietenului său Taza. Acesta zâmbi şi îi spuse cu jumătate de voce:

– Du-te, pariază, că nu arde...

Bahir Safar, spunându-şi că va câştiga mai mult de zece mii de dolari, miză 50 de manati pe un cocoş mare, cu aspect agresiv şi creasta dantelată, dovada multor lupte câştigate. Apoi se depărtă de mulţime.

– Vino, mergem acolo, propuse Taza.

El arătă spre moschee. Nu era ora pentru rugăciune, deci era goală. Bahir Safar îl urmă. Se pare că

prietenul lui reperase locurile. Se aflau acum într-un colţ întunecos şi gol, între intrare şi peretele exterior al incintei, care îi separa de piaţă.

– Ai un foc? întrebă Taza.

Bahir Safar se scotoci în buzunarul pantalonului. Îl văzu pe Taza băgând şi el mâna în buzunar, cu siguranţă pentru a scoate la iveală banii. Era pe punctul să-şi scoată bricheta, când mâna celuilalt apăru strângând mânerul unui pistol mare. Abia avu timp să-i fie frică. Prietenul îi trase un glonţ în faţă, care intră prin ochiul stâng, traversă creierul şi ieşi, antrenând câteva fragmente din cutia craniană, ca să se înfigă în peretele moscheii.

Ca lovit de trăznet, Bahir Safar se prăbuşi. Taza îi mai trase un glonţ în ureche, îşi puse arma în buzunar şi ieşi liniştit din moschee...

*

* *

De pe terasa hotelului *Kopala*, care era oarecum ascuns pe strada Cehov, în mijlocul vechiului cartier istoric Malkhi, aveai o vedere minunată a oraşului Tbilisi, a turnului televiziunii deghizat în turnul Eiffel, până la marea fortăreaţă Narikala. Acesta era un loc favorit al clasei conducătoare şi, în mod special, al lui Mihail Saakaşvili, care-şi găzduia aici prietenii şi căruia îi plăcea să vină să bea un whisky pe terasa restaurantului, legănat de melodia melancolică interpretată de un pianist bătrân, instalat în interior.

Levan Arevadze se afla acolo de vreo zece minute, în faţa unui pahar de vin roşu ca sângele, când îl văzu pe Goşa Sukhumi ieşind din ascensor. Cei doi

bărbaţi se întâlneau adesea în locuri publice, iar prietenia lor nu era un secret pentru nimeni. Se spunea despre ei că erau *şimidzamakatsi*[2]. Retras din afaceri şi din politică, Goşa Sukhumi era mai curând considerat ca un mecena.

Miliardarul comandă şi el un pahar de vin şi începură să discute despre ultimele noutăţi politice. O vizită a Condoleezzei Rice pentru ridicarea moralului lui Mihail Saakaşvili.

– În curând o să scăpăm de maimuţa asta neagră, spuse Goşa Sukhumi.

Levan Arevadze oftă.

– Să nu avem un negru în permanenţă la Casa-Albă!

Cei doi bărbaţi meditară câteva momente asupra acestei perspective descurajatoare, apoi Goşa Sukhumi anunţă cu o voce egală, aplecat spre interlocutorul său:

– La Baku s-a făcut ce trebuia. Foarte curat.

Colonelul georgian nu-şi putu ascunde mulţumirea.

– Nu s-au făcut valuri...

Goşa Sukhumi arboră o expresie şocată.

– Sunt lucruri uşor de făcut. Mai ales acolo. Se va pune pe seama armenilor...

Cei doi bărbaţi râseră de această glumă bună. Din cauza teritoriului Nagorno-Karabah, „confiscat" de armeni Azerbaidjanului, cele două ţări erau într-o stare incipientă de război, cu tot ce însemna asta.

---

[2] Literal: bărbaţi-fraţi.

Levan Arevadze se pregătea să comande o vodcă, pentru a sărbători fericitul eveniment, dar ceea ce spuse Goşa Sukhumi îi îngheţă sângele în vine.

– Mai este încă o problemă.

Levan Arevadze înţepeni.

– Care?

– Seara trecută mai era cineva cu tine.

Numărul doi al SOD nu avu nevoie de mult timp ca să înţeleagă.

– Tamuna, da, bineînţeles, dar sunt foarte sigur de ea.

Goşa Sukhumi nu răspunse, fixând cu privirea fortăreaţa luminată, de dincolo de râu. Levan Arevadze simţi că-i sare muştarul.

– Ascultă, spuse el aplecându-se, doar nu crezi că...

– Ba da, răspunse interlocutorul său, mă gândesc mult la asta.

– Este amanta mea, nu are niciun amestec, continuă cu brutalitate Levan Arevadze. Şi apoi, este îndrăgostită nebuneşte de mine. În plus, este o femeie sigură, nu e proastă. Nu e o fată de pe stradă.

Cuvintele se înghesuiau în gura lui, deja se bâlbâia. Goşa Sukhumi îl lăsă să vorbească şi apoi îi spuse cu un ton liniştit:

– Am primit o vizită. Pentru ca să tragem linie. „Se" consideră că este vorba de un risc ridicat legat de securitate. Pentru moment, Tamuna este îndrăgostită, dar lucrurile se pot schimba. Într-o zi, o s-o laşi. Este o bombă cu explozie întârziată. Nu ar fi prima femeie care să vrea să se răzbune. Şi atunci, vom fi în rahat cu toţii. Or, noi avem încă nevoie de

tine pentru lucruri importante. Mai importante decât ce s-a petrecut până acum.

– Ce fel de lucruri, întrebă Levan Arevadze, zdruncinat.

– Saakaşvili trebuie să plece, spuse cu jumătate de gură Goşa Sukhumi, ţi-am spus-o şi data trecută. Prietenii noştri de la Moscova nu-l mai vor. Vladimir Vladimirovici va fi de neclintit din acest punct de vedere. Nouă ne-a încredinţat această sarcină. Una foarte delicată.

Levan Arevadze rânji:

– Doar nu vrei să-l înlocuiesc pe preşedinte!

Goşa Sukhumi nu se amuză.

– Evident, asta ar fi ideal, recunoscu el, dar nu e posibil. Dar te-ar interesa să fii ministru de interne?

Levan Arevadze rămase fără grai, încasând lovitura. El, copilul provenit dintr-o familie săracă, unde nu aveau carne decât o dată pe lună, el să ajungă ministru! Contrar lui Saakaşvili, el nu venea dintr-o familie înstărită.

Goşa Sukhumi, simţind că l-a zdruncinat suficient, spuse imediat:

– Am selecţionat candidatul ideal, dar va fi greu să-l punem pe orbită fără să-l eliminăm pe „Mişa".

– Despre ce-i vorba? nu se putu împiedica să nu întrebe Levan Arevadze.

Goşa zâmbi.

– Îţi voi spune atunci când problema ta va fi rezolvată. Pentru moment, tu reprezinţi, în ochii prietenilor noştri, un risc de securitate.

– Nu e problema mea, protestă colonelul georgian.

– Ba da. Trebuia să te duci singur la întâlnire.

– Aveam nevoie de mobilul ei.

Miliardarul clătină din cap.

– Nu mă lua de prost. Trebuia să faci sex cu ea, pur şi simplu. Te înţeleg, este o femeie foarte frumoasă.

Levan Arevadze nu răspunse. Prietenul său avea dreptate. Îi era greu s-o vadă pe Tamuna care era tot timpul supravegheată de soţul ei. Călătoria fusese o ocazie providenţială. Nu putuse rezista. Reveni la realitate.

– Ce vrei să fac? întreabă el.

– Să rezolvi această problemă, răspunse liniştit Goşa Sukhumi. Noi nu vrem să ne implicăm.

Capcana se închise. Levan Arevadze mai omorâse, dar gândul să se debaraseze de Tamuna îi făcea părul măciucă.

– Trebuie să mă gândesc. Nu este uşor.

– Nu te gândi prea mult, îl sfătui amabil Goşa Sukhumi. Acolo, ei nu au deloc răbdare, şi, de fapt, e o chestie uşoară. Te las să alegi... Ei, acum trebuie să plec.

Lăsă banii pe masă şi se ridică. Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară, iar Goşa Sukhumi adaugă:

– „Crazy" Natia mi-a spus că i-a plăcut mult felul în care ai „rezolvat-o". Îţi voi da adresa ei. Locuieşte singură, nu departe de aici.

Odată cu otrava, el oferea şi antidotul!

Levan Arevadze coborî să-şi caute şoferul. Era destul de marcat. Îşi jurase să n-o mai vadă pe Tamuna o anumită perioadă, pentru siguranţă. Acum, trebuia să-şi mute puşca pe celălalt umăr. Realiză că,

fără să-şi fi dat măcar seama, era pe punctul de a se gândi la modul în care le va da satisfacţie asociaţilor săi.

După ce, evident, o va satisface, pentru ultima oară, pe încântătoarea doamnă Fakri.

*

* *

Marlin Siegwalt îşi pierduse aerul copilăros şi semăna acum cu un bebeluş bucălat care tocmai primise o bătaie bună. Abia intră Malko în biroul său, că-i şi spuse:

– Au fost mai rapizi decât noi.

– Cine?

– Azerii. Am reuşit să-l identificăm pe bărbatul din Mercedesul albastru care a adus cele zece milioane de dolari în Georgia. Martorul asasinării ofiţerului nostru. Un oarecare Bahir Safar, un derbedeu amestecat în tot felul de afaceri necurate. A fost găsit cu două gloanţe în cap, într-o moschee din partea veche a oraşului Baku. Cum nimeni nu a auzit nimic, cu siguranţă că s-a folosit o armă cu amortizor.

– Este semnat FSB, spuse Malko.

Nu crezuse niciodată prea mult în această pistă. Ruşii ştiau să lucreze, şi nu aveau niciun scrupul.

– Se închide o poartă, constată el. Ce ne rămâne de făcut?

De două zile, explora oraşul Tbilisi, fără niciun fel de entuziasm. Femeile nu erau aşa de frumoase ca la Moscova, mâncarea era infectă şi nu exista practic nimic de cumpărat. Fără să mai vorbim de o limbă de neînţeles. Noroc că toată lumea vorbea limba rusă.

– Tamuna Fakri, anunţă şeful filialei. Am rezolvat, avem invitaţia pentru mâine seară. Te duci acolo cu numărul doi al ambasadei noastre. Este singura pistă care ne-a mai rămas. Ar fi putut fi şi mai dezagreabil... Ar fi bine dacă ai putea obţine mobilul ei, ca să verificăm ipoteza noastră.

– E o chestie delicată, comentă Malko. O femeie cinstită nu-şi dă mobilul oricui.

Marlin Siegwalt îşi permise un rânjet discret.

– Nu sunt absolut sigur că această Tamuna Fakri este o femeie cinstită. În orice caz, ţi-am citit „pedigree"-ul. Cred că ai putea obţine şi mobilul soţiei lui Belzebut.

CAPITOLUL VI

Era într-adevăr foarte frumoasă.

Tamuna Fakri, o brunetă cu o gură mare, roşie, pe care soţul ei nu o scăpa din ochi, era îmbrăcată cu o rochie de mătase imprimată în culori vii, foarte corectă, dar destul de mulată, în aşa fel încât nu ascundea nimic din formele corpului său. Sânii mari şi frumoşi, picioarele lungi, pielea mată. Când Malko se înclină asupra mâinii ei, privirile li se întâlniră scurt, şi el citi într-a ei destul interes. Era o femeie căreia îi plăceau bărbaţii, şi asta se simţea.

Apoi Malko se amestecă în mulţimea invitaţilor răspândiţi în grădină şi la parterul vilei situate nu departe de ambasada americană.

William Curzon, diplomatul american care-l luase la petrecere, semăna, datorită înfăţişării lui plăpânde şi a ochelarilor ovali cu ramă de oţel, mai curând cu un intelectual de stânga decât cu un membru al Departamentului de Stat. La petrecere erau invitaţi tot felul de personaje: diplomaţi, oameni de afaceri, georgieni apropiaţi guvernului. Erau şi câteva femei frumoase. Se mânca la un bufet pregătit în grădină, iar barul era asaltat în permanenţă.

Inevitabilul vin georgian, vodcă şi, pentru că era o petrecere de oameni bogaţi, şampanie franţuzească. Unul dintre barmani îşi petrecea timpul destupând

sticle mari de Taittinger Comtes de Champagne. Gazdele treceau pe la fiecare grup, adresându-le cuvinte amabile. Când îi veni rândul lui Malko, avu din nou impresia că-i stârneşte interesul frumoasei Tamuna, deşi aceasta îi vorbea banal, întrebându-l de cât timp se află la Tbilisi şi ce făcea în capitala Georgiei.

– Am venit de câteva zile, răspunse Malko. Sunt trimis de Comunitatea Europeană.

Tânăra zâmbi.

– Ah, sper că ne veţi proteja de ruşii ăştia groaznici! Se pare că au vrut să ocupe Tbilisi. Am fi fost cu toţii masacraţi!

Malko preferă să nu răspundă. Dacă Vladimir Putin ar fi fost mai puţin moderat, nimic nu l-ar fi împiedicat să ajungă până în Bretania... Puţinele trupe europene capabile să se bată erau ocupate în Afganistan sau în Irak...

– V-ar fi violat cu siguranţă, spuse el un pic provocator.

Tamuna îi aruncă o privire mirată.

– Pe mine? De ce?

Ochii aurii ai lui Malko străluceau.

– Pentru că sunteţi foarte frumoasă. Cea mai frumoasă femeie de la această petrecere.

Ea puse un deget pe buze.

– Şşşt! Dacă v-ar auzi soţul meu...

Şi dispăru. Dezamăgit, Malko se duse la bufet pentru a-şi lua din nou vodcă. Se ciocni, în trecere, fără să vrea, de un bărbat care se întoarse, îl privi câteva secunde şi apoi exclamă:

– Malko!

Acesta simţi că îi îngheaţă sângele în vine. Necunoscutul îl privi zâmbind. Scund, solid, cu o faţă

turtită de mongol, cu craniul ras, cu o gură mare şi subţire, cu o privire vicleană şi zâmbitoare. Absenţa părului îl încurcă preţ de câteva secunde, în ciuda prodigioasei sale memorii.

– Goşa!

Bărbatul cu capul ras îl strânse imediat în braţe.

– A trecut ceva vreme! Era în 1996, nu-i aşa?

– Nu, 98, îl corectă Malko, în momentul morţii Raisei Gorbaciov. Te credeam tot la Moscova.

– Vin şi plec, îi explică Goşa Sukhumi. Mi-am construit o casă aici, în afara oraşului. Este ţara mea de baştină. Şi sunt aproape la fel de multe fete frumoase ca şi la Moscova. Numai că aici sunt mai ieftine.

Georgianul nu se schimbase deloc. Mai rădea încă atunci când o brunetă înaltă şi subţire, cu privirea incandescentă, veni spre el şi îl luă de braţ.

– Malko, ţi-o prezint pe „Crazy" Natia, una dintre cele mai frumoase femei din Tbilisi. Dansează ca o regină, are o voce minunată, cântă la chitară şi...

Lăsă fraza în suspensie, râzând semnificativ. Bruneta îi aruncă lui Malko o privire capabilă să facă să explodeze calota glaciară de la Polul Nord.

– Nu-l credeţi, se alintă ea. Sunt o persoană foarte cuminte. Îmi place mai ales să cânt la chitară.

Privirea ei, agăţată de cea a lui Malko, spunea exact contrariul. Era, în mod evident, o încântătoare curvă, şi asta se vedea prin toţi porii pielii ei. În momentul în care se pierdu în mulţime, Malko avu o strângere de inimă descoperind ce fese frumoase avea, lucru care făcea să le lase gura apă chiar şi bărbaţilor cărora nu le prea plăcea sodomia...

Goşa Sukhumi se aplecă la urechea lui:

– Îi plac la nebunie relaţiile mai altfel... Nu poartă niciodată chiloţi. Dar ea e nimic faţă de adevărata mea prietenă, Lena, care e şi femeie de lume. Acum e la Moscova, dar va veni în curând. Şi tu, lucrezi în acelaşi domeniu?

Malko era gata să spună o minciună, dar acuitatea privirii interlocutorului său îl determină să n-o facă. Acesta ştia că, acum zece ani, lucra pentru CIA. În acea vreme, Goşa Sukhumi era în legătură cu agenţia americană, şi îi aducea anumite servicii. Era pe vremea când se ducea puternica bătălie pentru succesiunea lui Boris Elţîn, iar CIA căuta să influenţeze jocul. Agenţia îl susţinea pe Evgheni Primakov, considerat mai uşor de manipulat decât tânărul Vladimir Putin.

Era, de asemenea, epoca misterioaselor explozii de la Moscova, care distrugeau clădiri întregi, făcând sute de victime. Atribuite cecenilor, aceste explozii erau în realitate puse la cale de oficinele care lucrau pentru putere. Din păcate, nu a existat niciodată nici cea mai mică probă. Numai un raport făcut de Malko, cu riscul vieţii sale, în legătură cu implicarea probabilă a lui Vladimir Putin în aceste atentate.

Apoi, acesta a fost ales preşedinte, şi americanii şi-au pus deoparte raportul. Cu Goşa Sukhumi, Malko a avut anumite emoţii. Georgianul iubea la fel de mult petrecerile, femeile şi banii. Pentru că era bogat, părea mai de încredere decât majoritatea surselor recrutate de CIA.

– Îţi aduci aminte de petrecerea de la mine, când am tras la sorţi? întrebă Goşa Sukhumi cu un zâmbet

mult prea vesel, adoptând vorbirea la persoana a doua singular, folosită în limba rusă.

O petrecere care fusese mai mult o orgie, cu femei nemaipomenite în materie de frumuseţe şi de perversitate. Nu era o amintire neplăcută...

– Bineînţeles, spuse Malko.

Goşa îi dădu o palmă pe spate.

– O s-o facem din nou. Mai rămâi la Tbilisi?

– Da, aşa cred.

În fundul salonului, cinci cântăreţi începuseră să urle cumplit cântece polifonice, ca în Corsica, dar mai armonioase. Nu te mai auzeai vorbind. Atunci, georgianul îl trase pe Malko în grădină.

– Spune-mi, întrebă el cu voce joasă, eşti aici cu treabă, presupun.

– Exact, dar...

Goşa Sukhumi îi dădu un ghiont, cu veselie.

– Evident că n-o să spun în gura mare! Dar dacă pot să-ţi fac vreun serviciu... Cunosc multă lume aici.

Scoase o carte de vizită din haină şi scrise un număr de telefon mobil.

– Uite, locuiesc ceva mai departe, dar vin în oraş aproape în fiecare zi. Unde stai?

– *Tbilisi Marriott*.

– Perfect. Ce cameră?

– 408.

– Te caut.

Se întoarse la bar, lăsându-l pe Malko mai degrabă satisfăcut. Goşa Sukhumi se dovedise un aliat eficace, acum zece ani, la Moscova. Ar putea să-l ajute... Malko se strecură din nou în salon. Ambianţa se schimbase complet.

Toată lumea, sau aproape toată, se lansase în nişte dansuri îndrăcite, în ritmul orchestrei. Un fel de cadril caucazian debordant. Bărbaţii erau cei mai dezlănţuiţi. Malko îl văzu pe stăpânul casei ridicând piciorul ca o dansatoare de french cancan! Tamuna stătea pe marginea podiumului improvizat. În timp ce Malko o observa, un invitat o luă de mână, aducând-o pe ring. În mod vizibil, acesta era obiceiul.

O voce suflă în urechea lui Malko:

– E frumoasă, nu-i aşa?

Se întoarse. „Crazy" Natia îl fixa cu o privire fierbinte, plină de perversitate. În umbră, ea îşi apropie corpul de al său, şi el îi simţi pubisul lipindu-i-se de şold, într-un gest lipsit de echivoc. Un şarpe parfumat.

Dar asta nu dură decât câteva secunde.

– Sper că ne vom vedea la Goşa, şopti tânăra înainte de a se îndepărta.

Părea că alunecă pe pământ, iar el nu-şi putu dezlipi ochii de pe extraordinara curbură a mijlocului ei. Prin toţi porii iradia numai sex. Malko se scutură şi se întoarse la sarcina lui principală: s-o „cucerească" pe frumoasa Tamuna. Aceasta încetase să mai danseze. Muzica luă o pauză, apoi orchestra continuă şi mai impetuos. Malko nu ezită. Apropiindu-se de stăpâna casei, îi luă mâna aşa cum văzuse pe alţii făcând. Ea se întoarse spre el cu un licăr de surpriză în priviri, dar se lăsă atrasă pe podium. Când începură să danseze, ea îi zâmbi amuzată.

– Nu ştiam că vă plac dansurile de la noi. Este ceva foarte special.

Într-adevăr, vecinul lui Malko îşi lovea fesele cu puternice lovituri de călcâie, îndoindu-şi complet

piciorul, în timp ce tremura tot, ca un prun scuturat ca să-i cadă roadele. Evident, Malko nu putea să facă lucrul acesta, dar preciză, cu zâmbetul său seducător:

– Cu tine, aş dansa orice.

Deocamdată, stăteau destul de departe unul de celălalt, ca şi ceilalţi dansatori. Malko îl căută cu privirea pe soţul Tamunei, dar nu-l văzu nicăieri. Putea să acţioneze. Deodată, muzica îşi schimbă tempoul. Unul dintre cântăreţi luă microfonul pentru a interpreta un cântec lent şi siropos. Tamuna Fakri rămase destul de departe de Malko, dar, cel puţin, puteau să discute.

– Ai vreo ocupaţie?

– Da, bineînţeles, mă ocup de o galerie de artă, Irakli.

– Mi-ar plăcea să văd ce vinzi, spuse repede Malko.

– Sunt lucruri foarte drăguţe, îl asigură Tamuna. Poţi trece când vrei, este întotdeauna acolo o vânzătoare.

– Mi-ar plăcea mult să te văd...

– Nu sunt mereu la galerie.

Tot jucându-se de-a şoarecele şi pisica, dansul se va termina...

– Cum aş putea şti că eşti la galerie?

Tamuna nu-i răspunsese încă şi, din păcate, orchestra se opri.

Atunci, Malko îşi jucă ultima carte.

– Dă-mi numărul de mobil, o să sun la galerie înainte să vin.

După o ezitate care dură secole, Tamuna Fakri îi spuse în viteză, cu voce joasă:

– 899 59 0104.

*

* *

– Îl cunoşti pe Goşa Sukhumi!

Marlin Siegwalt nu-şi revenea din uimire. Malko sosise încă de la ora nouă dimineaţa la biroul său, într-o maşină BMW închiriată, pusă la dispoziţia sa de către CIA. La Tbilisi, circulaţia era complet anarhică, şi jumătate dintre şoferi nu aveau permis de conducere.

– Ne-am întâlnit acum zece ani, la Moscova, confirmă Malko. Pe vremea aceea, el era în contact cu Agenţia. Ne-a fost util, şi nu am avut de ce să mă plâng. Nu ai lucrat cu el?

– Nu sunt aici decât de două luni. O să mă uit în dosare, dar numele nu-mi spune nimic. Îl „dau prin sită" imediat. Dacă acest Goşa Sukhumi este curat, ne poate fi extrem de util.

– Aşa cred, fu de acord şi Malko.

– Şi în rest?

Malko îi întinse o carte de vizită cu numărul de telefon al Tamunei Fakri.

– Poftim.

Americanul îl privi cu admiraţie.

– Eşti la înălţimea reputaţiei tale. A fost uşor?

– Niciodată nu e uşor cu femeile, nu se putu abţine Malko. Dar ştiu unde lucrează şi pot s-o întâlnesc.

– O să verificăm imediat dacă este numărul bun, adăugă Marlin Siegwalt.

Se duse repede la biroul său şi deschise un dosar roz. Îl examină câteva momente, apoi exclamă cu necaz:

– Nu e numărul pe care curierul azer l-a apelat în noaptea omorului.

– Poate că şi l-a schimbat între timp, sugeră Malko.

– Voi încerca să verific la Geotel, spuse americanul. Încearcă să afli mai multe. Ţi-am pregătit „echipamentul".

Îi întinse două telefoane mobile şi preciză:

– Cel gri este un Geotel normal. Cel negru este codificat, îl vei folosi numai ca să vorbeşti cu mine.

Malko puse telefoanele în buzunar şi coborî la maşină. Din parcarea ambasadei, o sună pe Tamuna. Răspunse robotul, iar el lăsă un mesaj cu numele său, rugând-o să-l sune. Se hotărî să se ducă să vadă galeria de artă a doamnei Fakri.

*

* *

– Am fost agăţată ieri seară, o anunţă cu un zâmbet amuzat Tamuna Fakri pe prietena ei, Nina.

Cele două beau un pahar într-o librărie-salon de ceai, *Prospero*, aflată alături de apartamentul Ninei Goradze.

– Ah, bun, spuse aceasta pofticioasă. Cum e?

– Simpatic, austriac, cred. Lucrează pentru Comunitatea Europeană.

Nina Goradze îi aruncă o privire iritată.

– Nu-mi mai spune poveşti. Te place sau nu?

Tamuna lăsă capul în jos.

– N-am chef să mă implic într-o nouă poveste.

Prietena ei ridică din umeri.

– Asta o să-ţi spele creierul, şi restul... Şi apoi, un străin este discret...

– Bine, încheie Tamuna, trebuie să mă duc la galerie. Un individ îmi aduce nişte sculpturi.

Uită însă să-i spună Ninei că-i dăduse numărul ei de telefon acestui necunoscut seducător. Totuşi, prietenia are şi ea nişte limite.

*

* *

Goşa Sukhumi opri maşina în faţa uneia dintre cele mai ciudate clădiri din Tbilisi. Una enormă, dominând râul Kura, situată în estul oraşului. O construcţie care semăna cu o catedrală, cu un mausoleu sau cu un turn sovietic. Cu o enormă esplanadă în faţă, dominând râul. Doi agenţi de securitate vegheau în faţa intrării.

Georgianul înaintă zâmbind şi spuse:

– Vreau să-l văd pe Boris Lubiaşev. Mă aşteaptă.

– Numele.

– Goşa Sukhumi.

Gardianul trimise un mesaj prin talkie-walkie, apoi deschise grilajul, arătând spre lunga alee care ducea spre casă.

– Sunteţi aşteptat.

Clădirea aparţinea unuia dintre cei mai mari bogătaşi din Georgia. Un oarecare Badri Guramişvili. Îşi făcuse averea de tânăr, în Uniunea Sovietică, în perioada prăbuşirii URSS-ului, cumpărând uzine de tractoare ca să le revândă apoi, şi exportând grâu în Ucraina. Câteva sute de milioane de dolari. Mai târziu, a construit această somptuoasă şi hidoasă clădire destinată să adăpostească colecţiile sale de artă modernă şi o parte a familiei. El nu locuia mereu la

Tbilisi, având un hotel particular la Londra, aproape la fel de mare ca palatal Windsor, şi, bineînţeles, un apartament la Moscova, unde locuise o parte din viaţă. Considerat un binefăcător de către georgieni, i se sărutau mâinile atunci când se hazarda să meargă pe străzile din Tbilisi.

Un angajat îl conduse pe Goşa Sukhumi până la un salon cu dimensiuni de catedrală şi mobilă foarte frumoasă. Un bărbat se afla pe un colţ de canapea, citind un ziar. Se ridică şi veni să-l îmbrăţişeze pe Goşa.

– Nu mă aşteptam să te văd. Mi-am întârziat plecarea. Presupun că ai un motiv întemeiat.

– Există, într-adevăr, un motiv întemeiat, confirmă georgianul.

Un servitor aduse un platou cu ceai şi bisciuţi. Cei doi bărbaţi, deşi puteau să se îndoape cu vodcă, ştiau să fie sobri atunci când trebuia.

– Există un motiv foarte întemeiat, Boris, preciză Goşa Sukhumi. Americanii au ajuns până la Tamuna Fakri.

Interlocutorul său fluieră printre dinţi:

– *Boje moi*![1]

[1] Dumnezeule!

CAPITOLUL VII

După această reacţie de supărare, Boris Lubiaşev îşi turnă puţin ceai. Rareori i se întâmpla să-şi piardă sângele rece, dar vestea era catastrofală, de natură să anuleze tot planul complex elaborat de Kremlin pentru a prelua, indirect, controlul asupra Georgiei. Or, el, Boris Lubiaşev, era cel care purta responsabilitatea operaţiunii în ochii lui Vladimir Putin.

Evident, nu mai risca, precum în frumoasele zile ale terorii staliniste, să se trezească într-un beci la Lubianka, cu un glonţ în ceafă, dar Kremlinul putea să-l facă praf şi pulbere, aşa cum procedase cu omul de afaceri Mihail Hodorkovski, vinovat de ai fi ţinut piept ţarului...

În faţa reacţiei sale, Goşa Sukhumi încercă să atenueze importanţa cuvintelor spuse.

– Boris Nicolaevici, nu este încă nimic grav. Pur şi simplu, CIA se interesează de ea. Asta se poate întâmpla şi din alt motiv. Şi, fără un noroc chior, n-am fi ştiut nimic.

Îi explică apoi întâlnirea, cu totul întâmplătoare, cu Malko Linge, agent CIA, cunoscut cu ani în urmă la Moscova, întâlnire care avusese loc la recepţia soţului Tamunei Fakri. În încheiere, făcând apel la logică, spuse:

– Este adevărat, e îngrijorător. Acest Malko Linge nu avea ce căuta acolo. Tocmai a sosit în Georgia, mi-a spus-o el însuşi. Asta înseamnă că, într-un fel sau altul, americanii au stabilit o legătură între moartea agentului lor şi Tamuna Fakri.

– De ce a luat-o cu el, imbecilul ăla de Levan, spuse supărat Boris Lubiaşev.

Goşa Sukhumi făcu un gest de neputinţă.

– *Nicevo!* Probabil pentru că avea chef să facă sex cu ea. El pretinde că pentru a-i folosi mobilul. Or, eu cred că dacă americanii au ajuns la ea, asta s-a întâmplat tocmai datorită telefonului mobil. I-am spus deja lui Levan că trebuie să rezolve această problemă el însuşi. Şi încă repede. În ceea ce mă priveşte, mă duc să-l văd din nou pe Malko Linge. Prin intermediul lui, voi putea urmări progresele americanilor.

Cu ochii pe jumătate închişi, îngropat în divan, Bori Lubiaşev se gândea. Avea creierul unui jucător de şah şi o uşurinţă uimitoare de a disimula. Lucru care îi era indispensabil în noua lui viaţă. Ofiţer al FSB-ului rus, demisionase, cu gradul de colonel, în anul 2001. Oficial, pentru a se consacra afacerilor. Existau chiar şi câteva articole, destul de dezagreabile, în legătură cu el, în presa moscovită. Acestea erau, evident, inspirate de Kremlin, care voia să pedepsească gustul pentru profit al acelora care fuseseră odinioară scutul statului rus. Căci Boris Lubiaşev nu era singurul *silovik* care părăsise aparatul de securitate pentru a-şi organiza propriile societăţi cu acelaşi profil, care nu erau, adesea, decât grupări de recuperatori deghizaţi. În orice caz, aceste articole îl

ajutaseră să-şi urzească o solidă acoperire de renegat al FSB. Bineînţeles, serviciile străine reprezentate la Moscova transmiseseră centralelor lor noul statut al colonelului Boris Lubiaşev.

Sub noua sa aparenţă de om de afaceri, începuse să călătorească prin Europa, în mod deschis, pentru a-şi dezvolta afacerea de securitate.

În realitate, el se alăturase unei foarte mici celule ultrasecrete care, sub conducerea uneia dintre „eminenţele cenuşii" de la Kremlin, lucra pentru a regla din umbră problemele cele mai sensibile.

Cele care nu erau niciodată evocate în mod public, *osobskie papski*[1]. El fusese cel care, acum doi ani, orchestrase clandestin operaţiunea Litvinenko, în realitate o tentativă de asasinare a oligarhului Boris Berezovski[2]. Acesta îl cunoştea pe Boris Lubiaşev, dar ignora jocul său dublu, ca şi Serviciile britanice, de altfel. După afacerea Litvinenko, rămăsese, prudent, în Rusia, administrându-şi importanta afacere de securitate. Apoi, Rem Tolkaşev, cel care rezolva toate treburile murdare de la Kremlin, îi încredinţase o nouă misiune: să se debaraseze de Mihail Saakaşvili. Asta, în virtutea legăturilor avute de mult timp de Boris Lubiaşev cu un miliardar georgian stabilit la Londra, Badri Guramişvili. Acesta din urmă, având interese enorme în Rusia, încredinţase protecţia lor ex-colonelului din FSB.

[1] Dosare speciale.
[2] Vezi SAS nr. 102, *Poloniu 210*, Meteor Press (2008).

O intimitate reală se născuse între cei doi bărbaţi, şi Boris Lubiaşev descoperise de-a lungul timpului că miliardarul georgian, încă tânăr la cei 54 de ani ai săi, nu mai avea decât un singur vis: să devină preşedintele ţării sale natale, Georgia.

Din proprie iniţiativă, Boris Lubiaşev îi trimisese această informaţie lui Rem Tolkaşev, şi astfel, Badri Guramişvili devenise candidatul secret al Kremlinului.

Datorită imensei sale averi şi a popularităţii lui reale în Georgia, putea pretinde această funcţie. Mai ales cu un ajutor din partea Moscovei.

Oficial, el nu mai avea legături politice cu Rusia. De îndată ce candidatura sa fusese acceptată de Vladimir Putin, Kremlinul lansase zvonuri conform cărora procurorul general al Rusiei voia să deschidă o anchetă legată de îmbogăţirea sa frauduloasă... Nimic mai potrivit pentru a-l impune în faţa georgienilor, aflaţi în război deschis cu Moscova. Numai două persoane cunoşteau legăturile reale ale lui Badri Guramişvili cu Moscova: Goşa Sukhumi şi Boris Lubiaşev. Acum, trebuia pusă la curent cu această situaţie şi o a treia persoană, colonelul Levan Arevadze.

Dar pentru asta era absolut necesar ca el să nu mai fie „expus". De aici şi importanţa problemei Tamuna Fakri.

– Ce doreşti să fac, întrebă Goşa Sukhumi, rupând tăcerea.

Boris Lubiaşev îşi mai turnă ceai.

– Îl vei „trata" pe acest agent CIA, bineînţeles. Are încredere în tine?

Georgianul zâmbi încrezător.

– Aşa cred. Pe vremuri, i-am făcut multe servicii. Îl voi determina să aibă încredere în mine. Îi plac femeile: îi voi da câte vrea.

Boris Lubiaşev nu răspunse. Acest lucru nu-l interesa. Era rece ca un peşte mort. Prefera puterea şi banii.

– Eşti sigur că nu bănuieşte nimic? insistă el.

– Sigur, afirmă Goşa Sukhumi. Ne-am întâlnit chiar din întâmplare.

– *Haraşo*. Ştiu că pot să am încredere în tine. Grăbeşte-te să-ţi vezi prietenul de la CIA şi continuă cu presiunea asupra lui Levan. Să-şi rezolve de urgenţă problema.

La puţin timp după „activarea" ca agent clandestin al FSB, Goşa Sukhumi îi fusese prezentat lui Boris Lubiaşev, care devenise şeful său. De la el primea instrucţiunile. Boris Lubiaşev venea deseori la Tbilisi oficial pentru a o întâlni pe nepoata lui Badri Guramişvili, Nadiko, care participa la gestionarea afacerilor unchiului ei.

– Iar în ceea ce-l priveşte pe prietenul tău de la CIA, fii prudent, nu este un imbecil.

– Poţi conta pe mine, îl asigură Goşa Sukhumi.

– *Haraşo*. Plec imediat în Azerbaidjan. Ţine minte că, dacă vrei să înaintăm cu proiectul nostru, trebuie mai întâi ca prietenul Levan să-şi rezolve problema. Femeia asta e o bombă cu explozie întârziată datorită tuturor lucrurilor pe care le ştie.

*

* *

Malko îşi parcă BMW-ul în mica piaţă din faţa catedralei armeneşti şi se îndreptă, printr-un pasaj, spre galeria Irakli, care se afla în fund, pe partea dreaptă. Privi prin uşa de sticlă şi zări o femeie aşezată la un birou, în fundul galeriei, cu o ţigară într-o mână şi cu telefonul mobil în cealaltă.

Pulsul său o luă razna.

Femeia era Tamuna Fakri.

Fără să ezite, împinse uşa şi intră. Tânăra ridică ochii şi-şi întreruse imediat convorbiea. Ridicându-se, veni în întâmpinarea lui Malko.

În mod vizibil, era surprinsă.

– Trebuia să-mi telefonezi.

– Am încercat, ţi-am lăsat şi un mesaj.

– E adevărat, vorbesc mult la telefon. Ei bine, vezi dacă-ţi place ceva.

Pereţii erau acoperiţi cu tablouri figurative destul de interesante. Mai erau, de asemenea, sculpturi, într-adevăr abstracte. Malko îşi interpretă, cu conştiinciozitate, rolul de amator de artă. În timp ce examina viitoarele sale achiziţii, o femeie intră în galerie, o traversă şi se aşeză la birou. Cu ochelari şi părul cărunt, era o angajată, cu siguranţă.

Tamuna veni lângă el, în faţa unui tablou reprezentând o familie de ruşi.

– Îţi place?

– Da, mult.

– Costă 5 000 de dolari.

Malko se întoarse spre ea, zâmbind.

– E cam scump pentru un artist încă necunoscut...

Privirile li se încrucişară. Ceea ce citi Malko în ochii Tamunei îi dădu curaj.

– Ai timp să bei un pahar? Poţi lăsa galeria în grija vânzătoarei.

– Bine, dar foarte repede, am o întâlnire după aceea cu o prietenă.

Traversară împreună piaţa şi se aşezară pe o terasă. Tamuna Fakri părea nervoasă, şi spuse deodată:

– Soţul meu trece uneori pe la galerie. N-aş vrea să mă vadă cu tine. E foarte gelos.

– Să mergem în altă parte, sugeră Malko.

Din nou, simţi privirea Tamunei aţintită în ochii lui de aur. Îl plăcea, era clar lucrul acesta.

– Bine, se hotărî ea dintr-odată. Iau ceaiul cu o prietenă, pe la ora cinci, poţi să vii cu noi. Pe strada Rustaveli, la numărul 34, etajul 5, nu-i decât o singură uşă. Acum, te las.

Aproape că o luă la fugă...

Malko plăti, apoi sună mobilul codificat. Era Marlin Siegwalt.

– Am noutăţi, îl anunţă el. Vin în oraş. Ne putem întâlni la *Marriott* într-o oră.

*

* *

– Tamuna Fakri şi-a schimbat mobilul a doua zi după incidentul în care agentul nostru a fost omorât, îl anunţă şeful filialei CIA. Graţie numărului pe care mi l-ai dat, am putut să-l găsesc pe cel nou.

– E într-adevăr ciudat, admise Malko.

Cei doi se aflau în *lobby*-ul de la *Marriott*, mobilat cu fotolii adânci şi unde domnea o atmosferă

calmă. Nu era nimeni, în afara unei femei destul de frumoase, foarte machiată, care stătea în faţa unei Coca-Cola. Multe georgiene frecventau *Marriott*-ul, în speranţa să întâlnească aici sufletul pereche, de preferinţă îmbrăcat în aur.

– Această femeie, Tamuna, ştie totul, spuse americanul cu o voce puternică. Trebuie s-o facem să vorbească.

– Pentru moment, suntem în faza de discuţii mondene, îl temperă Malko. Nu văd de ce mi-ar încredinţa un secret atât de important...

– Încearcă. Eu îi voi supraveghea telefonul mobil. Avem tot ce ne trebuie ca să facem asta.

– Atenţie la georgieni, îi recomandă Malko. Se pare că sunt pricepuţi.

– *Mind your business*[3], zâmbi americanul. Şi continuă-ţi asaltul.

– La ora cinci. Dar mă îndoiesc că voi obţine în această seară ceva interesant.

*

* *

Malko îşi parcă maşina pe o stradă transversală, traversă bulevardul Rustaveli printr-un pasaj subteran, plin de magazine care aveau izul Uniunii Sovietice. Când pătrunse pe sub poarta de la numărul 34, avu din nou impresia că revenise în Moscova anilor 1990. Pereţii erau de o murdărie respingătoare, fire electrice atârnau peste tot, ascensorul

[3] Vezi-ţi de treburile tale!

era în pană, iar curăţenie nu se mai făcuse de la independenţa Georgiei.

În exterior, o scară metalică urca de-a lungul faţadei şi părea că se mai ţine de zid doar datorită ruginei. La etajul cinci, soneria nu mergea. Bătu în uşă şi aceasta se deschise, lăsând să apară o femeie micuţă şi durdulie, cu privirea vioaie şi sânii mari.

– Bine ai venit, îi spuse ea cu nu zâmbet pofticios. Sunt Nina Goradze, prietena Tamunei. Te aşteptăm să bem ceaiul.

Tamuna se aşezase într-un colţ al canapelei. Era îmbrăcată cu o bluză albă şi cu o fustă plisată.

Mai cuminte decât mine nu există... parcă spunea ea.

Îi întinse lui Malko o mână cu unghiile făcute şi, cu un surâs timid, întrebă:

– Te-ai gândit la tablou?

În mod vizibil, voia s-o convingă pe prietena ei.

– Nu încă, spuse Malko, aşezându-se alături de ea.

În timp ce Nina Goradze căuta ceva în spatele barului, aflat în fundul camerei, cei doi schimbară o privire în mod clar mai puţin profesională.

Era limpede că Tamuna îl găsea pe Malko pe gustul ei, dar nu se grăbea deloc să depăşească acest stadiu...

Nina turnă ceai şi conversaţia se desfăşură pe tema artei georgiene. Ea era sculptor şi îi arătă lui Malko un album cu fotografii ale operelor sale. Apoi, deodată, scoase un strigăt subţire ca de şoricel.

– Oh, Dumnezeule! S-a făcut deja cinci şi jumătate. Trebuie să plec...

Tamuna, vădit contrariată, îi aruncă o privire furioasă.

– Nu mi-ai spus...

Nina Goradze nici măcar nu-i răspunse. Câteva secunde mai târziu, trânti uşa. Malko îi aruncă o privire ironică Tamunei.

– Ţi-e teamă să rămâi singură cu mine? N-o să te violez.

Ea se tulbură.

– Nu, nu, dar abia ne cunoaştem...

Se ridică, se duse să ia o brichetă de la bar, se sprijini de el, chiar în faţa lui Malko, hotărât să facă tot ce era posibil pentru cauza sa. Fără niciun cuvânt, se apropie de Tamuna şi-i spuse cu o voce blândă:

– Ţi-am spus seara trecută că îmi pari foarte frumoasă. Cred asta în continuare.

– Mulţumesc, spuse ea, dar...

Nu-şi continuă frază. Malko îi acoperi gura cu buzele sale. La început, gura femeii rămase închisă, apoi buzele ei se depărtară şi se sărutară cu adevărat. Limbile lor se amestecară. Tamuna, cu bazinul lipit de Malko, îl sărută cu ardoarea unei adolescente, dar cu pasiunea unei femei adevărate. El simţi cum pubisul ei avansează şi-l atinge, dar, deodată, îl respinse şi-şi reveni pe neaşteptate.

Privirea îi este înecată, pierdută.

– Lasă-mă, spuse ea cu voce joasă. Nu trebuie. Nu am venit aici pentru asta. Mi-ai vorbit de un tablou.

Respira cam precipitat. Malko îşi fixă privirea în ochii ei.

– Tamuna, spuse el, e un flirt inocent. Mă atragi mult, este adevărat...

În loc să răspundă, ea se repezi la divan, îşi luă geanta şi îi aruncă în fugă:

– Trebuie să plec şi eu. Aşteaptă puţin, nu vreau să fim văzuţi împreună.

Uşa se trânti. Malko îşi scoase batista şi îşi tamponă gura. Tamuna nu-i lăsase decât puţin ruj pe buze. Şi arome de Chanel 5. Se parfumase, totuşi, înainte să vină să-l întâlnească. Dacă îl va ajuta Dumnezeu, viitoarea întâlnire va fi mai bună. Apoi rămânea ce era mai greu: adesea, era mai uşor să intri în pântecul unei femei decât în capul ei.

*

* *

Georgi Şori, aflat la intrarea pasajului subteran care permitea traversarea bulevardului Rustaveli, aştepta în faţa numărului 34. Încă de dimineaţă, el o urmărise pe Tamuna Fakri, la instrucţiunile şefului său, colonelul Levan Arevadze. Acesta din urmă îl folosea pentru misiuni confidenţiale, legate de serviciu sau de viaţa lui privată.

De data asta, colonelul îi mărturisise că avea anumite intenţii în legătură cu frumoasa doamnă Fakri, şi voia să se informeze în ceea ce priveşte viaţa ei privată.

Voia deci să ştie dacă avea vreun amant, dacă îşi înşela soţul...

Acum, Georgi Şori îşi spuse că avea veşti proaste pentru şeful său...

Cu câteva ore mai devreme, o reperase pe Tamuna Fakri pe când bea o cafea, lângă galeria sa, cu

un necunoscut blond. Iar acum îi văzuse sosind, separat, pe tânără şi pe acelaşi necunoscut, în casa de la numărul 34, din bulevardul Rustaveli. Au stat aici 45 de minute, ca apoi să plece, fiecare pe drumul său. Delictul era dat în vileag... Tamuna Fakri avea un amant, care nu semăna deloc cu un georgian.

Îl urmări până la maşină, îi luă numărul şi plecă cu metroul. Georgi Şori simţi un început de gelozie imaginându-şi această superbă femeie în timp ce-şi îndepărta coapsele pentru bărbatul blond.

Unii aveau mai mult noroc decât alţii.

CAPITOLUL VIII

Levan Arevadze era cuprins şi de mânie, dar şi de stupefacţie, furios că se lăsase păcălit de ipocrizia Tamunei Fakri. Ea îi jurase că nu-şi înşela soţul, şi iată că avea o relaţie cu un străin care nu se afla în Georgia decât de câteva zile! Graţie informaţiilor furnizate de ordonanţa sa, îl identificase repede pe un oarecare Malko Linge, funcţionar la Comunitatea Europeană, venit în Georgia numai de cinci zile!

Cum l-a cunoscut Tamuna pe acest om?

Îşi aprinse o ţigară, privind pe fereastră circulaţia de pe bulevardul Vazha-Pshavela. Descoperirea pe care o făcuse cu ajutorul ordonanţei sale îl tulburase. Evident, nu era îndrăgostit de Tamuna, şi faptul că-l înşela mai mult îl vexa. Şi totuşi, apariţia brutală a unui necunoscut în viaţa ei era ciudată.

O idee perversă se strecură în capul său. Şi dacă nu era o întâlnire amoroasă? Prea era tulburătoare coincidenţa. Levan îşi dădu seama că ştia foarte puţine lucruri despre Tamuna. Atunci când se întâlneau, o făceau pentru recreaţii sexuale, cu foarte puţine dialoguri...

În orice caz, ordinele lui Goşa Sukhumi fuseseră foarte clare: Tamuna trebuia eliminată pentru că reprezenta un risc sigur.

Această desfăşurare a evenimentelor elimina orice scrupul pe care l-ar mai fi avut... Trebuia să rezolve cazul Tamuna.

Când coborî în curte, şoferul veni repede spre el, dar colonelul îi făcu semn să se îndepărteze.

– Te poţi duce acasă, îi spuse.

Se urcă la volanul Toyotei sale şi plecă în direcţia bulevardului Aghmaşenebeli, mărginit de enormul stadion Dinamo. Se opri pe trotuarul din faţa stadionului şi îşi continuă drumul pe jos spre Bazroba, imensul bazar acoperit din Tbilisi, unde puteai găsi orice, la preţuri imbatabile.

Merse pe aleile pline de lume. Atmosfera era înăbuşitoare în mijlocul mulţimii compacte şi al obiectelor agăţate deasupra aleilor ca nişte trofee, la înălţimea unui om. Un labirint fără cea mai mică indicaţie, unde se succedau, una după alta, dughenele care vindeau absolut orice, de la piese de automobil până la şaluri de caşmir, CD-uri, ţesături, încălţăminte, jucării şi alte produse, mai puţin inocente: droguri şi arme. Din fericire, colonelul Arevadze ştia unde merge.

Un stand mic, adânc de câţiva metri, ţinut de un bărbat dolofan, neras, având pe cap o bonetă de lână, cu o mustaţă pe oală, care-i dădea un aer trist. Pereţii standului erau acoperiţi cu CD-uri şi cu DVD-uri piratate, oferite la preţuri care sfidau orice concurenţă.

Cei doi bărbaţi se îmbrăţişară.

– Cum mai merg afacerile, Salmon? întrebă colonelul SOD.

– Greu, suspină bărbatul solid.

Salmon Gumaiev era un cecen din Valea Pancrisi, aflată în nord-estul Georgiei, chiar înainte de lanţul muntos care separă Cecenia de Daghestan. Câţiva ceceni îşi părăsiseră ţara din cauza represiunii ruse şi veniseră să se instaleze în această vale, împărţind-o cu o minoritate georgiană, Kisti.

Aceşti ceceni trăiau din contrabandă, iar unii dintre ei se instalaseră chiar la Tbilisi, supravegheaţi îndeaproape de georgieni, care nu aveau încredere în aceşti musulmani care apăsau foarte uşor pe trăgaci. Unii fuseseră recuperaţi de FSB-ul rus, care îi racola discret, alţii, de serviciile georgiene, care se serveau de ei pentru a pune la cale tot felul de acţiuni antiruseşti. Erau consideraţi „adevăraţi" ceceni, *boiviki*[1], care luptau cu armata rusă în Cecenia. De pe vremea când ruşii aveau încă garnizoane în Georgia, Levan Arevadze i-l prezentase pe Salmon Gumaiev unui colonel rus drept un *boivik* care urmărea să cumpere arme pentru prietenii săi din mişcarea de rezistenţă. Acest lucru a mers admirabil şi poliţia georgiană l-a putut prinde pe acest colonel „cu mâţa-n sac" împreună cu „cumpărătorul" său. Atunci când trebuiau organizate lovituri în Osetia de Sud sau în Abhazia, Salmon Gumaiev şi prietenii săi erau, de asemenea, foarte utili, cecenii stăpânind la perfecţie tehnica maşinilor-capcană.

– Salmon, am o treabă pentru tine, îl anunţă colonelul Arevadze. Un job „umed"[2].

---

[1] Militanţi pentru independenţă.
[2] Un omor.

– *Haraşo*, spuse cecenul, fără să tresară măcar.

Nu-i putea refuza nimic protectorului său. Acesta după ce-i dădu toate elementele în ceea ce priveşte ţinta, scoase un mic rulou din buzunar. Erau 3 000 de dolari, în hârtii de câte o sută.

– Vei mai primi încă o dată pe atât când totul va fi gata, spuse el înainte să părăsească standul cu DVD-uri.

Instrucţiunile pe care i le dăduse cecenului erau simple: s-o pândească pe Tamuna şi s-o ucidă în galeria sa, de îndată ce va fi singură. Un lucru uşor de făcut.

Levan Arevadze ieşi la aer, liniştit. Salmon Gumaiev era o persoană serioasă şi motivată.

*

* *

Lui Malko îi trebuise o jumătate de oră ca să găsească restaurantul *Pur-Pur*, situat în cartierul din spatele Parlamentului. Aflat la marginea unei foarte frumoase pieţe pătrate, nu avea niciun semn exterior. De fapt, nu exista niciun plan exact al oraşului Tbilisi...

Marlin Siegwalt sosise deja. Restaurantul semăna cu o reşedinţă privată, decorul eteroclit fiind plin de farmec, iluminaţia slabă, iar clienţii puţini.

Şeful filialei CIA insistase să tragă concluzia în legătură cu ultima întâlnire a lui Malko cu Tamuna Fakri. Nu-şi ascunse dezamăgirea...

– Crezi că ai să reuşeşti? îl întrebă el după ce comandă o sticlă de *Russian Standard*.

Malko fu cât pe-aci să izbucnească în râs.

– Marlin, explică el, Tamuna Fakri este o femeie. Nu ştiu ce se întâmplă cu adevărat în capul ei... Am impresia că o atrag, dar asta nu este suficient. Mâine dimineaţă reiau asaltul.

Americanul oftă privindu-şi farfuria. Un fel de pateu cleios, care se presupunea a fi un pui acoperit cu diverse ingrediente.

– În ţara asta, oftă el, pe o scară de la 1 la 10, hrana se află la minus trei...

Era o critică severă, dar nu tocmai neîndreptăţită. Singurul lucru bun de mâncat de pe masă era fasolea roşie cu mirodenii.

Marlin Siegwalt îşi turnă din nou vodcă şi reveni la discuţie.

– Malko, sunt convins că Tamuna Fakri îl cunoaşte pe destinatarul celor zece milioane de dolari, şi că această afacere este legată de intenţia ruşilor de a se debarasa de Saakaşvili.

– Şi ţi-ar părea rău, nu-i aşa? nu se putu abţine Malko să nu întrebe.

Americanul aprobă din cap.

– *He is an arrogant prick*[3], dar e omul nostru. Vrea într-adevăr să alăture Georgia ţărilor din Vest şi, printre altele, să intre în NATO. Ruşii nu trebuie să-l „debarce", punând în locul lui pe unul din oamenii lor de paie...

– Cine ar putea să-l înlocuiască?

[3] E un imbecil orgolios.

Marlin Siegwalt se strâmbă.

– Nu prea mulţi. Bătrânul Şevarnadze s-a ramolit. Toţi cei care au legături cu fostul regim corupt sunt în afara oricărei discuţii. Fosta mână dreaptă a lui Saakaşvili, Irakli Okruaşvili, aflat în exil în Franţa, este încă şi mai nebun decât el. Deci, în ciuda monumentalei sale greşeli, suntem obligaţi să-l păstrăm.

– Georgienii nu s-au supărat pe el datorită acestei înfrângeri umilitoare? Armata lor e distrusă. A fost nevoie de sprijinul comunităţii internaţionale pentru ca armata rusă să plece din Georgia. Abhazia şi Osetia de Sud sunt pierdute. Nota de plată este grea.

– E adevărat, recunoscu americanul, ne-a fost foarte frică să nu asistăm la apariţia unei mişcări populare contra lui Saakaşvili, ceea ce ar fi distrus totul. Dar, mulţumesc lui Dumnezeu, a acţionat corect. A îmbrobodit pe toată lumea folosindu-se de sentimentele naţionale ale georgienilor împotriva ruşilor. Bineînţeles, câteva voci cer socoteală, dar el e încă foarte popular. Ceea ce ne dă nouă timp să vedem ce se va întâmpla. Pentru că a fost ales în 2007, înseamnă că avem la dispoziţie cinci ani. Până atunci, trebuie, cu orice preţ, să demascăm cârtiţele de la Kremlin. Dacă nu, riscăm să avem parte de surprize urâte. În această ţară, tranziţiile se petrec brutal. Ar putea fi opusul „revoluţiei trandafirilor". Aşa că ia-o cu asalt pe frumoasa doamnă Tamuna.

– Voi face tot posibilul, promise Malko.

Lăsând la o parte CIA-ul, ideea de a o aduce pe Tamuna Fakri în patul său nu era o eventualitate neplăcută.

*

* *

Tamuna se machia pentru gala de caritate organizată la *Courtyard Marriott*. În acel moment, soţul ei intră în cameră.

– Eşti gata?

– Da, da, vin.

În realitate, ea abia începuse machiajul, pierdută în gândurile care o asaltau. Apariţia în viaţa ei a acestui funcţionar al Comunităţii Europene o tulburase teribil. Când o sărutase, îşi înfrânase cu toată puterea o dorinţă irepresibilă de a face dragoste cu el. Era fascinată de ochii lui aurii, de acea virilitate pe care o degaja toată fiinţa lui. Se întâmpla acelaşi lucru pe care îl simţea cu Levan Arevadze, dar totul era mai blând, mai civilizat.

Pe scurt, îl dorea.

După ce fugise de la întâlnirea cu el, îşi găsise prietena la *Prospero*. Nina Goradze era convinsă că Tamuna făcuse dragoste cu Malko, iar când a aflat că nu se întâmplase nimic a certat-o că nu-i cedase.

– Este mult mai bine decât Levan al tău!

Pentru că Tamuna nu răspundea, Nina insistă:

– Eşti îndrăgostită încă de Levan. Continuă cu el...

Tamuna tresări.

– Nu, nu mai vreau să-l văd.

Cu ochii minţii, îşi revăzu amantul coborând din Toyota, cu pistolul său mare în mână şi auzi cele trei împuşcături. Nu-i ieşea din cap maşina cuprinsă de flăcări.

– Când o să-ţi mai telefoneze, o sfătui Nina Goradze, dă-i întâlnire, şi de data asta nu mai da înapoi. Şi mie mi-ar plăcea să mă agaţe un tip ca ăsta...

De când se întâlniseră, Tamuna se tot gândea la acel moment. Sperând şi temându-se, în acelaşi timp, de viitorul telefon al lui Malko.

*

* *

Malko aşteptă să se facă ora 11 pentru a o suna pe Tamuna, ca să nu-i dea impresia că o presează prea mult. Ea răspunse imediat.

– Am fost fericit să te revăd ieri, începu el.

– Mulţumesc, spuse ea.

După felul în care pronunţase acest cuvânt simplu, el înţelese că ceva nu era în ordine. Tânăra continuă imediat:

– Malko, nu mai vreau să te văd. Este adevărat, îmi placi, dar nu am obiceiul să-mi înşel soţul. Nu fi supărat pe mine. Deci, nu-mi mai da telefon. Nu mai veni la galerie, nu ar folosi la nimic. La revedere.

Convorbirea se întrerupse. Malko nu încercă să o sune din nou. Cunoştea destul de bine femeile ca să-şi dea seama că Tamuna nu se juca cu el, şi nici nu cocheta. Planul lui Marlin Siegwalt se prăbuşea. Tamuna nu-i va spune niciodată secretul ei.

Era încă sub imperiul loviturii primite, când mobilul gri sună din nou. Timp de câteva secunde, el speră să audă vocea Tamunei. Din păcate, auzi vocea puternică a lui Goşa Sukhumi.

– Organizez o petrecere mâine, spuse oligarhul. Am invitat nişte prieteni simpatici şi cele mai frumoase fete din Tbilisi.

Malko îşi spuse că avea alte treburi de făcut, dar, dintr-odată, îi veni o idee. Poate că exista o modalitate de a-şi forţa norocul pentru o ultimă oară.

– Este o femeie pe care aş vrea s-o văd, spuse el imediat. Soţia libanezului.

– Tamuna?

– Da.

I se păru că georgianul ezită. Apoi Goşa Sukhumi spuse cu un râs puţin forţat.

– În acest caz, trebuie să-l invit şi pe soţul ei! Nu iese niciodată singură. *Haraşo*. O să văd.

– Fă tot ce poţi, insistă Malko. Mi-ar plăcea s-o revăd. E superbă.

*

* *

Boris Lubiaşev ajunse imediat după sosirea lui Rem Tolkaşev, „eminenţa cenuşie" de la Kremlin. Reuniunea se ţinea la etajul prezidenţial, într-o sală de conferinţe fără altă deschidere decât uşa, fiind prevăzută cu dispozitive electronice care împiedicau orice fel de ascultare. Al treilea sosit era Alexandr Bortnikov, care tocmai îl înlocuise pe Nicolai Patruşev în fruntea FSB. Un *apparatcik* solid şi fad, care venea de la divizia economică.

Rem Tolkaşev nu pierdu timpul.

– Boris Nicolaevici se întoarce din Georgia şi de la Londra, începu el. În Georgia, totul a îngheţat din cauza unei chestiuni minore care ar trebui rezolvată imediat. Avem însă o problemă cu „candidatul" nostru, Badri Guramişvili. Boris o să vă explice totul.

Boris Lubiaşev începu, cu o voce egală:

– La întoarcerea mea de la Tbilisi, i-am făcut o vizită lui Badri Guramişvili, cu scopul de a-l ţine la curent cu ceea ce intenţionăm să facem. L-am pus în temă cu rolul important pe care trebuie să-l joace colonelul Levan Arevadze. Mi-a cerut atunci să organizez o întâlnire cu el, pentru ca să evităm orice neînţelegere.

Rem Tolkaşev ridică o sprânceană.

– Mi se pare foarte imprudent. Trebuie să refuzăm.

Boris Lubiaşev nu renunţă.

– Badri Guramişvili este o persoană încăpăţânată, şi noi avem nevoie de el. Evident, doreşte să devină preşedintele Georgiei, dar vrea să aibă toate şansele de partea lui. Vrea, deci, să se asigure el însuşi de poziţia colonelului Arevadze.

– Nu are încredere în el? întrebă Alexandr Bortnikov.

– Se pare că nu.

Tăcerea se prelungi, ruptă apoi de Rem Tolkaşev.

– Această întâlnire unde ar trebui să aibă loc? La Tbilisi?

– Nu, la Londra. Badri nu vrea să vină în Georgia. Se teme să nu fie lichidat de oamenii lui Mihail Saakaşvili.

– Este un risc enorm să-l deplasăm la Londra pe colonelul Arevadze, sublinie Alexandr Bortnikov. Saakaşvili o să afle cu siguranţă şi îl va înlătura. Asta, în cel mai bun caz.

Boris Lubiaşev făcu un gest liniştitor.

– Mă gândesc la o soluţie.

Rem Tolkaşev îşi privi ceasul.

– Boris Nicolaevici, mă bazez pe tine. Trebuie găsită o soluţie.

– O voi găsi, afirmă fostul colonel al FSB.

Fără colonelul Arevadze, toată operaţiunea se ducea pe apa sâmbetei.

*

* *

– Există o posibilitate, recunoscu Marlin Siegwalt, dar, în acelaşi timp, înseamnă şi să-ţi asumi un risc enorm. Dacă ea se duce şi-i povesteşte totul lui Levan Arevadze?

– Poate, recunoscu Malko, dar nu avem altceva de făcut. Sau renunţăm. Trebuie să vedem, mai întâi, dacă vine la petrecere... Uneori, frica le deschide oamenilor ochii.

– O.K., fu de acord şeful filialei CIA, încearcă...

*

* *

Cu braţele larg deschise, Goşa Sukhumi îl întâmpină pe Malko. Acesta se chinuise foarte mult până găsise vila, ascunsă la capătul unui drum neasfaltat din Takhneti. Ca să nu se rătăcească, trebuise să urmeze o conductă de gaz ruginită care mergea de-a lungul drumului, suspendată pe nişte ţăruşi.

– Ce plăcere să ne întâlnim, ţipă georgianul. O să ne distrăm la fel ca la Moscova. Vino!

Vreo 20 de invitaţi, împărţiţi între interior şi terasă, beau şi discutau zgomotos. Sticlele se aliniau la barul care se afla la intrarea pe terasă: vin roşu, vodcă şi şampanie. Sticle mari de Taittinger Comtes de

Champagne importate din Franţa, la un preţ foarte mare.

Malko o zăreşte, lângă piscină, pe Tamuna însoţită de soţul ei, şi pulsul lui o luă razna. Va putea deci să-şi joace ultima carte. Goşa Sukhumi îi dădu un cot discret.

– Vezi, ţi-am făcut plăcerea. Dar, atenţie, Murad este gelos ca un tigru.

Georgianul îi dădu un pahar în mână şi luă o sticlă.

– Este vodcă macerată cu ardei iute, spuse el. Înainte de a se termina petrecerea, o să te arunci pe toate femeile...

Malko îşi spuse că avea ceva mai bun de făcut.

CAPITOLUL IX

Era aproape ora două dimineaţa, şi Malko nu se apropiase încă de Tamuna Fakri, care stătea literalmente lipită de soţul ei. Din fericire, petrecerea se anima, începea dansul, în timp ce unii invitaţi se zbenguiau în piscina în formă de boabă de fasole. „Crazy" Natia, cu siguranţă intrigată de singurătatea lui Malko, se învârtea pe lângă el ca un vultur, într-o transparentă rochie lungă, neagră, cu ochii parcă plini de spermă. Goşa Sukhumi îi spusese probabil să-l „distreze". De îndată ce lumea începu să danseze, ea veni şi se aşeză în faţa lui Malko, ondulându-se, cu braţele deasupra capului, mişcându-şi coapsele într-o manieră foarte sugestivă. Privind-o dansând, lui Malko îi veni o idee.

Când se apropie de ea, mimica sexuală a Natiei deveni încă şi mai explicită. El o cuprinse de talie şi, imediat, ea se lipi de el.

Malko îşi apropie atunci gura de urechea ei şi întrebă:

– Natia, poţi să-mi faci un serviciu?

– Care?

Era complet lipită de el, cu pubisul împins înainte.

– Aş vrea să-l inviţi la dans pe soţul Tamunei Fakri, tipul înalt, cu cămaşă în dungi.

„Crazy" Natia zâmbi pervers.

– Vrei să faci sex cu soţia lui?

– Poate, recunoscu Malko, zâmbind la rândul lui.

– O.K., dar după aceea rămâi cu mine.

Se îndreptă deja spre libanez. Fără să ezite, îl luă de mână şi îl antrenă în dans, interpunându-se între el şi Tamuna. Lipită de libanez ca o ventuză, Natia îşi îndeplini „misiunea" cu conştiinciozitate. Murad Fakri nu avea cum să scape.

Malko nu pierdu nicio secundă. Când Tamuna Fakri îl văzu apropiindu-se de ea, vru să se retragă, dar Malko n-o lăsă să facă asta.

– Vino să dansăm, spuse el, trăgând-o de mână.

Ea se lăsă purtată, menţinând totuşi o anumită distanţă între ei.

– Ţi-am spus să nu mă mai cauţi, spuse ea cu voce joasă, abia reuşind să acopere zgomotul muzicii.

– Ştiu, recunoscu Malko, dar trebuie să-ţi vorbesc. Dacă nu te-aş fi văzut din întâmplare în seara asta, aş fi trecut pe la galerie.

– Ce vrei să spui?

– Vreau să te pun în gardă.

Ea se trase înapoi, vădit surprinsă.

– Împotriva cui?

– Nu ştiu. Dar eşti în pericol. În pericol de moarte.

– În pericol? repetă tânăra, vizibil stupefiată.

– Acum câtva timp, continuă Malko, te-ai dus într-o seară cu un bărbat pe drumul dintre Tbilisi şi

graniţa cu Azerbaidjanul. În acea seară, un american a fost ucis cu trei gloanţe de pistol.

Auzind toate astea, Tamuna încetă să mai danseze, ca şi când, dintr-odată, picioarele n-o mai ascultau.

– De unde ştii că mă aflam acolo? spuse ea cu voce stinsă.

– Mobilul tău, explică Malko.

– Mobilul meu?

– Da, a fost folosit în noaptea aceea, în zona respectivă, de două ori. A doua zi, ţi-ai luat altul, cel pe care îl ai şi acum. Ai crezut că poţi rezolva problema în acest fel.

Tamuna Fakri se scutură, cuprinsă în acelaşi timp, în mod vizibil, de teroare şi de stupefacţie.

– Dar cum de ştii toate astea? se bâlbâi ea. Nu e adevărat, nu eram acolo!

Malko o strânse puţin lângă el şi îi şopti la ureche:

– Pentru că eu am venit în Georgia ca să anchetez moartea acelui american.

Pupilele fixe ale Tamunei Fakri îl străpungeau înnebunite.

– Bineînţeles, adăugă el, nu te bănuiesc de omor, pentru că a fost un omor, nu un accident... Dar îl cunoşti cu siguranţă pe cel care l-a comis, pentru că erai cu el.

Tamuna Fakri îl împinse violent, ca şi cum ar fi vrut să scape de diavol.

– Eşti nebun! îi strigă ea, în zgomotul muzicii. Nu înţeleg nimic din ce spui. Ai băut. Să nu-mi mai vorbeşti niciodată.

Malko o ţinu de braţ.

– Tamuna, am vrut numai să te avertizez. În seara aceea, pe drum, mai era cineva. Un azer care venea de la Baku având la el o mare sumă de bani, destinată cuiva din Georgia. Probabil bărbatului care era cu tine. Acest azer a fost asasinat, preciză Malko, strigând pentru a acoperi zgomotul muzicii. Executat la Baku, cu două gloanţe în cap, de către un necunoscut. Ca să nu mai poată vorbi. Nu aş vrea să ţi se întâmple acelaşi lucru.

Ea îl fixa, cu gura deschisă, încremenită de frică. Malko o lăsă în sfârşit şi îi sărută vârful degetelor.

– Nu ai decât o singură şansă să scapi de pericol. Să-mi spui tot ce ştii. După aceea, nimeni nu va mai dori să te facă să taci. Gândeşte-te bine!

El se îndepărtă, iar ea rămase, blocată, pe loc. „Crazy" Natia probabil că îl supraveghea pe Malko, căci, cu o sincronizare perfectă, îl abandonă pe soţul Tamunei şi se repezi spre austriac.

Când îi simţi corpul cald sprijinindu-se de al său, îşi spuse că nu va putea scăpa de acest vampir parfumat. Din fericire, vodca cu ardei iute începea să-şi facă efectul.

*

* *

Goşa Sukhumi se afla la al treilea pahar de coniac armenesc, o oroare care în ţările civilizate era utilizat pentru a decapa mobilele. Pentru stomacul georgianului însă era ca o catifea. Trebuie spus că Uniunea Sovietică îi obişnuise pe ruşi cu băuturi foarte toxice. Majoritatea sorturilor de vodcă produceau orbire sau nebunie...

Pentru că voia să-şi etaleze bogăţia, bufetul lui Goşa era plin de sticle de Taittinger Comtes de Champagne, pe care barmanul abia avea timp să le destupe. Nu toţi cei prezenţi aveau gusturile proaste ale lui Goşa Sukhumi.

Coniacul său armenesc nu reuşise totuşi să împrăştie nodul care îi bloca stomacul. Încă de la începutul petrecerii, observase manevrele lui Malko, şi lucrul acesta nu-i plăcea deloc. Mai ales, îndelungata discuţie între patru ochi care avusese loc între Tamuna şi agentul CIA. Rămasă singură, retrasă, tânăra părea să fi primit o lovitură de trăsnet în cap... Ce i se întâmplase oare?

Şi, mai ales, ce i se spusese?

Acum, Tamuna îl găsise pe soţul ei şi dansau împreună. Goşa regretă că acceptase cererea lui Malko, aceea de a-i invita pe soţii Fakri la petrecere. Crezuse că asta nu va reprezenta niciun pericol. Ar fi bine ca Levan Arevadze să nu se culce pe-o ureche şi să pună în aplicare promisiunea de a o scoate pe Tamuna din circuit.

Era obligatoriu. Ardea, aşa cum se spune.

Goşa Sukhumi îşi promise să-l abordeze a doua zi. Dintr-odată nu mai avea chef de petrecere. În plus, Lena, rusoaica de care era îndrăgostit nebuneşte, îşi întârziase sosirea la Tbilisi. Îl rodea gelozia.

Nu mai avea răbdare. Îşi luă mobilul şi-l sună pe Levan Arevadze. Când acesta răspunse, auzi zgomot de muzică.

– Dau o petrecere, spuse Goşa Sukhumi. Nu vrei să vii? Sunt multe fete superbe.

– Tocmai mă duceam acasă, răspunse colonelul SOD.

– Fă un efort, insistă Goşa Sukhumi.

Levan simţi tensiunea din vocea lui şi înţelese.

– *Haraşo*. Vin, dar nu pentru mult timp.

*

* *

„Crazy" Natia se balansa leneş, languros, lipită de Malko. Nu se auzea decât zgomotul făcut de mătasea rochiei sale care se freca de stofa costumului lui Malko. Îl duse în interiorul casei, într-o cameră goală de la parter, situată mai jos de piscină.

Malko simţi cum sexul i se măreşte ca un dirijabil, excitat de acest dans fără muzică. Atinse sânii femeii prin mătasea neagră şi le simţi sfârcurile, tari ca piatra...

Natia tresări puţin.

– Mângâie-mă încet, îi ceru ea, simt că explodez.

El o ascultă şi văzu cum respiraţia ei îşi schimbă ritmul, până în momentul în care scoase un suspin lung. Pubisul ei părea înşurubat în pântecul lui. Se ţinuse de cuvânt...

Imediat, demonstrând un altruism admirabil, ea îi desface, cu un gest precis, fermoarul.

– Acum vom face sex, dar cu rochia pe mine, spuse ea.

În timp ce vorbea, îl masturba încet, lucru de care el chiar că nu avea nevoie...

Malko se uită în jurul său. Patul nu-i spuse nimic. O apucă pe Natia de coapse, o întoarse, lipind-o de perete. Docilă, ea îşi ridică mâinile, cambrându-se

la maximum. Malko nu trebui decât să ridice rochia neagră ca să-i descopere mai întâi picioarele, apoi mijlocul cambrat, neprotejat de nimic. Goşa Sukhumi nu minţise. „Crazy" Natia avea, în mod vizibil, o mare aversiune pentru lenjeria intimă...

Se cufundă în ea dintr-o singură mişcare, aproape vertical, gest pe care Natia îl marcă printr-un suspin scurt. Malko nu se putu împiedica să nu se gândească la Tamuna, închipuindu-şi că ea era cea cu care făcea dragoste. Era satisfăcut de cuvintele pe care i le spusese, de manipularea sa. Normal, Tamuna Fakri, înnebunită, îl va preveni pe bărbatul cu care fusese în faimoasa seară.

Pentru că CIA îi asculta telefonul, se va ajunge la el. Încurajat de această perspectivă, plonjă cu şi mai multă vigoare în pântecul Natiei. Aceasta se întoarse deodată, smulgându-l din ea.

– Aşteaptă, îi spuse, vreau să simt gustul spermei tale.

Şi se lăsă în genunchi în faţa lui, cuprinzându-l cu blândeţe. Apoi, Malko simţi o mână care se strecură încet de-a lungul scrotului său şi se înfipse în el, cu un gest precis, determinat, în timp ce gura tinerei îşi acceleră mişcarea.

„Crazy" Natia ştia să le vorbească bărbaţilor...

Explodă în gura ei cu un urlet involuntar, în timp ce ea îi înghiţi sămânţa până la ultima picătură.

– Îmi place să satisfac un bărbat, oftă ea, ridicându-se cu un zâmbet încântat. Nu o regreţi pe vaca aia grasă de Tamuna? Probabil că face bine sex, după atâţia kilometri de penisuri pe care le-a înghiţit pe

când juca în filme porno. Eu n-am făcut-o niciodată pe bani. Vino, o să ne distrăm acum afară.

Reveniră amândoi pe terasă. Invitaţii se împuţinaseră, şi Malko remarcă faptul că Tamuna şi soţul ei dispăruseră. „Crazy" Natia, după ce goli o cupă de şampanie, se lansă iarăşi într-un dans îndrăcit. Malko profită de ocazie şi se făcu nevăzut. Nu avea deloc chef să o suporte pe georgiană până în zori.

Coborând pe drumul îngust, se încrucişă cu o maşină neagră care fu cât pe-aci să-l arunce în şanţ. Malko era preocupat, şi îşi spuse că Tamuna îl va avertiza cu siguranţă pe cel care îl ucisese pe Kent Lockwood. Va face asta de îndată ce se va trezi. Conversaţia va fi înregistrată de CIA, iar lucrul acesta îi va permite anchetei să facă un mare pas înainte.

*

* *

– Tipul de la CIA a vorbit cu Tamuna în seara asta, îl anunţă cu voce joasă Goşa Sukhumi pe Levan Arevadze. Nu ştiu ce i-a spus, dar ea părea îngrozită.

Colonelul SOD mormăi o insultă şi apoi spuse:

– De ce l-ai invitat?

– Sunt obligat să-i urmăresc ancheta. Nu credeam că o s-o abordeze pe Tamuna. Trebuie să acţionezi. Repede.

Cei doi bărbaţi se refugiaseră în fundul grădinii, departe de invitaţii rămaşi.

– Am aranjat deja, afirmă Levan Arevadze.

Îi explică ce prevăzuse. Dar această explicaţie nu-l calmă pe Goşa Sukhumi.

– Sper că omul tău a înţeles că este un caz urgent...

– Nu m-a dezamăgit niciodată, afirmă colonelul SOD.

– Să te audă Dumnezeu! suspină Goşa Sukhumi, care era credincios. Fiindcă tot eşti aici, nu vrei să te distrezi puţin? Natia e disponibilă.

În vremea asta, „Crazy" Natia tocmai golea o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Rose, ţinând-o la gură şi sugând-o aşa cum ar fi făcut şi cu un bărbat. Levan Arevadze clătină din cap.

– Nu, mulţumesc, mă duc să mă culc. Mâine am un *meeting* la ora şapte dimineaţă. Şi apoi, mi-ai tăiat orice chef!

– Nu poţi să-l grăbeşti pe omul tău?

– Nu. Este prea riscant.

Spunând aceste cuvinte definitive, Levan plecă, lăsându-l pe Goşa Sukhumi la fel de nesigur ca şi înainte de vizita sa.

*

* *

– Nimic, anunţă Marlin Siegwalt. De dimineaţă şi până acum, i-a dat doar un telefon prietenei ei, Nina Goradze, spunându-i că te-a întâlnit ieri seară. Nina a întrebat-o dacă are intenţia să te revadă, şi ea a spus „nu".

Malko era furios. Planul său se afla pe punctul de a eşua. Tamuna Fakri era mai puternică decât îşi închipuise el. Îşi privi ceasul: 11 şi jumătate.

– Bine, spuse el, mă duc s-o văd la galerie. Să-i fac o injecţie de aducere-aminte.

*

* *

Salmon Gumaiev pândea de două zile în piaţa bisericii armeneşti. Acum ştia totul despre ţinta lui. Dând târcoale galeriei, descoperise că exista o a doua ieşire, care dădea în strada de mai jos, printr-o mică scară de piatră. Imposibil s-o deschidă din exterior, dar putea, eventual, să-i faciliteze fuga.

Comandă un al doilea suc de mere.

Hotărâse să dea lovitura azi. Remarcase în ajun că patroana şi vânzătoarea sa făceau cu rândul la galerie. Când una venea, cealaltă pleca... Or, vânzătoarea deschisese galeria la ora 10. Nu avea decât să aştepte sosirea „ţintei". De îndată ce va fi singură, va acţiona. Mecanic, îşi pipăi sub bluzon mânerul pumnalului *boivik*, ascuţit ca un brici, cu care tăiase multe urechi de soldaţi ruşi.

Să tai gâtul unei femei era un joc de copil.

CAPITOLUL X

Tamuna Fakri petrecuse o noapte de groază. Abia ajunşi acasă, soţul ei, încălzit teribil de la vodca cu ardei iute, se aruncase asupra ei şi aproape că o violase. Trebui să recurgă la tot talentul ei de actriţă ca să simuleze un orgasm modest şi să fie astfel lăsată în pace. Calmat, Murad adormise, în timp ce ea rămăsese cu ochii deschişi. Se ridică apoi şi se duse să fumeze o ţigară pe terasă. Undeva, în adâncul sufletului, ştia că ceea ce-i spusese „pretendentul" ei era probabil exact. Ea îl văzuse pe Levan Arevadze omorându-l pe acel om şi, în ochii lui, devenise un martor periculos.

Ar fi vrut să verifice dacă era adevărată eliminarea azerului, dar nu avea cum, pentru că nu-i cunoştea nici măcar numele. În timp ce fuma, auzi un zgomot în grădină şi pulsul ei o luă la goană. Când îşi recăpătă suflul, zări o pisică... În condiţiile astea, o să înnebunească.

Ca să iasă din această situaţie, nu existau decât soluţii proaste. Putea să-i mărturisească totul soţului ei, ca s-o protejeze. Dar violent cum era, risca să fie omorâtă. El n-ar fi suportat gândul că sexul monstruos al lui Levan Arevadze profanase pântecul soţiei sale. Chiar dacă îl omora după aceea pe amantul ei, asta tot nu era o soluţie. Dacă se mulţumea să nu-l mai vadă pe Levan Arevadze, ar fi rămas oricum,

pentru mult timp, cu o sabie a lui Damocles deasupra capului.

Evident, ar fi putut să-i spună lui Malko ceea ce dorea să afle: numele bărbatului care se afla cu ea în acea seară... Dar Levan Arevadze, chiar dacă ar fi avut probleme, s-ar fi răzbunat, era sigură de asta. Trebuia să părăsească Georgia, şi nu o putea face decât dacă i-ar fi mărturisit totul soţului ei.

Şi ajungea, în acest fel, acolo de unde plecase.

Cu nervii întinşi la maximum, se întoarse în cameră, luă un Lexomil, şi încă unul, şi apoi pe al treilea.

Când se trezit Murad era deja plecat, şi trebui să stea zece minute sub duş ca să-şi limpezească gândurile.

Noaptea nu-i rezolvase problemele.

Ca în fiecare dimineaţă, o sună Nina Goradze. Câteva minute de destindere. Prietena ei o împingea cu putere spre o nouă aventură. Dar Tamunei nu-i prea stătea gândul la asta pentru moment. Reuşi să se îmbrace şi se urcă în Honda. Era deja ora 11, şi vânzătoarea urma să meargă să ridice nişte tablouri. Trebuia deci să fie la galerie.

Acum se târa în circulaţia intensă de pe malul râului Kura. În sfârşit, ajunse pe străduţa în pantă care ducea la piaţa unde-şi parca maşina. Paznicul parcării îi făcu un semn şi îi zâmbi. Îi păstra întotdeauna un loc. Ea parcă şi plecă mai departe întorcându-i zâmbetul. Este adevărat că în loc de un lari, plata obişnuită, ea dădea cinci... Când intră în galerie, vânzătoarea trepida.

– Doamnă Tamuna, îi reproşă ea, Didube a sunat deja de două ori.

– Se circulă îngrozitor, se scuză Tamuna. Poţi pleca.

Se instală în spatele biroului şi-şi aprinse o ţigară. Era încă foarte încordată.

Câteva momente mai târziu, un bărbat împinse uşa galeriei. Primul reflex al Tamunei fu un sentiment de satisfacţie. Îşi va schimba ideile vorbind cu un client. Adora discuţiile comerciale şi reuşea, aproape întotdeauna să-şi convingă clienţii. Se ridică pentru a veni în întâmpinarea vizitatorului. Deodată, simţi un gol în stomac. Bărbatul care înainta în galerie nu avea deloc alura unuia dintre clienţii săi obişnuiţi. Neras, cu o bonetă de lână pe cap, avea o faţă de ţăran, cu o mustaţă mare, îmbrăcat cu o canadiană veche şi ginşi. Fără să scoată un cuvânt, veni spre ea şi, brusc, Tamuna fu cuprinsă de panică.

Fără să se gândească prea mult, se întoarse şi se năpusti spre birou, cu intenţia de a-şi lua mobilul pentru a forma 02, numărul poliţiei. Era deja cu telefonul în mână când bărbatul dădu ocol biroului. Băgă mâna în buzunar şi Tamuna văzu sclipind lama unui pumnal care i se păru enorm.

Urlă din toate puterile.

Apoi, câteva fracţiuni de secundă, se gândi să se năpustească spre ieşire, dar îşi dădu seama că nu va putea ajunge niciodată acolo. Apucând o mică statuetă de bronz de pe birou, o îndreptă în direcţia bărbatului, care continua să vină spre ea, ţinând pumnalul la orizontală. Tamuna aruncă statueta spre braţul lui.

El avu însă timp să-şi folosească arma, şi ea simţi o arsură violentă în partea stângă a corpului.

Urlă din nou, şi-şi spuse că va muri.

*

* *

Malko aştepta deja de câteva minute la volanul BMW-ului său, când paznicul parcării îi arătă în sfârşit un loc care se eliberase.

Coborî din maşină, inspectă locurile şi văzu Honda Tamunei Fakri parcată pe trotuar. Era momentul ideal pentru „injecţia de aducere-aminte". Se duse pe terasa care ducea la galeria Irakli. În faţa uşii de sticlă, se opri, surprins. Nu era nimeni în galerie!

Împinse uşa, care se deschise imediat.

Stând în mijlocul încăperii, văzu o siluetă care apăru brusc pe o uşă din stânga biroului. Nu era Tamuna Fakri, nici vânzătoarea ei, ci un mustăcios solid, cu o bonetă de lână pe cap.

Când îl zări pe Malko, acesta se întoarse şi dispăru pe unde venise. Pulsul lui Malko se acceleră puternic, şi el se năpusti spre fundul galeriei, descoperind o uşă întredeschisă care ducea într-un spaţiu plin cu sculpturi şi tablouri. Un picior încălţat cu un pantof de damă ieşea prin uşă. Era al Tamunei Fakri. Ea zăcea pe o parte, întinsă pe podea. O enormă pată roşie îi înconjura gâtul, ca o eşarfă însângerată. Sângele cursese pe o oglindă şi crease un fel de oribilă operă de artă abstractă.

Puţin mai departe, în fundul acestei încăperi, zări spatele unui bărbat ocupat să deschidă o uşă de lemn care dădea, pe cât se pare, spre exterior.

Dintr-o săritură, zburând aproape peste cadavrul Tamunei, Malko plonjă în spatele necunoscutului, prinzându-i gâtul cu braţul, pentru a-l imobiliza.

Chiar în acel moment uşa se întredeschise...

Omul se dă brusc înapoi, împingându-l pe Malko la perete. Deşi aproape sugrumat, mai avea încă putere. Malko se lovi violent de perete cu spatele şi, fără voia lui, îşi eliberă adversarul. Fu suficient pentru ca necunoscutul să se întoarcă. Malko zări strălucirea unei lame, văzu gestul braţului, dar nu putu să eschiveze. O durere atroce îi tăie răsuflarea, şi avu impresia că cineva îi smulge inima din piept. Simţi cum picioarele i se înmoaie. Cu răsuflarea tăiată, îi dădu drumul adversarului, apăsându-şi rana. Celălalt se întoarse imediat şi se năpusti la uşa prin care reuşi să dispară.

Creierul lui Malko îi spuse să-l urmărească, dar picioarele nu-i dădură ascultare. Simţi un lichid cald curgându-i pe coaste şi, deodată, totul se întunecă.

*

* *

Salmon Gumaiev trecuse pe la dugheana lui din Bazroba, îşi curăţase cu grijă pumnalul şi se spălase pe mâini. Avusese emoţii... Cât pe-aci să fie prins, dar scăpase ca prin urechile acului... După ce fugise de la galeria Irakli, o luase pe strada Şardin şi se suise într-o *marşrutka,* pe cheiul Vak-Gorguasali. Apoi rămase la dugheană, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat.

Acum, la căderea nopţii, se ducea la întâlnire pentru a încasa restul banilor. După aceea, va pleca în vechea sa Volgă către valea Pankrisi, să se pună la adăpost pentru câteva zile. Va profita de această plecare ca să ia cu el o încărcătură de DVD-uri pe care să le treacă în Cecenia, unde se vindeau mult mai scump.

Plecă în direcţia autogării care se afla în vecinătatea staţiei de metrou Samgori, de unde o va lua pe Kakheti Freeway, o modestă autostradă ce duce spre est, printre primele vârfuri muntoase ale Caucazului.

Evită autogara şi parcă maşina de-a lungul zidului unui depozit abandonat. Acolo îşi dădea adesea întâlnire cu cel care îi comandase „contractul". Zări Toyota neagră care îi făcu semn cu farurile. Portiera se deschise şi apăru silueta înaltă a colonelului Arevadze care se îndreptă rapid spre Volga.

Salmon Gumaiev opri motorul şi ieşi în întâmpinarea lui. Era încă sprijinit de maşină când Levan Arevadze îi trase un glonţ în cap. Şocul îl aruncă pe cecen în interiorul maşinii. Colonelul întinse mâna în interior şi îi trase un al doilea glonţ în faţă, înainte de a se îndepărta.

*

* *

La început, nu distinse trăsăturile lui Marlin Siegwalt decât vag, într-un fel de halou. Apoi îi auzi vocea îngrijorată:

– *You O.K.*?

Trecu un anumit timp înainte să-i poată răspunde. El gândea cuvintele, dar ele nu-i ieşeau din gură. Apoi vederea i se îmbunătăţi. Văzu nişte pereţi albi, un bărbat în bluză albă în spatele şefului filialei CIA, un suport pentru transfuzii al cărui furtun era fixat în braţul lui.

Nu-şi simţea corpul, nu suferea, dar era foarte slăbit.

Îşi mişcă capul de sus în jos, fără să vorbească, declanşând un zâmbet reţinut pe chipul americanului.

– Ai avut mare noroc, spuse acesta. Dacă vânzătoarea nu ar fi venit repede, te-ai fi golit de tot sângele! Deja ai pierdut foarte mult. Ţi-au făcut o transfuzie. Slavă Domnului, rana nu e gravă. Nu a fost atins niciun organ vital.

Totul îi reveni brusc în minte: corpul Tamunei cu gâtul tăiat, mustăciosul, pumnalul care i se înfipsese în coaste.

– Unde sunt? întrebă el, reuşind în sfârşit să articuleze cuvintele.

– La centrul medical Aldagi, o clinică privată. De îndată ce am aflat ce s-a întâmplat, te-am transportat aici. Spitalele publice sunt groaznice. Intri cu un guturai şi pleci cu SIDA. Te-au îngrijit bine şi, cu ajutorul morfinei, ai dormit până acum.

– Şi Tamuna?

– Era deja moartă când ai ajuns acolo.

Malko închise ochii şi spuse încet:

– Este vina mea. Ea l-a sunat pe asasinul lui...

– Nu, spuse imediat Marlin Siegwalt. Îi ascultam telefonul şi ştim că nu a sunat pe nimeni. Eliminarea ei era deja programată.

– Pe bărbatul care a omorât-o şi care m-a lovit l-aş putea recunoaşte.

Impasibil, şeful filialei CIA spuse:

– Vei avea probabil ocazia. Ieri seară, *patrolini*[1] au găsit cadavrul unui cecen omorât cu două gloanţe trase în cap. Un comerciant din Tbilisi, într-o Volgă veche. Avea asupra lui un pumnal care s-ar putea să

[1] Poliţia.

fi servit la uciderea Tamunei Fakri. Faţa lui e distrusă, dar o să-ţi arătăm fotografiile.

Malko dădu din cap.

– Ce porcărie!

Dacă ar fi găsit un loc de parcare mai repede, ar fi ajuns în acelaşi timp cu asasinul şi Tamuna Fakri ar fi fost poate încă în viaţă.

– Ai făcut imposibilul, îl asigură americanul. Acum, trebuie să te odihneşti. Ai 18 puncte de sutură. Peste două zile, dacă totul merge bine, vei putea ieşi...

– Nu mai avem nicio pistă! exclamă Malko, descurajat. Au făcut curăţenie.

– Vom vedea, spuse evaziv şeful filialei. *Now, take it easy*[2].

Malko închise ochii şi aproape imediat îşi pierdu cunoştinţa.

*

* *

Boris Lubiaşev termină de mâncat în sufrageria de la *Carlton Tower*. Sosise la Londra seara, în ajun, venind de la Moscova.

Veştile erau bune. Colonelul Arevadze îşi făcuse datoria şi calea era liberă pentru dezvoltarea proiectelor lor. De acum înainte, nu mai exista nicio legătură între ofiţerul georgian şi incidentul în care fusese ucis un agent CIA... Cu o seară înainte, găsise la Moscova un exemplar din cotidianul georgian *Resonanski*, care relata uciderea Tamunei Fakri de către un vagabond venit, pe cât se pare, pentru a fura.

[2] Acum, stai liniştit.

Având în vedere trecutul ei de stea a filmelor porno, aşa-numita „presă galbenă"[3] georgiană prezenta multe fotografii ale Tamunei, unele mai sugestive decât altele.

Boris Lubiaşev semnă nota de plată, se urcă în camera sa şi formă un număr la telefonul hotelului. O voce afectată şi foarte britanică răspunse imediat.

– Reşedinţa lui Sir Badri Guramişvili. Cine este la telefon?

Boris Lubiaşev nu comentă nimic la auzul cuvântului *Sir*, complet aberant în cazul de faţă, şi răspunse:

– Spune-i domnului Guramişvili că prietenul lui, Boris, a venit de la Moscova cu icrele negre. I le voi aduce înainte de masa de prânz.

Închise fără să aştepte răspuns. Aducea, într-adevăr, cutii de icre negre Beluga, de 500 de grame, o calitate rezervată numai Kremlinului, şi care nu se găseau decât în anumite magazine. Practic, nu se mai vindeau icre negre în Rusia. Pescuitul ilegal al nisetrului fusese atât de intens, încât găina cu ouă de aur sucombase...

Era nevoie de acest cadou regesc pentru a învinge reticenţele miliardarului georgian în legătură cu modalităţile cooperării sale. Boris Lubiaşev primise ordin de la Kremlin să rezolve problema Saakaşvili înainte de sfârşitul anului.

---

[3] Presa de scandal.

CAPITOLUL XI

Boris Lubiaşev scoase cele două cutii cu icre negre din minibar, îşi luă servieta şi umbrela şi coborî să cheme un taxi. Îi spuse şoferului adresa.

– Belgrave Mews, numărul 34.

Un sfert de oră mai târziu, după ce ocoli palatul Buckingham, taxiul se opri în faţa unui enorm hotel particular, aflat în mijlocul unei străzi liniştite, în inima celui mai rezidenţial cartier al Londrei. Badri Guramişvili îl cumpărase cu 30 de milioane de lire sterline, cheltuind încă 10 milioane pentru a-l amenaja pe gustul său şi pentru a adăposti aici colecţia sa de artă modernă.

Uşa lăcuită în negru se deschise şi apăru un majordom ieşit parcă direct din cărţile lui Charles Dickens. Îl privi pe Boris Lubiaşev cu un aer condescendent. Abia când auzi numele vizitatorului se înmuie puţin şi îl conduse pe acesta într-un salon de dimensiuni gigantice, ai cărui pereţi dispăreau sub tablourile moderne. Boris Lubiaşev luă loc pe o canapea din secolul al XVIII-lea şi majordomul dispăru.

Rusul nu aşteptă prea mult. O încântătoare creatură brunetă, cu părul prins în cozi, cu gene de o lungime ireală şi cu o gură de târfă, îmbrăcată cu o rochie gri şi cu cizme cu toc înalt, îşi făcu apariţia.

Nataşa, principala amantă a bancherului georgian, a cărui „adevărată" familie stătea într-un castel la Tbilisi şi nu punea niciodată piciorul în Londra.

Nataşa se aşeză în faţa lui Boris Lubiaşev şi ochii ei albaştri îl examinară cu un aer vag dezgustat.

– Badri vorbeşte la telefon, vine imediat, anunţă ea.

Boris Lubiaşev ar fi prelungit cu drag această discuţie între patru ochi, deşi se simţea prost cu cele două cutii de icre negre, un cadou modest, îşi dădea seama acum, pentru o persoană care avea sute de milioane de dolari. Se priveau iritaţi de vreo cinci minute, când oligarhul georgian intră în salon. Un bărbat plăpând, cu părul cărunt tuns scurt şi cu nişte ochi uimitori, albaştri.

Îmbrăcat cu o cămaşă albă şi cu ginşi, avea un aer oarecare. Împlinise 54 de ani.

– Du-te şi fă-ne ceai, Gulubcika, îi spuse el Nataşei.

Boris Lubiaşev îi întinse cutiile cu caviar.

– Sunt bune, vin direct de la casa care-l aprovizionează pe Vladimir Vladimirovici.

– Mulţumesc, spuse simplu Badri Guramişvili.

Puse punga pe covorul Aubusson, şi rusul se întrebă dacă făcuse bine că le-a adus. Oligarhul georgian nu bea, nu fuma, făcea sport zilnic în sala de gimnastică şi mânca foarte uşor.

Nataşa reveni cu un platou, şi Badri Guramişvili îi întinse punga cu cele două cutii de icre negre.

– Pune-le în bucătărie.

Întors spre vizitatorul său, îl întrebă:

– Care sunt veştile de la Tbilisi?

– Am fost şi la Moscova, îl corectă Boris Lubiaşev. Vladimir Vladimirovici te salută. M-a însărcinat să-ţi spun că doreşte mult ca proiectul nostru să reuşească şi ca tu să-l înlocuieşti pe nebunul de Saakaşvili.

Georgianul îşi miji frumoşii săi ochi albaştri, neîncrezător.

– Mulţumesc. Ţi-am spus ce vreau.

*

* *

Boris Lubiaşev prezentă îndelung frumoasele perspective care i se ofereau lui Badri Guramişvili dacă accepta să fie candidatul secret al Kremlinului. Oligarhul asculta impasibil încercând parcă să-şi destabilizeze interlocutorul. Din fericire, fostul colonelul FSB ştia că acest bărbat, căruia nu-i lipsea nimic, avea o slăbiciune secretă care îl împingea să iasă din exilul său aurit şi din viaţa sa fără istorie ca să se lanseze într-o aventură ce comporta anumite riscuri. Badri Guramişvili se născuse sărac. Nu mâncase întotdeauna pe săturate. Fusese umilit în timpul primilor ani petrecuţi în Rusia, unde era tratat drept *cernozopie*[1]. Ideea de a deveni preşedintele Georgiei, de a-i strânge mâna aproape de la egal la egal lui Vladimir Putin îl făcea să plutească pe un mic nor roz...

Dar era, de asemenea, un redutabil jucător de poker...

[1] Dos negru: poreclă dată locuitorilor din Caucaz.

Epuizat în urma discursului pe care-l ţinuse, Boris Lubiaşev tăcu. Imediat, oligarhul îi adresă un zâmbet palid.

– Boris Nicolaevici, ştii bine că propunerea ta mă interesează. Dar ţi-am spus că pun două condiţii pentru a participa la această acţiune.

– Care? întrebă rusul, deşi cunoştea răspunsul.

– Mai întâi, cooperarea deplină şi totală a colonelului Levan Arevadze. Prin intermediul lui, voi controla serviciile de securitate.

– Vrea să fie ministrul tău de interne. Îţi va fi fidel, spuse Boris Lubiaşev, încrezător.

– Vreau să mi-o spună el însuşi, aici.

Făcând abstracţie de această primă dificultate, fostul colonel FSB întrebă:

– Şi a doua condiţie?

– Eu nu mă voi mişca din Londra decât în momentul în care „Mişa" va fi mort.

– Ţi-e teamă de el?

Oligarhul îi aruncă o privire plină de milă.

– Când ajungi preşedinte la 36 de ani, eşti gata să faci totul ca să rămâi în acest post. De îndată ce „Mişa" va şti că mă prezint, o să-şi pună oamenii să mă lichideze. Are la dispoziţia lui mulţi ceceni pe care i-a salvat atunci când îi urmăreau ruşii. Aceşti indivizi şi-ar omorî şi mama şi ar tăia-o în bucăţi. Sunt nişte animale. În minutul în care „Mişa" va şti că eu intru în competiţie, el îi va asmuţi asupra mea.

– Dar ai cu ce să te protejezi, obiectă Boris Lubiaşev. Şi noi vom fi în spatele tău.

Badri Guramişvili scutură din cap, sceptic.

– Când te urmăresc cecenii, schimbi planeta. Adu-ţi aminte de Berezovski. Dacă nu le-ar fi rambursat şi ultima copeică, astăzi ar fi fost mort. Adu-mi capul lui Saakaşvili şi merg cu tine... Acum, trebuie să mă duc la o vânzare. Sună-mă după ce te mai gândeşti.

*
* *

Malko contemplă pansamentul adeziv, un pătrat cu latura de zece centimetri, aplicat pe coaste. Absolut etanş. Putea chiar să facă duş cu el. Îşi pipăi pielea din jurul rănii, fără să simtă o durere prea mare. Îmbuibat cu antibiotice şi analgezice, parcă plutea. Pierduse patru kilograme şi avea un chef nebun să mănânce carne roşie.

De altfel, doctorul de la centrul medical Aldagi îl asigurase că putea să-şi reia viaţa normală, cu condiţia să nu facă mişcări bruşte.

Peste zece zile, nu va mai rămâne, în principiu, decât o cicatrice... Se privi în oglindă şi constată că arăta rău. Tocmai termina să se îmbrace, când cineva bătu la uşă. Aceasta se deschise şi apăru mustaţa lui Kakha, şoferul de la CIA.

– Vă aştept jos, domnule Malko, spuse georgianul. Vă simţiţi mai bine?

– Merge.

– Ieri, când am venit cu domnul Marlin la galeria Irakli, am crezut că sunteţi mort. Era atâta sânge...

– Nu mai aveam mult, recunoscu Malko.

Georgianul clătină din cap.

– Nu trebuie să ai încredere în ceceni, spuse el înainte să iasă.

Bărbatul ucis în propria maşină fusese recunoscut de Malko. Era un cecen, Salmon Gumaiev, a cărui familie trăia în valea Pankrisi. Bineînţeles, nimeni nu avea nici cea mai mică idee în legătură cu identitatea asasinului său.

Malko, ajungând jos, constată că şeful filialei CIA îi trimisese Mercedesul său 250 blindat. Se temea puţin de zdruncinăturile maşinii, dar nu simţi decât o uşoară jenă. Fusese cusut bine.

Marlin Siegwalt îl aştepta în faţa ambasadei şi îi strânse mâna viguros.

– Am pregătit o mică petrecere pentru întoarcerea ta, îl anunţă el.

Ambasadorul şi principalii diplomaţi ai ambasadei, ca şi toţi membri filialei CIA, îl aşteptau pe Malko în biroul lui Marlin Siegwalt, unde trona o sticlă mare de şampanie Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, într-o frapieră de cristal împrumutată de la ambasador.

Când şeful filialei o destupă, toată lumea aplaudă. Apoi ciocniră cu toţii.

– Pentru curajul tău! spuse Marlin Siegwalt.

– Aş fi preferat s-o fi putut salva pe Tamuna Fakri, oftă Malko.

Şampania îl ameţi puţin, dar, în acelaşi timp, simţea că renaşte. Douăzeci de minute mai târziu, când participanţii la mica petrecere se împrăştiară, îi era chiar bine.

– Doreşti să continui această anchetă? îl întrebă Marlin Siegwalt. Langley te sfătuieşte să te odihneşti puţin în castelul tău.

Malko clatină din cap.

– *No way*[2]... Vreau să-l găsesc pe asasinul ofiţerului vostru şi pe cel care a ordonat uciderea Tamunei Fakri. În plus, sunt sigur că ruşii continuă să comploteze din umbră. Dacă îl identificăm pe acest om, vom putea pătrunde în dispozitivul lor.

– N-am îndrăznit să-ţi cer asta, răspunse americanul, dar pentru că tu o propui, este formidabil. Numai că nu prea ne-au mai rămas multe piste...

– În aceste cinci zile m-am gândit, spuse Malko. Văd trei posibilităţi. Mai întâi, prietena Tamunei Fakri, pe care am întâlnit-o deja, Nina Goradze. Era prietenă intimă cu Tamuna. Acum, că e moartă, va îndrăzni poate să-mi spună ce ştie, lucru pe care nu l-ar fi făcut când prietena ei trăia.

– Este adevărat, aprobă Marlin Siegwalt.

– Apoi, este soţul Tamunei Fakri. Poate bănuieşte pe cineva...

– Adevărat, dar va fi delicat...

– În sfârşit, încheie Malko, pot face apel la Goşa Sukhumi. L-ai cercetat în amănunţime?

– Da. Este curat!

– Bine. Mă duc să-mi recuperez BMW-ul.

– Nu-l vrei pe Kakha să te conducă?

– Nu, mulţumesc, nu e nevoie.

– OK. O să-ţi dau totuşi ceva, în cazul în care...

Luă din seif o cutie de carton. În interior erau un pistol automat Sig-Sauer şi trei încărcătoare.

– Oamenii cu care avem de-a face sunt nişte asasini, spuse şeful filialei. Dacă data trecută ai fi

[2] Nici vorbă.

avut acest pistol, l-am fi cunoscut acum pe cel care a comandat omorul, şi nu ai mai fi avut cicatricea.

– Mulţumesc, spuse Malko, strecurând arma în centură, în dreptul coloanei vertebrale.

Slăbise atât de mult, încât pistolul fu gata să-i alunece în pantaloni... Când ajunse în parcarea ambasadei, sub un soare arzător, îşi jură să nu părăsească Georgia până nu-l găseşte pe amantul Tamunei Fakri. Firul ăsta îl va duce mult mai departe.

*

* *

Instalat la barul din *Lanesborough*, Boris Lubiaşev se întreba cum să facă pentru a elimina încăpăţânarea lui Badri Guramişvili în legătură cu lichidarea lui Saakaşvili. Nu aveau păreri opuse, de fapt. Era mai curând o chestiune de timing.

În schimb, călătoria colonelului Levan Arevadze la Londra punea probleme aproape imposibil de rezolvat. Trebuia să găsească acum o soluţie. Având o inspiraţie subită, îl sună pe miliardarul georgian pe mobil.

– Badri, spuse el, sunt la *Library*, la *Lanesborough*, cu o fată superbă pe care aş dori să ţi-o prezint.

El cunoştea gustul georgianului pentru carnea proaspătă, şi calculul său se dovedi exact.

– Nu poţi s-o aduci aici? întrebă Badri Guramişvili.

– Nu, nu poate pleca.

– *Haraşo*. Sosesc, spuse oligarhul.

– N-o să fii dezamăgit, îi promise Boris Lubiaşev.

Comandă o vodcă mare şi aşteptă. Badri Guramişvili sosi douăzeci de minute mai târziu, parcurse cu ochii barul gol şi se aşeză alături de rus.

– Unde e?

– Nu există nicio fată, mărturisi rusul, dar nu voiam să-ţi vorbesc la telefon. Ştii bine că eşti ascultat în permanenţă de M15.

– Imbecilule, mormăi georgianul. M-ai făcut să-mi lase gura apă! Ce mai vrei?

– M-am gândit. În ceea ce-l priveşte pe „Mişa", nu e nicio problemă. Începem acţiunea. Dar trebuie să găsim o soluţie pentru întrevederea ta cu Arevadze.

– Vreau să-l văd faţă-n faţă. Cunosc oamenii. Voi şti dacă se poate conta pe el.

– *Haraşo*, fu de acord Boris Lubiaşev, dar dacă „Mişa" află că a venit să te vadă aici, a încurcat-o.

– Eu nu vreau să merg la Tbilisi atâta timp cât „Mişa" este acolo, afirmă Badri Guramişvili. Şi vreau să-l întâlnesc pe Arevadze. Ca să-i dau în mână o listă.

– O listă?

– Da. Cea cu oamenii pe care vreau să-i elimin. Hienele vor ieşi din vizuinile lor de îndată ce voi apărea. Vreau, înainte de toate, să facă curăţenie. Dispune de mijloacele necesare. A manipulat întotdeauna grupuri de ceceni care îi datorează totul.

Întors spre Boris Lubiaşev, repetă:

– Nu voi merge la Tbilisi. Arevadze trebuie să vină aici...

Boris Lubiaşev simţi că se sufocă.

– Vrei să se sinucidă! Există un tip care-l detestă, Shalva Dzeghenti, patronul contraspionajului, care-l

urmăreşte în permanenţă... Îi va povesti imediat totul lui Saakaşvili

– Boris, găseşte o soluţie, spuse oligarhul.

Se ridică şi ieşi din bar.

Boris Lubiaşev îşi înghiţi furia. Badri Guramişvili era un jucător de poker redutabil. El cerea imposibilul pentru a fi absolut sigur că ruşii îl vor, într-adevăr, pe el.

Boris se ridică. Nu-i rămânea altceva de făcut decât să se întoarcă în Georgia pentru a găsi o soluţie. Eliminarea Tamunei Fakri mai micşorase presiunea, dar Kremlinul nu va aştepta prea multe şi se va nelinişti.

În orice caz, colonelul Arevadze nu mai era un risc de securitate, iar CIA-ului nu-i mai venea apa la moară.

CAPITOLUL XII

Nina Goradze răspunse aproape imediat la telefonul mobil, al cărui număr fusese obţinut de Malko prin intermediul lui Marlin Siegwalt. Ştia că vorbea limba engleză şi începu imediat să converseze cu ea în această limbă.

– Mă numesc Malko Linge, spune el, ne-am întâlnit o dată, dacă îţi aduci aminte...

– Bineînţeles, răspunse ea. Ceea ce s-a întâmplat este într-adevăr oribil. Ai ieşit din spital?

– Da, confirmă Malko. Aş vrea să ne întâlnim.

– Cu plăcere, acceptă georgiana. Vino la mine, cunoşti adresa. Te aştept.

Malko profită că mai avea timp şi se întinse o jumătate de oră. Era prima lui zi de activitate, şi se simţea cam ciudat. Mai târziu, când urcă cele cinci etaje ale imobilului unde locuia Nina Goradze, rana îl duru. Georgiana îl aştepta în faţa unei tăvi cu ceai. Privirea ei era încărcată de tristeţe.

– N-aş fi crezut niciodată că Tamuna va sfârşi în acest chip! suspină ea. Sper că-l vor găsi pe asasin. L-ai văzut, nu-i aşa?

– L-am văzut, confirmă Malko. Şi a fost găsit.

– Cum aşa? Ziarele n-au spus nimic.

– Era mort, cu două gloanţe în cap, preciză Malko. Dar am văzut fotografiile, şi sunt sigur că este omul care m-a înjunghiat.

Nina Goradze îl privea fix, descumpănită şi siderată.

– Nu înţeleg. Cine l-a omorât pe acest om?

Malko se hotărî să dea cărţile pe faţă.

– Nina, o întrebă el, vrei s-o răzbuni pe prietena ta?

– Evident!

– Atunci, ascultă-mă. Nu sunt un funcţionar al Comunităţii Europene, ci un agent de informaţii, care lucrează pentru CIA...

– Ce amestec are CIA în chestia asta?

– O să-ţi explic.

Când îşi termină povestirea, Nina Goradze era uluită.

– Eşti sigur că a fost omorâtă din cauza acestui lucru?

– 99%. Şi eşti singura persoană care mă poate ajuta să-l identific pe ucigaş. Amantul Tamunei. Ştiai că are un amant?

Nina Goradze ezită îndelung înainte de a răspunde, şi sfârşi prin a spune:

– Da, dar nu de mult timp.

El simţi că încerca să-i caute scuze.

– Presupun că-l primea aici...

– Ce vrei să spui? întrebă ea.

– Vreau numele acestui bărbat, spuse Malko. Pentru că el este responsabil de uciderea Tamunei. Şi eu vreau s-o răzbun.

– Nu-i ştiu numele.

Malko încruntă din sprâncene.

– Nina, erai cea mai bună prietenă a ei.

– Îţi jur, protestă ea. Tamuna era foarte secretoasă. Ea mi-a vorbit de existenţa acestui bărbat pentru că avea nevoie de un loc discret unde să se întâlnească cu el... Altfel, nu aş fi ştiut niciodată, dar n-am reuşit să aflu mai mult.

– De cât timp erau împreună?

– De două luni, poate...

– Unde l-a întâlnit?

Nina ezită.

– Nu mi-a spus niciodată exact, dar cred că a fost la o petrecere, unde el s-a arătat foarte întreprinzător.

– O petrecere la ea acasă?

– Nu ştiu.

Malko simţi că-i sare muştarul.

– Ce naiba, nu e totuşi o fantomă! Când vorbeaţi despre el, cum îi spuneaţi?

– Levan. Ea îi spunea Levan, murmură Nina Goradze, dar nu vorbea mult despre el. Cred că-i era ruşine.

– Levan. Este un prenume? E tot ce ştii despre el?

– Da, aşa cred.

– N-ai nicio idee cum arată?

Din nou, georgiana ezită.

– Cred că este înalt, foarte viril, şi că...

Se opri brusc.

– Ce? insistă Malko.

– Nu ştiu dacă pot să-ţi spun aceasta, nu are nicio legătură cu ceea ce cauţi.

– Caut tot ceea ce mă poate ajuta să-l identific pe acest personaj, spuse tăios Malko. Bărbatul care este responsabil de moartea prietenei tale. Deci ajută-mă.

– Ascultă, Tamuna era foarte îndrăgostită de acest om. Era o chestie fizică. Nu putea să-i refuze nimic. Într-o zi, m-a chemat, se întâlniseră aici. Plângea. Am venit imediat. Era plină de sânge. O violase, mă rog, făcuse sex cu ea într-un anumit fel, şi o rănise. Cred că e foarte bine dotat de la natură.

Altfel spus, amantul Tamunei o sodomizase cu atâta brutalitate, încât o rănise. Într-adevăr, probabil că era foarte îndrăgostită.

– Am fost obligată s-o duc s-o vadă un medic, continuă Nina. Tamuna era moartă de ruşine. Din fericire, n-a fost prea grav.

Malko nu mai insistă, neştiind cum să folosească această ultimă informaţie.

– Îl vedea des?

– Nu, o dată sau de două ori pe săptămână, mereu în timpul zilei. Seara era obligată să rămână cu soţul ei.

– Şi totuşi, ea se afla cu el în seara în care agentul american a fost omorât. Au fost interceptate convorbiri făcute de pe mobilul ei.

Nina Goradze scutură capul.

– Este imposibil. Niciodată soţul ei n-ar fi lăsat-o singură seara. Era foarte gelos.

– În seara aceea, preciză Malko, soţul ei se afla la Poti.

– În seara aceea Tamuna ar fi putut, la fel de bine, să-i împrumute mobilul ei, sugeră Nina Goradze.

– Este posibil, recunoscu Malko.

Se ridică, înţelegând că nu va mai putea scoate nimic în plus de la prietena Tamunei Fakri. Deodată, aceasta spuse cu voce joasă:

– Mai există o persoană care se numeşte Levan şi care avea motiv s-o omoare pe Tamuna.

Mai întâi, Malko crezu că Nina Goradze îşi bătea joc de el. Sau poate încerca să-l deruteze pentru un motiv necunoscut. Ea însă continuă:

– Era un alt „Levan" în anturajul Tamunei. Un pictor care-şi aducea tablourile la vânzare la galeria Irakli.

– Era amantul ei?

– Nu, sigur că nu.

– De ce ar fi omorât-o atunci?

Nina Goradze privi în jurul ei ca şi când cineva ar fi putut să-i audă.

– Acest Levan are mereu nevoie de bani. Trăieşte peste posibilităţile lui. Tamuna îmi spunea că, adesea, el îi cerea să-i achite dinainte tablourile, chiar dacă, după aceea, ei îi trebuiau luni întregi să le vândă. Cu două zile înaintea morţii sale, ea mi-a spus că se certaseră rău, pentru că el îi ceruse din nou bani. Un împrumut. Ei i-a fost frică, căci Levan o ameninţase. Or, ea ştia că el avea legături cu oameni periculoşi, cu derbedei.

Evident, această informaţie era tulburătoare.

– Ai vorbit despre asta la poliţie?

– Nu, de altfel nimeni nu m-a întrebat nimic.

Malko rămase pe gânduri. Ceea ce-i spusese femeia stătea în picioare. Dar cum să verifice?

– Ştii unde locuieşte acest Levan?

– Bineînţeles, pot chiar să te duc la el, prezentându-te drept un cumpărător.

– De acord, acceptă Malko. Acum.

Trebuia să bată fierul cât e cald.

Nina Goradze formă un număr de telefon pe mobil, purtă o scurtă conversaţie în limba georgiană şi închise.

– Ne aşteaptă, anunţă ea. Eşti cu maşina?

– Da, dar aş prefera s-o luăm pe-a ta.

Era mai discret.

*

* *

Levan Guidake nu era ras, fapt care accentua aspectul flasc al feţii lui. Grăsuţ, cu trăsăturile puhave, nu avea deloc alura unui Don Juan. Puţine şanse ca el să fi fost amantul Tamunei.

Îi primi într-un mic atelier din subsolul unui imobil vechi, ticsit de tablouri agăţate pe pereţi sau puse pe jos. Pentru că Malko nu vorbea limba georgiană, Nina Goradze făcu pe interpretul. Malko examină tablourile fără cel mai mic interes.

– Întreabă-l unde îşi vinde pânzele.

Pictorul începu să vorbească în viteză, în mod vizibil emoţionat. Prietena Tamunei traducea ceea ce spunea.

– Avea o galerie, dar proprietara ei a fost asasinată. Era o femeie admirabilă şi foarte frumoasă. Şi acum el îi mai datorează bani. Cu siguranţă că soţul ei va închide galeria.

Auzind toate astea, Malko îşi dădu seama că mobilul crimei nu exista, aşa că nu mai insistă. Cumpără un tablou de 300 de euro.

– Ce părere ai? întrebă Nina Goradze după ce ieşiră.

– Nu are comportamentul unui asasin, spuse Malko, deşi nu poţi fi niciodată sigur de nimic. Sau poate că o fi fost un gest de nebunie.

Întâlnise însă destui criminali şi le cunoştea comportamentul, aşa încât îşi dădea perfect seama că Levan Guidake era total inofensiv. O uşă se închidea.

– Ce mai pot face pentru tine? îl întrebă Nina Goradze. Şi eu aş vrea să ştiu cine a omorât-o pe Tamuna.

– Îi cunoşti bine anturajul. N-ai nicio idee?

– Nu, spuse ea. Tamuna ducea o viaţă foarte aşezată. Povestea asta cu amantul a fost o excepţie.

Malko protestă.

– Nina, remarcă el, am agăţat-o pe Tamuna la o petrecere la ea acasă, obţinând imediat numărul ei de telefon. Când ne-am revăzut în apartamentul tău am flirtat după ce ai plecat tu. Deci Tamuna nu era chiar uşă de biserică.

Nina Goradze se tulbură.

– Aventura cu Levan a destabilizat-o, recunoscu ea. Ştiu că voia să se despartă de el. Cred că, inconştient, îi căuta un înlocuitor.

– Şi dacă a avut un alt amant în acelaşi timp cu acest Levan? Pe care l-ar fi primit tot în apartamentul tău?

Nina Goradze părea complet derutată.

– Oh, nu! spuse ea, nu e posibil. Doi bărbaţi deodată...

– Păi, era deja în această situaţie cu Levan, amantul, şi cu Murad, soţul, remarcă Malko cu o anumită cruzime...

Nina Goradze nu răspunse.

– Bine, încheie el, du-mă la maşina mea. Vreau să-i fac o vizită soţului, în sfârşit, acum e văduv... Poate ştie el ceva.

– Te rog, nu-i spune că am vorbit. M-ar urî...

– O să tac ca un peşte, jură Malko.

*

* *

Birourile lui Murad Fakri se aflau într-o clădire modernă, la ieşirea dinspre vest a oraşului, nu departe de ambasada Iranului. Malko îşi prezentă cartea de vizită. În mod normal, Marlin Siegwalt ar fi trebuit să-l anunţe pe Murad Fakri de vizita sa. Fu invitat imediat, şi libanezul apăru, cu figura trasă, îmbrăcat într-un costum sobru, de culoare închisă.

După formulele obişnuite de politeţe, Malko intră direct în subiect.

– Domnule Fakri, ştiţi că lucrez pentru ambasada americană. Avem dovezi întemeiate că uciderea soţiei dumneavoastră nu a fost o simplă tâlhărie.

Libanezul păru mirat.

– Ce vreţi să spuneţi?

Malko simţea că mergea pe ouă.

– Noi lucrăm la un caz petrecut acum câteva zile, şi în care soţia dumneavoastră se pare că a jucat

un rol, continuă el. O afacere în care au fost deja doi morţi... Părerea noastră este că ea ar fi putut fi omorâtă ca să nu facă anumite dezvăluiri. Se pare că, involuntar, a aflat un secret foarte periculos.

– Un secret? spuse Murad Fakri. Ce secret? Tamuna nu se ocupa de politică şi nici de alte subiecte sensibile. Ea pleca de acasă ca să meargă la galerie...

Părea absolut sincer. Era greu. Malko ar fi vrut să fie în altă parte. Îşi dădea seama că, înainte de a-i spune acestui bărbat, convins de fidelitatea soţiei sale, că aceasta avusese un amant, trebuia să verifice un punct important.

– Domnule Fakri, întrebă el, lipsiţi adesea din Tbilisi?

– Nu, în ultimul timp, nu. Am fost împreună cu Tamuna, în luna iulie, la Batumi, pentru o săptămână. De ce?

– Vă aduceţi aminte unde eraţi pe 7 septembrie? insistă Malko.

Libanezul avu o tresărire.

– De ce toate aceste întrebări? Este...

– Indispensabil, tranşă Malko. Căutăm să ştim cine este responsabil de moartea soţiei dumneavoastră. Pentru motive diferite, dar foarte importante. Puteţi să mă lămuriţi asupra acestui punct?

Fără să scoată un cuvânt, libanezul se ridică şi se duse la birou, unde îşi răsfoi agenda.

– În 7 septembrie mă aflam la Poti, unde am rămas toată ziua, nu m-am întors decât a doua zi dimineaţa, foarte devreme.

Răspunsul acesta confirma spusele şefului filialei CIA. Deci nu era imposibil ca Tamuna Fakri să-şi fi petrecut seara cu amantul său, misteriosul Levan.

– Soţia vă însoţea?

– Nu, sigur că nu. De ce?

Venise şi se aşezase în faţa lui Malko. Acesta ţinea să-i amintească un fapt important pentru libanez.

– Domnule Fakri, ştiţi că eu l-am văzut pe asasinul soţiei dumneavoastră şi că a fost cât pe-aci să fiu omorât şi eu. Venisem să văd operele expuse în galerie.

– Da, poliţia mi-a spus lucrul acesta. Vă mulţumesc că aţi intervenit şi că v-aţi riscat viaţa.

– N-a fost decât un reflex foarte normal, îl asigură Malko, dar nu asta e problema. Vă rog, de la început, să mă scuzaţi pentru ceea ce vă voi spune, căci nu este deloc agreabil. Bărbatul care a omorât-o pe soţia dumneavoastră primise ordin s-o facă.

– Ordinul cui? mârâi Murad Fakri.

Malko făcu o pauză.

– Al amantului ei, spuse el încet.

Libanezul nu-l întrerupse nici măcar o singură dată în timp ce Malko îi relată tot ceea ce ştia. Singurele semne de emoţie erau exprimate de mâinile încleştate una de cealaltă şi de faptul că era livid la faţă.

– În seara zilei de 7 septembrie, sfârşi Malko, Tamuna era cu acest Levan. Nu ştiu nimic despre el, în afară de prenume. Puteţi să mă ajutaţi să-l identific?

Murad Fakri era la pământ. Răspunse după câteva secunde.

– Nu ştiu, mărturisi el cu o voce nesigură. Nu m-aş fi gândit niciodată că Tamuna... Avea tot ceea ce-şi dorea, eram un cuplu adevărat.

– Nu se ştie niciodată ce se întâmplă în capul unei femei, relativiză Malko. Cred că l-a întâlnit la o petrecere. Aveţi vreo idee?

Murad Fakri clatină din cap.

– Nu. Levan este un prenume foarte obişnuit, şi nu am remarcat niciodată un bărbat care să-i facă curte soţiei mele într-un fel, să zicem, exagerat. Georgienii sunt exuberanţi, aproape latini.

– Nu cunoaşteţi un bărbat care să se numească Levan şi să fie în serviciile Securităţii Statului?

– Nu, într-adevăr, nu văd cine ar putea fi.

– Încercaţi să vă uitaţi în lista prietenilor dumneavoastră, îi ceru Malko. Iată numerele unde mă puteţi găsi. Sunt dezolat că a trebuit să vă fac aceste dezvăluiri, dar omul acesta este foarte periculos. Inclusiv pentru Georgia.

– De ce?

Malko zâmbi ca pentru a se scuza.

– Nu sunt autorizat să vă spun mai mult. Vă mulţumesc din nou că m-aţi primit.

Libanezul îl însoţi, mişcându-se ca un zombi. Malko era foarte stânjenit că fusese nevoit să murdărească imaginea soţiei sale, dar lucrul acesta nu putea fi ocolit.

Această primă zi de anchetă îi dezvăluise totuşi ceva: amantul Tamunei Fakri se numea Levan şi era

dotat ca un armăsar. Ceea ce, pentru moment, nu lămurea nimic.

Se hotărî să se ducă să se odihnească la *Marriott* înainte de a merge să ia cina cu Marlin Siegwalt. La recepţie, găsi un bilet scris într-o engleză aproximativă, semnat Natia: „Se pare că ai ieşit din spital. Sigur ai nevoie de puţină destindere. Sună-mă." Era trecut un număr de telefon şi alături amprenta gurii ei, într-un roşu viu. Pentru moment, asta nu făcea parte din ordinea de zi. Deja, după o zi de activitate, simţea junghiuri în toată partea stângă a pieptului.

*

* *

– Levan! exclamă Marlin Siegwalt. Este ca şi când mi-ai cere să găsesc la New-York un tip care se numeşte John... Numai la Tbilisi probabil că sunt douăzeci de mii...

Cei doi bărbaţi se instalaseră în colţul cel mai liniştit al restaurantului *Maidan*, departe de cântecele polifonice. Descoperirile lui Malko nu păreau să-l entuziasmeze prea mult pe şeful filialei CIA.

Malko luă o roşie de pe platou, singurul lucru care părea comestibil, şi insistă:

– Aşteaptă, mai e ceva: bărbatul care a primit cele zece milioane de dolari face parte, se pare, din aparatul de securitate georgian... Asta înseamnă că avem două elemente.

– Şi mai ştim că are un sex enorm! îl ironiză americanul. Iată, într-adevăr, un portret robot comic.

– Acestea sunt singurele elemente de care dispun azi, recunoscu Malko. Poţi să faci o listă cu toţi oamenii importanţi din Securitatea de Stat georgiană?

Vom vedea dacă sunt şi bărbaţi care poartă numele de „Levan".

– Bineînţeles, e uşor, afirmă americanul. Dar este un *very, very long shot*...

– E adevărat, recunoscu Malko. Bine, pentru că l-ai „cercetat" pe Goşa Sukhumi, voi apela la el.

– De ce nu, spuse americanul. Pentru noi, este „curat".

– Poate că soţul Tamunei îşi va aminti ceva, oftă Malko.

– Nu te baza prea mult pe asta, întotdeauna soţii sunt cei care află ultimii, remarcă americanul. Ai o figură obosită, du-te şi te culcă.

În plus, muzica devenea asurzitoare. Malko urmă sfatul lui Marlin Siegwalt. Înainte însă îi lăsă un mesaj lui Goşa Sukhumi.

*

* *

Goşa Sukhumi îi dăduse întâlnire la cafeneaua de la *Marriott*. Aşteptându-l, Malko studie lista membrilor Securităţii de Stat, adusă cu o oră în urmă de Kakha, şoferul lui Marlin Siegwalt.

Bineînţeles, nu era exhaustivă, dar, ciudat, nu găsise decât un singur Levan printre ofiţerii superiori. Un oarecare Levan Arevadze, un colonel de la *Special Operations Department*.

Telefonul din cameră sună.

– Sunt la cafenea, anunţă vocea bucuroasă a lui Goşa Sukhumi.

Malko se duse şi el la locul de întâlnire, şi georgianul îl îmbrăţişă cu căldură, spunându-i cu o voce jovială:

– Din câte spun ziarele, a fost cât pe-aci să dai ortul popii! Vezi ce înseamnă să agăţi femei frumoase?

Malko îşi comandă şi el un *club-sandwich* şi apoi întrebă:

– Goşa, eşti gata să lucrezi din nou cu Agenţia? Mai mult pentru onoare decât pentru bani, pentru că tu eşti prea bogat pentru noi.

Vesel, Goşa Sukhumi râse din toată inima.

– *Nicevo!* îmi face plăcere să-ţi fac un serviciu. Numai că trebuie să-mi spui despre ce este vorba. Ştii că tac ca un peşte.

– Ştiu, recunoscu Malko. Uite despre ce e vorba. Nu o agăţam pe Tamuna pentru fundul ei frumos, aşa cum crezi tu, ci pentru altceva.

Goşa Sukhumi îşi devoră sendvişul, ascultându-l pe Malko. Fără să-şi exprime niciun sentiment. Atunci când acesta din urmă termină, întrebă:

– L-ai cercetat pe soţul Tamunei?

– Nu, nu chiar, recunoscu Malko. Cred că este amestecat în importul de banane, sau ceva asemănător.

Cu gura plină, georgianul fu de acord.

– E adevărat, dar ştii, este libanez! Deci nu face numai asta.

În mintea lui, libanez era o profesie, nu o naţionalitate.

Intrigat, Malko insistă.

– Ce vrei să spui?

– Lucrează mult cu Azerbaidjanul. Are afaceri acolo, şi cred că spală bani. Deci cele zece milioane de dolari despre care vorbeşti poate că de aici proveneau.

– Mi-a spus că în ziua aceea el era la Poti.

Goşa Sukhumi ridică din umeri.

– Ai verificat?

Malko rămase mut. CIA se gândise la un moment dat la această pistă a spălării de bani, care era departe de a fi neadevărată. O pistă care nu trebuia abandonată.

– Ai putea să te informezi în direcţia asta? întrebă el.

– Desigur, acceptă Goşa cu căldură. O să-mi activez contactele. Poate că are vreo legătură cu construcţia hotelului *Kempinski*. Ştiu că soţul Tamunei participă la ea.

– Dar de ce să omori un agent CIA?

Goşa făcu un gest de lehamite.

– Aici oamenii sunt brutali. Au crezut poate că este un poliţist local care caută să-i prindă. În asemenea cazuri, întâi se trage şi după aceea se gândeşte.

Era o explicaţie ca oricare alta. Dar ceva nu se potrivea: Murad Fakri nu putea să pună pe cineva să omoare o femeie pe care, în mod vizibil, o adora.

– Tu, care cunoşti puţin familia Fakri, continuă Malko, crezi că Tamuna avea unul sau mai mulţi amanţi?

Goşa Sukhumi făcu un gest de neputinţă, însoţit de un zâmbet.

– Eu nu am făcut niciodată sex cu ea. Dar nu ştiu nimic. Întotdeauna, ea şi soţul ei, erau împreună la petreceri. Nu cred.

– Ei bine, greşeşti, i-o tăie Malko, pentru că cea mai bună prietenă a ei mi-a confirmat că avea un amant. Un oarecare Levan.

Goşa păstră puţin tăcerea, apoi remarcă cu o voce egală:

– Levan este un prenume foarte răspândit.

– Ştiu, spuse Malko, dar mai am şi un alt element.

Scoase lista dată de Marlin Siegwalt, o desfăcu, şi întrebă:

– Cunoşti un oarecare Levan Arevadze?

Malko avu senzaţia că georgianul era gata să cadă de pe scaun.

Îl fixă câteva secunde, fără să spună nimic, apoi repetă lent:

– Levan Arevadze? De ce îmi pui întrebarea asta?

Privirea lui, de obicei sigură, părea că pluteşte. Malko se întrebă de ce era atât de emoţionat.

– Pentru că eu cred că omul care a primit cele zece milioane de dolari face parte din Securitatea georgiană...

– De ce?

– Dacă ruşii sunt în spatele acestei afaceri, de astfel de oameni au ei nevoie. De înalţi funcţionari pe care pot să-i cumpere. Te văd mirat.

Goşa Sukhumi bău puţin din berea sa şi explică:

– Am avut un şoc când ai menţionat acest nume. Levan Arevadze provine din acelaşi sat cu mine. Îmi este ca un frate.

– Înţeleg, spuse Malko. Ia spune-mi, cum e prietenul tău?

– Este o figură. Un bărbat frumos. Iubeşte petrecerile şi femeile.

– Ar fi putut fi foarte bine amantul Tamunei Fakri, încheie Malko.

Goşa Sukhumi râse puţin forţat.

– Aş fi ştiut... Îmi spune tot. Şi apoi, nu e genul. Este total împotriva ruşilor. În timpul luptelor din luna august, cu toţi oamenii din SOD pe care a putut să-i strângă, a luptat la Ţhinvali pentru a le ţine piept ruşilor. Mulţi dintre oamenii lui au fost ucişi.

– Altă problemă, continuă Malko. Are acces la interceptări?

Goşa Sukhumi ezită câteva secunde, apoi clătină din cap:

– Nu, nu cred. Asta e treaba contraspionajului condus de Shalva Dzeghenti, care, de altfel, îl detestă pe Levan.

Îşi privi ostentativ ceasul, Breitling, din aur, şi zâmbi.

– *Haraşo*. Te las acum. Am o întâlnire. O să mă gândesc la toate astea. Să-mi reactivez reţelele. Şi, dacă vrei, adaugă el ridicându-se, te invit să-l întâlneşti pe Levan la mine acasă. Vei vedea, este foarte simpatic.

Îl îmbrăţişă pe Malko cu atâta entuziasm, încât acesta îşi înăbuşi un strigăt de durere. Rana lui era încă foarte sensibilă...

– Ţine-mă la curent, îi spuse Malko.

*

* *

Tremurând, Goşa Sukhumi se lăsă să cadă pe canapeaua Mercedesului. La începutul discuţiei cu Malko, ar fi strigat de bucurie auzindu-l pe prietenul lui, agent la CIA, cerându-i să colaboreze. Era prea frumos...

Atunci însă când a pronunţat numele lui Levan Arevadze, a crezut că primeşte un pumn drept în faţă. Să-ţi dai atâta osteneală degeaba, ca să vezi apoi că este cunoscut un nume pe care agentul americanilor nu ar fi trebuit să-l evoce niciodată!

Dacă ar fi avut-o în faţa lui pe Nina Goradze, i-ar fi smuls sânii... Acum, trebuia să reacţioneze repede. Să găsească un mijloc să-l suprime pe vechiul său prieten înainte ca acesta să meargă cu investigaţiile prea departe. Dacă nu, se putea întâmpla o catastrofă.

În plus, trebuia să recurgă la această soluţie fără ca să fie bănuiţi, nici el, nici Levan Arevadze.

Era aproape imposibil, dar trebuia făcut lucrul acesta. Dacă nu, totul se va prăbuşi. Va trebui să fie precaut, în aşteptarea măsurilor extreme.

CAPITOLUL XIII

Abia sosit la Londra, *via* Kiev, Boris Lubiaşev se instală în somptuoasa locuinţă a lui Badri Guramişvili, unde trebuia să dea socoteală de activităţile sale nepoatei miliardarului. După discuţia avută cu Badri Guramişvili, reflectase îndelung ca să găsească o soluţie pentru întâlnirea acestuia cu Levan Arevadze.

Reuşeşte să construiască una, pe care nu avea decât „să i-o vândă" colonelului SOD prin intermediul lui Goşa Sukhumi. Îl sună la telefon pe acesta din urmă, care îi răspunse cu o voce stinsă.

– Nu prea merge treaba? întrebă el, neliniştit.

– Am o problemă, îi mărturisi sobru georgianul. Trebuie să te văd.

Boris Lubiaşev, brusc înfricoşat, îi propuse imediat:

– Vino aici, e mai simplu.

Abia avu timp să bea un ceai, că i se şi anunţă sosirea lui Goşa Sukhumi. Acesta părea bulversat, nu era deloc în apele lui. Înainte să se aşeze, luă o sticlă de coniac armenesc de la bar, îşi umplu un pahar şi-l bău dintr-o singură sorbitură.

– Bei prea mult, remarcă, pe un ton rece, Boris Lubiaşev.

Georgianul îi aruncă o privire cruntă.

– Dacă ai fi auzit ceea ce am auzit eu, ai bea şi tu...

– Ce anume?

– Americanii îl bănuiesc pe Levan!

Fostul colonel FSB rămase ca lovit de trăsnet.

– Dar mi-ai spus că problema s-a rezolvat. Că singura persoană periculoasă a fost eliminată.

– Este adevărat, spuse Goşa Sukhumi, dar „prietenul" meu, Malko Linge, a interogat-o pe o prietenă a Tamunei şi a aflat de la ea prenumele amantului, Levan. Apoi, pentru că nu este prost, s-a informat să vadă dacă nu există vreun Levan în aparatul de Securitate. Şi iată că l-a găsit pe al nostru... N-avem noroc, este singurul Levan din toată organigrama.

– Este o *total catastrophy*, spuse disperat Boris Lubiaşev.

– Dacă nu eram prieten cu acest tip de la CIA, protestă Goşa Sukhumi, măcar n-am fi bănuit nimic!

I se făcuse pielea de găină.

– Dă-mi toate amănuntele, ceru rusul.

Goşa Sukhumi se execută. Celălalt îl ascultă fără să-l întrerupă, şi încheie:

– Din fericire, nu ştie nimic precis...

– Este adevărat, admise Goşa Sukhumi, dar va începe să-l supravegheze pe Levan... Şi chiar că nu este momentul acum.

– Apropo, el este la curent?

– Nu încă. Am aflat toată povestea acum o oră.

– Trebuie să-l prevenim şi să-l asigurăm că lucrurile nu sunt încă foarte grave. Nu există nimic

împotriva lui. Niciun martor, nimeni. Şi nu va exista niciodată.

– N-avem ce face, trebuie să-l lichidăm pe acest nemernic, spuse sumbru Goşa Sukhumi.

Boris Lubiaşev îl opri cu un gest.

– Aşteaptă! Nu se poate dovedi nimic împotriva lui Levan. Poate o să treacă. Malko Linge va găsi un alt suspect.

Goşa Sukhumi clatină din cap, deloc convins.

– L-am văzut deja cum lucrează, la Moscova, acum 12 ani. Nu va abandona nici în ruptul capului. În plus, este implicat direct. Era să moară atunci când tipul trimis de Levan s-o ucidă pe Tamuna l-a înjunghiat şi pe el.

– Să nu ne grăbim, calmă discuţia Boris Lubiaşev. Mai întâi, trebuie să-l avertizăm pe Levan. Poate că are el vreo idee. Şi, mai ales, păstrează contactul cu prietenul tău. În felul acesta, vom fi întotdeauna cu un pas înainte. Acum, vreau să-ţi prezint soluţia găsită în legătură cu Badri. El vrea neapărat să-l întâlnească pe Levan la el acasă, la Londra. Ne-am gândit la o şmecherie ca să-l protejăm pe Levan. Îl va căuta pe preşedintele Saakaşvili, oficial, şi-i va spune că a fost contactat de nepoata lui Badri Guramişvili, care se află aici, la Tbilisi. Ea i-a transmis o invitaţie, să se ducă să-l vadă pe unchiul ei, în mod discret. De exemplu, pretextând o deplasare în Ucraina, ca să-şi îngrijească sănătatea.

– Da, şi mai departe? întrebă Goşa Sukhumi.

Boris Lubiaşev zâmbi larg.

– Atunci, colonelul Levan Arevadze cere instrucţiuni... Îţi dai seama că „Mişa" îi va da ordin să

meargă să aducă noutăţi. E curios să afle ce pune la cale Badri...

– Mda, făcu georgianul, nu pe deplin convins. Sper că nu va fi un *back-lash*. „Mişa" nu este prost. Şi nici cei din jurul lui.

– Nu avem altă soluţie! tranşă fostul colonel al FSB. Altfel, Badri se va retrage.

– Bine, admise Goşa. Am să-i „vând" asta lui Levan. Am impresia totuşi că suntem în rahat. Şi toate astea pentru că prostul a vrut să facă sex cu Tamuna.

*

* *

După întâlnirea cu Goşa Sukhumi, Malko se duse în cameră. Chiar dacă nu voia să mărturisească, rana, deşi se cicatriza, îl făcea încă să sufere, şi se simţea slăbit. Se odihnea atunci când telefonul începu să sune.

– O doamnă vrea să vă vorbească, îl anunţă de la recepţie.

– Pot să urc? întrebă o voce timidă, şi el o recunoscu pe „Crazy" Natia.

Malko fu foarte uimit.

– Ştiai că sunt aici?

– Nu, spuse tânăra, treceam din întâmplare. Ştiu ce ţi s-a întâmplat, şi Goşa mi-a spus că eşti încă obosit. Ai nevoie de o femeie...

– Bine, vino, capitulă Malko.

Îşi puse un halat de baie pe el şi se duse s-o întâmpine. Natia purta o rochie vaporoasă grena, care se mula pe formele ei ca o a doua piele. Cu spontaneitate, îl sărută pe Malko.

Aproape cast...

– Arată-mi rana! îi ceru ea.

Fără să aştepte răspunsul lui, îi desfăcu cordonul halatului şi îşi strecură mâna de-a lungul toracelui, atingându-i pansamentul destul de mare, care forma o mică proeminenţă pe piele.

– Nu este foarte spectaculos, remarcă Malko. Dar e încă puţin dureros...

– Oh, n-am să-ţi fac rău, îl asigură tânăra. Dimpotrivă... Întinde-te pe pat.

Ea îl împinse delicat şi îl ajută să-şi scoată halatul, lăsându-l numai în slip. Mâinile ei începură să mângâie pieptul lui Malko cu blândeţe. Evita cu grijă pătratul de plastic aproape incolor. O adevărată maseză profesionistă, dacă nu ar fi fost sfârcurile sânilor care se iţeau obraznic de sub mătasea grena.

Lucrurile decurseră natural şi foarte repede, mângâierile Natiei devenind mult mai precise.

În genunchi, pe pat, atingându-l cu bustul său pe cel al lui Malko, ea îl masă, iar el simţi o agreabilă descărcare electrică la fiecare atingere.

Degetele ei lungi alunecau pe pântecul lui Malko, până în apropierea slipului, în timp ce el începu să se trezească la viaţă... „Crazy" Natia îl sărută uşor cu vârful limbii şi îl întrebă în şoaptă:

– Crezi că poate să-ţi facă plăcere, în ciuda rănii?

Întrebare de o ipocrizie fără margini, căci ea ţinea cu amândouă mâinile obiectul acestei întrebări. Malko nu răspunse. Cu o blândeţe de infirmieră care scoate un pansament, ea îi dădu la o parte slipul, cuprinzându-i cu gura membrul deja foarte prezentabil.

Malko închise ochii. Este adevărat, nu s-ar fi dus s-o caute el pe Natia, dar *Carpe Diem*, acum era cazul să profite.

Antrenat de mişcările gurii şi limbii Natiei, Malko nu întârzie să-şi simtă seva cum se ridică din adâncuri şi, la o ultimă mişcare a tinerei, se eliberă.

– Nu te doare? îl întrebă ea ipocrită, ridicându-se. Mi-ar fi plăcut să fiu infirmieră.

Era mai curând o hoaţă care fura sănătatea...

Aşezată alături de Malko, ea îşi aprinse o ţigară şi îl privi.

– Sper că vei fi în curând pe picioare. Mi-ar plăcea să-mi faci o grămadă de lucruri.

– Şi eu mă grăbesc să scap de acest pansament, spuse Malko. Nu am renunţat să-l găsesc pe cel responsabil de moartea Tamunei Fakri.

– Ai făcut sex cu ea?

– Nu.

– Atunci, soţul ei ar trebui să fie acela care să o răzbune...

– Apropo, cunoşti un oarecare Levan Arevadze?

„Crazy" Natia păru surprinsă.

– Îl cunoşti? întrebă ea.

– Nu, dar cred că Goşa Sukhumi o să mă ajute să-l întâlnesc.

Tânăra zâmbi în colţul gurii.

– Ai să vezi, este un tip frumos, foarte excitant. Cu Goşa este prieten la cataramă. S-au născut în acelaşi sat.

Ceva în vocea ei îl alertă pe Malko.

– Ai avut o aventură cu el?

Ea zâmbi pofticios.

– O aventură este cam mult spus... Dar a reuşit să mă facă să urc până la cer. Are o chestie enormă, şi ştie cum s-o folosească. Am avut impresia c-o să mă rupă în două. Chiar şi cu un litru de vodcă în el şi tot mai poate încă.

Altfel spus, Levan Arevadze avea aceleaşi avantaje fizice ca şi amantul necunoscut al Tamunei Fakri.

– Crezi c-a avut o aventură cu Tamuna Fakri? întrebă Malko.

– Nu ştiu, dar nu cred. Soţul ei n-o scapă din ochi. Dar cred că i-ar fi plăcut.

Malko închise ochii. Piesele puzzle-ului începeau să se aranjeze.

„Crazy" Natia se înşelă în legătură cu atitudinea lui.

– Vrei să te odihneşti, spuse ea, te las acum. De îndată ce te simţi mai bine, sună-mă.

Plecă după un ultim sărut cast. Apoi Malko începu să se gândească. Un al şaselea simţ îi spunea că acest Levan Arevadze era bărbatul pe care îl căuta.

Din păcate, nu avea niciun indiciu material care să-i confirme intuiţia.

*

* *

Levan Arevadze avea impresia că înghiţise un lingou de plumb. În capul său totul se amesteca. În faţa lui, Goşa Sukhumi încerca să zâmbească, dar se vedea că nu prea are chef. După ce s-a întâlnit cu Boris Lubiaşev, a plecat repede în bulevardul Vazha Pshavela, în vechiul imobil al KGB. L-a sunat pe Levan pe mobil şi i-a propus să se întâlnească

într-un restaurant din vecinătate. Mai făceau asta câteodată.

Goşa Sukhumi se temea de microfoane, şi de aceea nu voia să vorbească, mai ales în localurile SOD.

Îi spuse vestea cea proastă prietenului său. Acesta rămase ca lovit de trăsnet.

– Şi, în plus, vrei să mă întâlnesc cu acest tip, explodă el.

– Ca să-l facem să aibă încredere. Trebuie să fii drăguţ cu el, plin de compasiune, să promiţi că vei ancheta şi tu.

– Bine, oftă colonelul SOD, dar ne jucăm cu focul...

– Este mai bine decât să ne ardem, spuse Goşa Sukhumi, cu un evident bun-simţ.

Levan Arevadze se uită fix şi gânditor la o bisericuţă foarte nouă, puţin mai retrasă din bulevard, şi continuă:

– Asta nu va fi de ajuns.

Goşa Sukhumi înţelese imediat la ce se gândea.

– Nu trebuie să facem tâmpenii, recomandă el, mai ales dacă te bănuieşte.

Levan Arevadze îl privi cu răceală.

– Lucrul la care mă gândesc nu este o tâmpenie, ci o măsură profilactică.

– În orice caz, îl imploră Goşa Sukhumi, nimic nu trebuie să te lege de ceea ce se va întâmpla. Altfel, e de rău. În mod definitiv.

Colonelul SOD îi aruncă o privire plină de milă...

– Goşa, fratele meu, ai îmbătrânit. Sunt obişnuit... Ştii maşina capcană care a explodat în Abhazia

acum trei zile... Am avut şi eu o contribuţie. Am mână de lucru foarte bună. Bine, acum trebuie să plec. Mai ai şi alte veşti proaste?

– Da, Boris ar vrea să te duci să-l vezi pe Badri, la Londra.

Levan Arevadze îl privi înspăimântat.

– La Londra! Şi-a pierdut minţile! „Mişa" o să afle în următoarea jumătate de oră.

– De fapt, se corectă Goşa Sukhumi, Badri este cel care vrea să te întâlnească acolo.

Îi făcu un rezumat al conversaţiei sale cu miliardarul şi-i vorbi despre pretenţiile acestuia. Apoi îi explică planul machiavelic imaginat de Boris Lubiaşev. Aceste lucruri nu erau deloc în măsură să-i ridice moralul lui Levan Arevadze.

– Cred că aţi înnebunit complet cu toţii, spuse el. Suntem în colimatorul CIA şi, în plus, tu îmi ceri să mă duc să dansez din buric în faţa lui „Mişa". Imaginează-ţi că tâmpitul de Marlin Siegwalt i-a vorbit deja de mine. Va crede că sunt implicat şi o să mă bage la răcoare.

Goşa Sukhumi dădu din cap.

– Nu, nu va putea rezista dorinţei de a afla ce complotează Badri...

– Să te audă Dumnezeu! oftă Levan Arevadze. Dacă veţi continua în felul ăsta, eu îmi iau banii, şi mă voi duce undeva unde nu mă va găsi nimeni, niciodată.

– Ar fi o idee proastă, tranşează Goşa Sukhumi. Vladimir Vladimirovici are braţul foarte lung.

*

* *

– M-am gândit mult, îi spuse Marlin Siegwalt lui Malko. Cred că am luat-o pe un drum greşit cu Levan Arevadze.

După vizita Natiei, Malko se odihnise. Şeful filialei CIA l-a sunat şi l-a invitat la cină. Tocmai ajunseseră la *Pur-Pur*, unde mâncarea nu era prea bună, dar unde, cel puţin, nu existau cântece polifonice de foarte mulţi decibeli.

– Asta e analiza ta, sublinie Malko. Mai poate fi şi o altă explicaţie...

– Să rămânem la această ipoteză. În acest caz, avem o problemă. Am avut informaţii precise prin intermediul omului nostru aflat la preşedinţie, Daniel Kunin. El era prezent la întâlnirea în care i s-a dat lui Saakaşvili raportul interceptării. Or, nu Levan Arevadze a făcut-o, ci şeful contraspionajului georgian, un oarecare Shalva Dzeghenti... Acesta îl detestă pe Levan Arevadze.

– Contraspionajul se ocupă de interceptări? întrebă Malko.

– De cele care privesc problemele militare, da.

Malko rămase tăcut. Argumentul americanului era serios şi îl obliga să reia totul de la zero.

Într-o direcţie complet diferită...

– Poate că ai dreptate, spuse el. Nu avem decât să găsim un alt „Levan". Cel care se afla cu Tamuna Fakri în noaptea uciderii ofiţerului vostru.

– Am cerut o „cercetare" completă a tuturor celor care se numesc „Levan" şi care au vreo legătură cu organele de Securitate. O să ne ia câteva zile...

– Nu uita o altă caracteristică a lui „Levan" al nostru. Este un bărbat seducător care o cunoştea pe Tamuna Fakri din punct de vedere social.

Marlin Siegwalt îl corectă.

– Ea avea o galerie de artă. Oricine putea intra acolo.

Faptul acesta mărea mult aria cercetărilor. Deprimat, Malko îşi turnă din nou o vodcă. Se învârtea în cerc şi avea impresia că rana lui dura prea mult până să se cicatrizeze. Fără să-şi mai bea cafeaua, părăsi restaurantul.

*

* *

Alexander Kutaisi, originar din satul Kaspi din Osetia de Sud, făcuse acum câţiva ani o alegere proastă alăturându-se guvernului georgian împotriva compatrioţilor săi. Aceştia trecuseră aproape toţi în tabăra rusească. Din această cauză, suferise câteva „neplăceri": casa îi fusese arsă, familia exterminată de miliţienii oseţi din tabăra adversă, vitele omorâte şi el însuşi, dacă ar mai fi pus piciorul în Osetia de Sud, ar fi fost lichidat, după ce mai întâi ar fi fost torturat în mod sălbatic.

În această situaţie, s-a reconvertit la terorismul de stat, împreună cu câţiva veri şi prieteni, care făcuseră aceeaşi alegere proastă ca şi el. Mai spera într-o întoarcere în ţara sa, din ce în ce mai puţin probabilă... Aşteptând această zi îndepărtată şi nesigură, supravieţuia într-un bloc mizer din partea de vest a oraşului Tbilisi, un fost cartier sovietic. Slabele sale

venituri proveneau de la cel care îi dădea şi misiunile, colonelul Levan Arevadze. Acesta nu executa, de altfel, decât ordinele preşedinţiei georgiene.

Scopul era să-i hărţuiască pe „secesioniştii" din Abhazia şi Osetia de Sud prin intermediul atentatelor, maşinilor capcană, încărcăturilor explozive ascunse la marginea unui drum, asasinarea precisă a unui miliţian oset. Muncă ingrată, periculoasă şi prost plătită. Incursiunile în fosta sa ţară erau întotdeauna extrem de riscante. Preşedintele prorus al Osetiei de Sud, Eduard Kokoity, declarase că oameni ca Alexander Kutaisi ar trebui tăiaţi de vii cu drujba, iar resturile date la porci.

Mai mulţi „trădători" experimentaseră deja acest tratament brutal. Aşa încât, atunci când colonelul Arevadze venise să-i propună o misiune fără riscuri la Tbilisi, Alexander Kutaisi a acceptat cu dragă inimă.

O mie de dolari împărţită la patru era totuşi ceva interesant. Acesta era motivul pentru care, împreună cu trei dintre oamenii săi, el aştepta de o oră într-un Golf vechi, negru, lângă trotuarul din partea de sud a pieţii Gudraşvilis, în spatele Parlamentului, în inima unui vechi cartier rezidenţial.

Deodată, Alexander Kutaisi zări doi bărbaţi care tocmai ieşiseră din restaurant, la o distanţă de vreo 50 de metri. Aceştia traversau piaţa îndreptându-se spre maşina care nu putea pleca decât într-o singură direcţie, cotind apoi la dreapta, pe o stradă cu sens unic.

– Dă-mi Pulimiotul, ceru Alexander Kutaisi, întorcându-se în spate... Georgi, porneşte.

Unul dintre bărbaţi îi întinde o puşcă mitralieră rusească, prevăzută cu un încărcător mare, dreptunghiular, cu 40 de cartuşe.

În faţă, farurile Mercedesului negru cu cei doi clienţi ai restaurantului s-au aprins.

Motorul Golfului era pornit. Alexander Kutaisi verifică pistolul mitralieră, în timp ce Mercedesul se îndepărtă de trotuar, venind spre ei. Atunci când distanţa fu de numai câţiva metri, şeful comandoului spuse:

– *Davai*!

Golful făcu un salt înainte. Timp de câteva secunde, cele două maşini părură gata să se lovească, apoi şoferul Golfului se opri în mijlocul intersecţiei, blocând Mercedesul. Imediat, Alexander Kutaisi sări din maşină, ţinând pistolul mitralieră cu amândouă mâinile.

În faţa Mercedesului oprit, deschise focul spre parbrizul maşinii.

CAPITOLUL XIV

Malko, în mod instinctiv, se lipi de spătarul scaunului, ca şi când ar fi vrut să intre în el. În lumina farurilor, distinse silueta aflată în mijlocul şoselei şi flăcările galbene ieşind din ţeava unei arme. O serie de lovituri zdruncinară parbrizul, iar el îşi spuse că va muri. Mai multe stele opace îi blocară vederea.

Marlin Siegwalt strivise frâna, cu un reflex pe care Malko îl consideră idiot timp de o fracţiune de secundă. Exploziile continuau să se audă, asurzitoare, dar, dintr-odată, el realiză că niciun proiectil nu-i atinsese. Maşina era blindată! Ciuruite de gloanţe, caroseria şi parbrizul rezistau.

Detunăturile încetară deodată. Malko îl zări pe bărbatul cu puşca mitralieră care fugea spre o maşină de culoare închisă ce demară imediat spre dreapta.

Atacul nu durase mai mult de 30 de secunde. Şeful filialei CIA se întoarse spre Malko cu o figură lividă.

– *My God!* zise el, am crezut că o să murim.

– Şi eu am crezut acelaşi lucru.

Liniştea reveni, dar oamenii începură să alerge din cele patru colţuri ale pieţei Gudraşvilis. Buimăcit, Malko deschise portiera şi fu înconjurat imediat de mai multe persoane. Aruncă o privire la parbriz: o duzină de impacturi. Încă o dată, scăpase ca prin ure-

chile acului! Acest atac, în plin oraş, cu o armă automată, era incredibil.

Nu-şi reveniseră încă din şoc când sosi o maşină a poliţiei, urmată de altele. Marlin Siegwalt arătă legitimaţia de diplomat şi ancheta începu. De la atacatori nu rămăseseră decât cartuşele, răspândite pe şosea. Poliţiştii îi întrebară despre împrejurările agresiunii, şi singura concluzie pe care au tras-o a fost că, probabil, au fost urmăriţi de la *Marriott*.

Nici Malko, nici Marlin Siegwalt nu au reţinut numărul maşinii negre, şi nici nu puteau preciza ce marcă era din cauza întunericului.

În timp ce discutau cu poliţiştii, sosi o nouă maşină, cu un girofar pe capotă. Un bărbat înalt, îmbrăcat în civil, coborî din ea şi se precipită spre ei.

Ministrul de interne în persoană.

– Am fost anunţat de această agresiune, luam cina nu departe de aici, explică el. Ce s-a întâmplat?

Marlin Siegwalt îi explică.

Georgianul îi întrebă şi pe poliţişti şi, în final, spuse:

– Am format baraje. Aceşti oameni probabil că vin din Osetia, au mai fost şi alte incidente similare. Este vorba de miliţieni oseţi, comandaţi de ruşi.

– Dar de ce să ne atace pe noi? întrebă uimit Malko, din ce în ce mai tulburat.

Ministrul părea dezolat şi confuz. În timp ce poliţiştii îşi vedeau de treabă, el se întoarse spre american.

– Vă cer scuze în numele guvernului meu. Dacă nu aveaţi maşina blindată, aţi fi fost omorâţi. Acest atac este dovada faptului că Rusia nu a renunţat să

facă tot ce poate ca să ne destabilizeze... Vreţi să vă escortez până la domiciliu?

Marlin Siegwalt inspectase maşina: motorul funcţiona, iar cauciucurile speciale rezistaseră.

– Cred că ne descurcăm, spuse el.

Ministrul de interne insistă totuşi ca două maşini de poliţie să-i escorteze. În timp ce coborau către bulevardul Rustaveli, Malko remarcă:

– Acest atac este ciudat. Ţi s-a mai întâmplat vreodată aşa ceva? întrebă el.

– Niciodată! mărturisi şeful filialei CIA. Probabil că ancheta ta deranjează.

– O persoană ca Levan Arevadze ar putea să organizeze un astfel de lucru? întrebă Malko.

– Cred că da, spuse prudent Marlin Siegwalt.

Ajunseră în faţa hotelului *Marriott*, împreună cu escorta lor. Malko coborî din Mercedesul ciuruit de gloanţe, sub privirea înspăimântată a portarului. Doi poliţişti ţinură să-l însoţească până la ascensor. Ajuns în cameră, luă o sticlă de vodcă din minibar şi îşi turnă o porţie zdravănă. Fără prudenţa şefului filialei CIA, care luase maşina blindată, acum ar fi fost morţi amândoi... Acest atac survenise chiar atunci când Marlin Siegwalt încercase să-l dezvinovăţească pe colonelul Arevadze.

În acelaşi timp însă, acesta era singura pistă credibilă urmărită de Malko. Din păcate, nu avusese posibilitatea tehnică să intervină în problema falsei interceptări. Lucrul acesta schimbase totul. Asaltat de gânduri, Malko nu reuşea să se liniştească. Fu cât pe-aci s-o cheme pe „Crazy" Natia, dar se mulţumi s-o sune pe Alexandra la castelul din Liezen. Flirtul

telefonic cu planturoasa sa logodnică îi trezi dorinţa sexuală pe care o simţea de fiecare dată când scăpa de la moarte.

*

* *

Vocea lui Boris Lubiaşev era glacială.

– Te aştept peste o oră în parcarea de la *Sheraton*, îi spuse el lui Goşa Sukhumi, şi închise telefonul.

Georgianul nu avu timp nici măcar să pună o întrebare, dar bănuia motivul acestui apel. Toate posturile de radio şi televiziunea nu vorbeau decât de atacul din seara anterioară. Preşedintele Saakaşvili făcuse chiar o declaraţie, înfierând dorinţa ruşilor de a destabiliza Georgia şi anunţând alte incidente. Aşa de exemplu, cu două zile mai devreme, apărarea antiaeriană georgiană doborâse un avion rusesc care survola nordul ţării şi, de asemenea, un camion cu arme fusese interceptat în vestul Georgiei...

Goşa Sukhumi îşi privi ceasul. Era ora zece. Prost dispus, îşi termină *kaceapuri*[1], blestemându-l pe Levan Arevadze. Numai colonelul SOB putuse să „sponsorizeze" astfel de lucruri... O tâmpenie! Şi, în plus, executanţii nu verificaseră dacă maşina era blindată... Şi când stai şi te gândeşti că ar fi fost foarte uşor să facă lucrul acesta cât timp a fost parcată în faţa restaurantului *Pur-Pur*. Evident, Levan Arevadze nu considerase util să-i vorbească de proiectul lui, preferând să-l pună în faţa faptului împlinit. Chiar dacă „prietenul" său, Malko Linge, începea să devină

[1] Plăcintă caldă cu brânză.

periculos dându-i târcoale, colonelul Arevadze nu ar fi trebuit niciodată să intre în panică. Remediul risca să fie mai periculos decât răul însuşi.

După o ultimă ceaşcă de ceai, se duse la garaj. Vremea era minunată, dar lucrul acesta nu-i ridică moralul.

Patruzeci de minute mai târziu, parcă maşina pe esplanada din faţa hotelului *Sheraton*. Îl reperă imediat pe Boris Lubiaşev, la volanul unei Volgi, închisă la culoare, oprită puţin mai departe. Se duse la el. Rusul demară imediat. Era alb de enervare.

În timp ce coborau spre râul Kura, explodă.

– Eşti nebun! Tu ai făcut tâmpenia de ieri seară? Vrei într-adevăr să arunci în aer toată operaţiunea noastră...

Goşa Sukhumi era pregătit pentru această acuzaţie.

– N-am niciun amestec, îl asigură el. Levan a făcut-o fără să-mi spună şi, bineînţeles, a intrat în panică. Când l-am anunţat că CIA caută un anume „Levan", care are un post important în aparatul de securitate, a acţionat fără să se gândească.

Această explicaţie nu calmă furia lui Boris Lubiaşev. El încetini, şi se opri pe bulevardul Tsamicul, aproape în faţa restaurantului *La umbra lui Methiki*, aflat pe faleza care domină Kura. Tremura de furie.

– Este ca şi când l-am fi arătat cu degetul pe Levan! explodă el. CIA îl bănuieşte, iar tipul care conduce ancheta este împuşcat! Crezi cumva că americanii nu ştiu să adune doi şi cu doi? Chiar dacă „prietenul" tău ar fi fost omorât ieri seară, ar fi venit alţi zece în locul lui. Americanii au oameni.

Goşa Sukhumi dădu din cap.

– Nu sunt toţi la fel de pricepuţi ca ăsta. Trebuie să-l scuzăm pe Levan, l-am supus unei presiuni teribile din cauza călătoriei la Londra, ca să-l vadă pe Badri. Acum, şi chestia asta...

– *Haraşo*, oftă Boris Lubiaşev. Trebuie însă să-i spui să nu mai facă niciodată genul ăsta de tâmpenii.

– Cum?

– Este treaba ta... În orice caz, începând de acum, te fac responsabil de ceea ce se poate întâmpla.

Goşa Sukhumi nu răspunse. Ştia că bărbatul de la FSB avea puterea să-i facă mult rău, în ciuda banilor şi a relaţiilor sale. Şi el, şi Levan Arevadze nu erau decât nişte pioni dintr-o manipulare complicată care avea drept scop să răstoarne puterea existentă în Georgia. Pe lângă această ţintă, destinele personale aveau puţină importanţă.

Boris Lubiaşev îşi încheie jumătatea de tur făcută, şi urcă acum, din nou, spre *Sheraton*. El practica mult întâlnirile în maşină, fără martori. Mânia însă nu-i trecuse. Cu astfel de gafe se putea rata operaţiunea.

Opri alături de maşina lui Goşa Sukhumi şi îi spuse:

– O să plec imediat la Baku, pe şosea. Voi sta la *Metropol*. De îndată ce ştii data plecării lui Levan la Londra, să mi-o comunici prin email, ca şi cum ai vorbi de călătoria Katiei. În acelaşi moment voi lua avionul spre Londra.

– *Haraşo*, încuviinţă Goşa Sukhumi.

Baku era o placă turnantă practică pentru fostul colonel din FSB. Serviciile ruseşti erau bine implantate aici, şi opacitatea sistemului bancar permitea

multe manipulări. În plus, erau mult mai multe zboruri spre Europa decât cele care plecau din Tbilisi, şi toate la ore normale.

Georgianul era convins că Boris Lubiaşev era cel care organizase transportul celor zece milioane de dolari puşi la dispoziţia lui Levan Arevadze de către Badri Guramişvili, bani luaţi din unul dintre numeroasele conturi ale miliardarului. Acesta investise mult în petrolul şi în gazul azer.

Ieşind din maşină, Boris Lubiaşev repetă, ameninţător:

– Să-l împiedici pe Levan să mai facă şi alte tâmpenii. Când îl vezi din nou?

– De îndată ce va merge să se destăinuiască preşedintelui Saakaşvili, trebuie să mă sune.

– *Haraşo*. Roagă-te să nu mai facă şi alte prostii.

Goşa Sukhumi deschise portiera Volvo-ului şi se îndepărtă fără să strângă mâna rusului. Niciodată nu-i plăcuse Boris Lubiaşev. Era din Siberia. Rece ca un aisberg. El, Goşa, era din sud. Capabil de o cruzime extremă, dar şi de căldură umană.

Celălalt era ca un ordinator.

*

* *

Malko dormi puţin şi prost. Mai avea încă în urechi detunăturile pistolului mitralieră. Niciodată nu şi-ar fi imaginat că va fi obiectul unui astfel de atac în plin Tbilisi, oraş presărat cu zeci de maşini de poliţie.

Numele de Levan continua să se învârtă în capul lui, şi nu mai ştia ce să creadă. Argumentul adus de Marlin Siegwalt, conform căruia Levan Arevadze nu

putea să fie autorul manipulării falsei interceptări, cântărea greu în balanţă.

Într-adevăr, Malko era convins că uciderea ofiţerului CIA, cea a azerului mesager şi transportator al dolarilor, precum şi asasinarea sălbatică a Tamunei Fakri erau legate între ele. Şi toate acestea erau o parte a planului de destabilizare a Georgiei, gândit de ruşi. Dar nu avea nimic concret pentru a-l putea implica pe colonelul Arevadze, în afară de un prenume şi o deducţie. Nu era decât o singură modalitate de a obţine un element suplimentar: să-l întâlnească pe acesta, aşa cum sugerase Goşa Sukhumi.

Malko îl sună pe georgian. Câteva momente mai târziu, acesta îi telefonă, la rândul lui.

– Te simţi mai bine? îl întrebă el.

– Locul mai este încă sensibil, spuse Malko, dar nu prea mă mai doare. Trebuie să mă duc să-mi schimb pansamentul, apoi aş fi vrut să-mi faci un serviciu.

– Cu plăcere. Care?

– Mi-ai propus să mă întâlnesc cu prietenul tău, colonelul Levan Arevadze. Crezi că ar fi posibil?

La celălalt capăt al firului urmă o pauză lungă.

– Goşa, mai eşti acolo?

– Da, da, mă gândeam. Ascultă, dau acum un telefon la biroul lui, şi te sun din nou.

*

* *

Goşa Sukhumi tocmai terminase cearta cu Boris Lubiaşev, când primi telefonul lui Malko, cu rugămintea de a-l întâlni pe Levan. Mai întâi, îşi spuse că nu prea era momentul să-l supună pe acesta la o

încercare suplimentară. Apoi realiză că era o ocazie excelentă să-l îmbărbăteze oficial şi repede. Va profita, de asemenea, şi pentru a-i transmite, discret, mustrările şi sfaturile lui Boris Lubiaşev.

*

* *

Malko tocmai îşi contempla, cu puţin dezgust, rana rozalie, când mobilul începu să sune.

– Azi, la ora cinci, la biroul lui, îl anunţă Goşa Sukhumi. Trec să te iau cu un sfert de oră înainte.

Malko îşi privi ceasul Breitling: era trei şi zece minute. Medicul îi pipăi cu precauţie pielea din jurul rănii. Ridică privirea făcând o strâmbătură.

– Nu se cicatrizează destul de repede. Ar trebui să vă odihniţi mai mult.

– Păi, asta fac, minţi Malko.

– Faceţi-o şi mai bine decât până acum, răspunse medicul georgian. Altfel, riscaţi o infecţie. Am să vă dau antibiotice.

Malko abia îl asculta, preocupat deja de întâlnirea cu Levan Arevadze. Nu aştepta mare lucru de la această întâlnire, în afara unei impresii care i-ar fi întărit bănuielile, sau, din contră, l-ar fi îndepărtat de această pistă.

*

* *

Goşa Sukhumi îşi opri maşina 4X4 în faţa gardului negru, păzit de două santinele, ce înconjura o clădire lungă şi gri. Aici era adăpostită partea esenţială a aparatului de securitate georgian. Făcu semn unei santinele.

– Suntem aşteptaţi de colonelul Arevadze. Mă numesc Goşa Sukhumi.

Soldatul se duse să se informeze şi poarta se deschise pentru a-i lăsa să treacă.

– A ţinut să te întâlnească în biroul lui, îi preciză georgianul lui Malko. De obicei, el nu primeşte pe nimeni aici. Dar ştie cărei „case" îi aparţii.

Merseră pe nişte culoare zugrăvite în verde, cu pereţii goi, luminate cu becuri de neon. Se simţea încă autoritatea sovietică. Când ieşiră din ascensor, un bărbat înalt, cu capul ras, alură atletică şi o faţă frumoasă, uşor grăsuţă, în cămaşă albă şi pantaloni gri îi aştepta.

Se aruncă în braţele lui Goşa Sukhumi.

Când cei doi terminară să se îmbrăţişeze, Goşa se întoarse spre Malko.

– Iată-l pe prietenul meu, Levan Arevadze, care îmi este ca un frate...

Malko avea dreptul numai la o strângere de mână care aproape că îi sfărâmă falangele. Colonelul SOD nu-şi cunoştea forţa. Îl urmară în biroul său, foarte funcţional, care avea vederea spre bulevard. Goşa Sukhumi şi Malko luară loc pe scaune, în faţa lui. Pereţii erau decoraţi cu ecusoane ale diferitelor servicii de poliţie străine şi cu o fotografie a preşedintelui Saakaşvili. Mai era, de asemenea, o altă fotografie, reprezentând un tanc T 72, total distrus, cu turela smulsă, cu şenilele contorsionate.

– Amintiri din Ţhinvali! spuse, zâmbind, colonelul SOD. Un tanc rusesc distrus de oamenii mei, cu ajutorul armelor antitanc.

– Impresionant, recunoscu Malko.

Colonelul Arevadze, fără să înceteze să zâmbească, reluă, privindu-l drept în ochi.

– Goşa mi-a spus că mă bănuiţi de uciderea bietei Tamuna Fakri...

Zâmbea, cu mâinile aşezate pe birou. Mâini imense. Din toată fiinţa lui se degaja o forţă fizică extraordinară, aproape jenantă în camera aceea mică.

Malko se apără, încurcat.

– Nu am spus deloc asta... Goşa probabil că ţi-a împărtăşit faptul că anchetez moartea Tamunei Fakri, şi încă o altă problemă. S-a întâmplat să ajung cu cercetările mele la un „profil" special. Un bărbat al cărui prenume este Levan şi care lucrează în aparatul de securitate. I-am vorbit despre asta lui Goşa după ce am studiat lista comunicată la CIA de către Ministerul de Interne, şi erai singurul „Levan"...

Colonelul georgian ridică privirea.

– Înţeleg. Eşti sigur de această informaţie?

– Numai de prenumele Levan, trebui să mărturisească Malko.

Levan Arevadze făcu un gest fatalist.

– Sper că îl vei descoperi pe acest Levan. Nu am prea multe legături cu prietenii tăi de la CIA. Ei sunt, mai ales, în contact cu omologii mei de la contraspionaj. Goşa prevenindu-mă de vizita ta, l-am rugat pe prietenul meu, directorul poliţiei criminalistice, domnul Giorgi Lortkipanidzi, să-mi transmită dosarul acestei anchete. Iată-l.

Deschise un dosar de culoare bej şi parcurse un raport.

– Se pare că doamna Fakri a fost victima unei răzbunări, spuse el. S-a găsit bărbatul care a înjunghiat-o. Era mort într-o maşină, cu două gloanţe trase în cap. Nu era decât un instrument, un cecen, după

cum spune dosarul. L-ai identificat chiar tu însuţi, fiindcă ai fost victima lui... Din nefericire, ancheta nu a putut să ajungă la cei care au comandat această crimă. Poate că într-o zi cineva va vorbi.

– O cunoşteai pe Tamuna Fakri? întrebă Malko cu o voce egală.

– Puţin. Am întâlnit-o la dineuri, şi am fost o dată sau de două ori la ea acasă. Era o femeie foarte frumoasă.

Închise dosarul.

Malko înţelese că nu va mai afla nimic în plus şi se ridică.

– Văd că rana ta merge bine, spuse colonelul SOD. Ai avut noroc.

– Cu siguranţă, recunoscu Malko.

La plecare, pe culoar, Levan Arevadze îi strivi din nou falangele.

– Dacă aflu ceva, o să-ţi trimit imediat informaţia, promise el. Eşti la *Tbilisi Marriott*, nu-i aşa?

– Exact, confirmă Malko.

Colonelul îi însoţi până în curte şi, în timp ce Malko se urca în 4X4, cei doi bărbaţi schimbară câteva cuvinte în limba lor, apoi Goşa se aşeză la volan. Când porni, remarcă cu entuziasm:

– E simpatic, nu?

– Foarte simpatic, întări Malko. Mulţumesc că m-ai ajutat să-l întâlnesc.

De la această întâlnire, nu păstră decât o impresie: colonelul Arevadze plăcea, probabil, enorm femeilor.

Ca şi amantul, neidentificat încă, al Tamunei Fakri.

*

* *

– Îţi trimit o maşină, îl anunţă Marlin Siegwalt. Kakha o va conduce. Am noutăţi, şi sunt importante.

Malko se culcase în ajun fără să cineze, refuzând invitaţia lui Goşa Sukhumi. Din nou, rana se făcea simţită. Şi apoi se învârtea în cerc, neavând nimic palpabil ca să continue ancheta. Zece minute mai târziu, coborî în *lobby*. Kakha, şoferul mustăcios, era deja acolo.

– Vă simţiţi bine, domnule Malko? întrebă el.

– Mult mai bine.

O Toyota Land Cruiser îl aştepta. Portierele se închideau cu un zgomot de seif. Kakha zâmbi încurcat.

– Domnul Marlin a vrut să iau această maşină. Nu merge prea repede, pentru că are o greutate de patru tone...

Şeful filialei CIA era un om prudent.

Îl întâmpină pe Malko la fel de călduros ca de obicei, se informă despre rana lui şi îl conduse în birou.

– Uite ce a apărut ieri seară pe internet, un site „sălbatic" din Abhazia. Malko citi textul:

„Armata de eliberare din Abhazia anunţă că acţiunea întreprinsă împotriva reprezentantului spionajului american la Tbilisi a fost încununată de succes. Patru dintre combatanţii noştri au participat la ea şi au revenit sănătoşi la bază. După această lecţie, spionii americani nu vor reînnoi tentativa lor de asasinat împotriva comandantului nostru, Iuri Aşuba, care a scăpat ca prin minune de la moarte. Trăiască Abhazia independentă!"

Malko îl privi pe american stupefiat.

– Ce vrea să spună chestia asta?

– Este pe internet de ieri, explică şeful filialei CIA, şi provine de la un server rusesc. Armata de eliberare a Abhaziei este, de fapt, un grupuleţ abhaz compus din mai mulţi derbedei manipulaţi de FSB. Au fost folosiţi pentru epurare etnică în timpul primului război din Abhazia, şi continuă să-i hărţuiască pe georgieni.

– Să fi fost ei cei care au tras asupra noastră ieri seară?

– Aparent, da. Eu eram cel vizat, nu tu.

– Ştiu cine eşti?

– Evident. În Caucaz este greu să păstrezi un secret. Am primit deja ameninţări şi, într-o zi, un comando sosit din Osetia de Sud a fost interceptat după oraşul Gori, în timp ce venea aici ca să arunce în aer ambasada noastră.

– Care este evenimentul la care face aluzie acest comunicat?

Americanul zâmbi dezamăgit.

– Acum trei zile, o maşină capcană a explodat în faţa sediului serviciilor speciale din Abhazia, conduse de Iuri Aşuba, un fost KGB-ist.

– Voi aţi făcut-o?

– Doamne fereşte, nu! Dacă m-aş distra cu tâmpenii de felul acesta, m-aş trezi trimis la Polul Nord...

– Cine atunci?

– Georgienii. Mihail Saakaşvili nu a înghiţit înfrângerea, şi atunci măreşte numărul provocărilor. Serviciul lui Levan Arevadze dispune de mână de lucru pentru asta: ceceni sau oseţi, uniţi cu georgienii.

Deşi au fost puşi în gardă, totuşi continuă. Într-o zi, se va termina urât...

Malko rămase tăcut în faţa acestei noi lovituri dată teoriei sale despre Levan Arevadze. Dacă atacul cu Pulimiot îl viza efectiv pe şeful filialei CIA, asta îl scotea complet din calcul pe Levan Arevadze.

– Iată de ce folosesc adesea o maşină blindată! spuse în final Marlin Siegwalt. Seara trecută ea ne-a salvat viaţa. Ruşii ştiu perfect că eu nu am niciun amestec în tâmpeniile astea, ca şi povestea camionului cu arme pe care georgienii încercau să-l trimită ultimilor lor partizani din Osetia de Sud. Dar se prefac că nu ştiu. Procedează aşa pentru a transfera presiunea asupra noastră. Vor să-l lăsăm fără sprijin pe Saakaşvili...

– Asta nu depinde de noi...

– Bineînţeles că nu, dar ei speră că voi transmite presiunea la Washington.

– Dacă sunt capabili să organizeze operaţiuni de acest fel, de ce nu îl atacă chiar pe Saakaşvili?

– Pentru că nu e uşor. El iese foarte puţin, şi este foarte protejat. Niciodată nu merge de două ori pe acelaşi traseu, iar vila în care locuieşte, alături de ambasada noastră, este o adevărată fortăreaţă: sunt chiar şi tunuri antiaeriene... Hai să mergem să mâncăm de prânz.

*

* *

De data aceasta, o maşină 4X4, plină cu soldaţi înarmaţi, urma Toyota blindată a şefului filialei CIA. Cele două vehicule au fost obligate să facă un balet complicat pe îngusta şi desfundata stradă Cehov, ca

să se poată strecura printre maşinile parcate cam peste tot. În sfârşit, ascensorul hotelului *Kopala* îi lasă în faţa restaurantului.

Se aşezară pe terasa încă goală, iar Marlin Siegwalt comandă o sticlă de *Russian Standard*. Vremea era răcoroasă, priveliştea minunată şi Tbilisi părea oraşul cel mai liniştit din lume.

După inevitabila salată de roşii, Malko spuse, logic:

– Nu-mi rămâne decât să iau avionul şi să-mi termin convalescenţa la Liezen. Dacă Levan Arevadze nu e amestecat în această afacere, nu mai avem niciun fir pe care să-l urmărim.

– Este înnebunitor! spuse americanul. Sunt totuşi sigur că ruşii ne pregătesc o lovitură ca la Trafalgar. Uciderea ofiţerului nostru nu a fost un accident. Ea ne-a împiedicat să-l identificăm pe destinatarul celor zece milioane de dolari, care este, în consecinţă, un membru important al reţelei ruseşti.

– Ce interes au ruşii aici?

– Oh, au chiar mai multe interese: un atentat împotriva lui Saakaşvili, finanţarea manifestaţiilor care cer demisia lui, trezirea opoziţiei... Am văzut asta în noiembrie 2003, dar în sensul celălalt. Eduard Şevarnadze fusese reales preşedinte graţie unor alegeri trucate, dar, în Caucaz, ele sunt *întotdeauna* trucate. Presat şi susţinut de noi, Mihail Saakaşvili a hotărât să ia puterea. Pentru că populaţia era nemulţumită de Şevarnadze, nu i-a fost greu să-i facă pe oameni să coboare în stradă şi să exercite o mare presiune asupra vechiului preşedinte. Manifestaţiile s-au înmulţit şi, în final, la 29 noiembrie, Mhail Saakaşvili, în fruntea

partizanilor săi, a ocupat Parlamentul. Eduard Şevarnadze a plecat pe uşa din dos... Nu a fost la înălţime. Sub presiunea populară, Curtea Supremă a declarat alegerea lui drept nulă şi neavenită, şi s-au fixat noi alegeri, în ziua de 4 ianuarie. Bineînţeles, Saakaşvili a fost ales fără probleme, iar Şevarnadze scos la pensie, unde este şi acum.

Malko zâmbi, cu admiraţie.

– Este genul de tactică aplicată de KGB în ţările Europei de Est imediat după al Doilea Război Mondial, remarcă el.

– Nu tocmai, îl corectă americanul, vexat. În acea epocă, ruşii trimiteau tancuri şi îi împuşcau pe foştii conducători. Dar, trebuie să recunosc, am urmat o şcoală bună.

– Şi acum vă este frică că lucrul acesta se va produce în sensul celălalt?

– Bineînţeles. Nu lipseşte decât scânteia. După înfrângerea în faţa ruşilor, Saakaşvili şi-a pierdut mult din prestigiu. Or, ruşii au încă numeroşi complici şi bani mulţi în Georgia. Ei pot organiza în ascuns mişcări „populare" şi să-l forţeze pe Saakaşvili să plece...

– Dar el nu este Şevarnadze, remarcă Malko. O să se bată.

– Exact, recunoscu Marlin Siegwalt. Cred, de asemenea, că prima parte a operaţiunii se va desfăşura diferit.

– Cum anume?

– Un atentat împotriva lui Saakaşvili, care va fi atribuit miliţienilor oseţi sau abhazi. Incidentul de ieri seară demonstrează că ei se deplasează cu uşurinţă aici.

– Şi apoi?

– Va apărea un alt candidat, pe care nimic nu-l va lega, oficial, de ruşi. Va fi precum sărutul morţii. Dar ruşii se vor afla în spate... Noi nu vom avea timp să reacţionăm, căci el va fi deja ales. Şi apoi îşi va arăta adevărata faţă. Oh, va fi cu siguranţă viclean, nu va preda Georgia Moscovei, dar nu-i va contrazice pe ruşi. În orice caz, în ochii lor, Saakaşvili este mort din punct de vedere politic. Trebuie numai să termine ceea ce au început.

– Şi ce putem face?

– Asta te întreb şi eu... oftă şeful filialei CIA. Sunt sigur că există măcar o „cârtiţă" în anturajul lui Saakaşvili.

– Numai că, de acum înainte, nu mai avem nicio pistă. Doar dacă am apela la spiritism...

Trecu un înger cu o banderolă neagră în jurul aripilor... Malko îşi termină mâncarea de fasole roşie picantă.

– Am, cred, o idee, spuse el, dar ai să zici că sunt nebun şi încăpăţânat.

– Spune totuşi, aşa cum stau lucrurile acum...

– Nu am găsit nicio dovadă că Levan Arevadze ar fi fost amantul Tamunei Fakri, deci cel pe care-l căutăm noi. Dar nu am nici cea mai mică dovadă că nu e aşa... Mă urmăreşti?

– Unde vrei să ajungi?

– Atunci când l-am întâlnit pe acest bărbat, continuă Malko, am avut o senzaţie bizară. Era foarte în largul său, destins, dar în sufletul meu, sunt convins că el a fost amantul Tamunei Fakri.

– De ce?

– Sunt incapabil să-ţi explic.

Americanul clătină din cap.

– Este cam puţin...

– Exact, recunoscu Malko, dar el e singurul împotriva căruia există anumite bănuieli.

– Ce sugerezi? Să-l alertăm pe Saakaşvili?

– Aş vrea să-l supraveghez pe colonelul Arevadze câteva zile. Aşa, un fel de sticlă aruncată în mare...

– Tu să-l supraveghezi?

– Nu, bineînţeles. M-am gândit la o altă posibilitate. Ai încredere în Kakha?

– Şoferul meu. Da, bineînţeles.

– Cred că dacă îi încredinţezi această treabă o va face foarte bine şi discret. Fiind georgian, trece neobservat. Şi mi se pare destul de şmecher.

Marlin Siegwalt privi îndelung falsul turn Eiffel de pe malul celălalt al râului, apoi spuse:

– O.K., să încercăm.

– Poţi să-i pui o motocicletă la dispoziţie? întrebă Malko. Este mai uşor decât cu o maşină.

– Cred că da. Sper ca Levan Arevadze să nu-l repereze. Ar fi neplăcut, şi, ca să fiu cinstit, nu prea cred în ipoteza ta.

– Să încercăm totuşi câteva zile, insistă Malko. Dacă filajul ăsta nu va aduce nicio informaţie, ne oprim.

– Foarte bine, încheie Marlin Siegwalt, îl chem pe Kakha.

CAPITOLUL XV

Kakha îl ascultă pe Malko pipăindu-şi mustaţa lungă şi subţire. Marlin Siegwalt îl interpelă, amabil:

– Ce părere ai, Kakha?

Şoferul dădu din cap.

– Cu o motocicletă, este posibil, dar trebuie să încep supravegherea dimineaţa, când ajunge la birou. Cred că nu bănuieşte nimic. Nu-şi poate imagina că este urmărit. Voi începe de mâine dimineaţă. Locuiesc foarte aproape de sediul SOD.

– Dacă eşti prins, îi recomandă şeful filialei, negi totul, bineînţeles.

Kakha zâmbi cu viclenie.

– N-o să mă prindă nimeni.

– În acest timp, spuse Malko, eu voi face presiuni asupra lui Goşa Sukhumi. Din nefericire, am impresia că nu prea mai vrea să lucreze cu noi.

*

* *

Colonelul Levan Arevadze se ridică brusc atunci când funcţionarul deschise uşa biroului prezidenţial. Accesul pe culoar şi ascensoarele erau păzite de patru bărbaţi din securitatea apropiată lui Mihail Saakaşvili, în ţinută neagră Dolce & Gabanna, înarmaţi cu pistoale şi cu Kalaşnikov. Chiar şi colonelul SOD a trebuit să se supună percheziţiei, fiind obligat să-şi

lase pistolul pe o masă. Întotdeauna securitatea a fost strictă, dar de la războiul din luna august s-a întărit şi mai mult.

Mihail Saakaşvili era aşezat în spatele biroului său, pe care trona un trandafir înmuiat într-o baie de aur lichid, simbol al „revoluţiei trandafirilor" din noiembrie 2003. Preşedintele îl invită pe vizitatorul său să ia loc şi spuse:

– Ai cerut să mă vezi pentru o comunicare importantă, colonele.

Părea intrigat. În mod normal, SOD-ul îi transmite în scris cererile. Levan Arevadze aprobă, înclinând capul.

– Da, domnule preşedinte, este vorba de o chestiune extrem de delicată, care nu putea fi transmisă pe cale ierarhică.

– Despre ce este vorba?

– Am fost contactat de nepoata lui Guramişvili.

Preşedintele Saakaşvili îşi încruntă sprâncenele groase.

– Nepoata lui Guramişvili? Şi ce mă priveşte pe mine acest lucru?

Levan Arevadze îşi drese glasul.

– Mi-a cerut să trec pe la ea pentru a-mi transmite o cerere din partea unchiului său, care se află la Londra. Acesta doreşte să mă întâlnească.

– De ce?

– N-a vrut să-mi spună.

– O cunoşteai dinainte?

– Vag. Am întâlnit-o în locuri publice.

– Şi ce găseşti anormal la această invitaţie? Domnul Guramişvili este un cetăţean de prim ordin, un binefăcător al Georgiei.

– Bineînţeles, fu de acord colonelul, dar eu nu-l cunosc, şi modul în care mi-a fost prezentată această călătorie mi s-a părut ciudat. Nepoata m-a sfătuit să nu spun că merg la Londra, să pretextez o călătorie în Germania, pentru nevoi medicale. Mi-a mai spus, mai ales, să păstrez secretul.

Trăsăturile preşedintelui Georgiei împietriră. Înţelegea acum motivul vizitei colonelului Arevadze. În anul 2007, Badri Guramişvili îşi manifestase intenţia să se prezinte la alegerile prezidenţiale, dar renunţase în ultimul moment. Preşedintele ştia totuşi că miliardarul continua să dorească preşedinţia. Foarte popular în Georgia, datorită numeroaselor sale ajutoare, avea o avere suficientă ca să poată face o campanie electorală. Teoretic, următoarele alegeri prezidenţiale nu trebuiau să aibă loc decât în anul 2013, dar putea să fie un adversar redutabil. Cu atât mai mult cu cât, după înfrângerea din august, se preziceau mai multe nemulţumiri populare care cereau alegeri anticipate. Saakaşvili se temea, de asemenea, că americanii îl vor susţine tot aşa cum îl susţine frânghia pe spânzurat... Ei nu voiau să-i înfrunte pe ruşi în Georgia. Iar faptul că îl considerau mort din punct de vedere politic putea pune o adevărată problemă.

Numai că Mihail Saakaşvili nu era deloc dispus să accepte situaţia...

Îşi aprinse o ţigară şi luă dintr-o farfurioară o mână de fistic, pe care-l înghiţi dintr-odată. Nu se putea împiedica să mănânce toată ziua, şi era capabil să ia şi trei mici dejunuri.

– Şi ce părere ai despre chestia asta, colonele? întrebă el pe un ton insinuant.

Levan Arevadze îl privi drept în ochi.

– Domnule preşedinte, eu nu vreau să fac această călătorie.

– De ce?

– Nu ştiu ce o să-mi ceară domnul Guramişvili, dar mi-e teamă că nu o să fie ceva compatibil cu funcţia mea...

– Adică?

– Cred că vrea să-mi facă o ofertă ilegală.

– Ca de exemplu?

– Nu are contacte în forţele de securitate, şi cred că le caută.

Altfel spus, miliardarul avea intenţia să-i ceară colonelului Arevadze să lucreze pentru el.

Mihail Saakaşvili, impulsiv ca de obicei, nu ezită decât câteva secunde.

– Îi vei spune că accepţi să-l întâlneşti.

Colonelul nu se lăsă.

– Nu voi face asta decât dacă îmi ordonaţi.

– Îţi dau acest ordin. Cred, ca şi tine, că domnul Guramişvili nu are intenţii bune în ceea ce mă priveşte. Dar este important să-l prindem cu mâţa-n sac. O să mă gândesc la asta. Să vii din nou mâine la ora nouă.

*

* *

Kakha, pe o veche motocicletă rusească ce avusese cândva şi ataş, nu a avut nicio dificultate să-l „ia în primire" pe colonelul Arevadze încă de la sosirea la biroul său, către ora opt. Ofiţerul SOD îşi parca maşina în curte, mereu în acelaşi loc, chiar în spatele grilajului care dădea în bulevardul Vazha Pshavela.

Credea că o să aştepte până la prânz, dar îl văzu după puţin timp pe Levan Arevadze ieşind din clădire, escortat de şoferul său, şi urcându-se în maşină.

Şoferul conducea mai încet decât şeful său, nu era greu de urmărit, mai ales cu motocicleta. Această urmărire îl conduse la palatul prezidenţial. Kakha puse piciorul pe pământ, cală motorul motocicletei şi începu să deşurubeze o bujie, ca să aibă ceva de făcut.

*

* *

Colonelul Arevadze se afla de 40 de minute în sala de aşteptare prezidenţială, când uşa se deschise şi un bodyguard îmbrăcat în negru îl anunţă:

– Preşedintele vă aşteaptă.

De această dată, preşedintele Saakaşvili nu era singur. Levan Arevadze se enervă în sinea lui văzându-l pe Shalva Dzeghenti, responsabilul contraspionajului, cu care avusese întotdeauna relaţii proaste. Cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna cu răceală, iar Mihail Saakaşvili atacă imediat:

– Colonele, l-am consultat pe prietenul nostru Dzeghenti în legătură cu problema pe care mi-ai prezentat-o ieri. Este de acord să accepţi această întâlnire. Crede, de asemenea, că este vorba, din partea lui Badri Guramişvili, de o tentativă de mituire ai cărei termeni nu-i cunoaştem încă. Dar trebuie mers acolo că să ne lămurim.

– Voi face ceea ce doriţi, domnule preşedinte, fu de acord colonelul.

Îşi ascunse satisfacţia. Planul lui Goşa Sukhumi funcţiona. Dar bucuria lui fu de scurtă durată.

Shalva Dzeghenti se întoarse spre el.

– Ai putea să-mi dai una dintre perechile tale de pantofi, colonele?

Levan Arevadze rămase blocat.

– Da, bineînţeles, dar de ce?

Şeful contraspionajului zâmbi veninos.

– O să încercăm să-l prindem pe domnul Guramişvili în propria lui capcană. Cred că te cheamă să-ţi facă o ofertă ilegală. Mi-ar face plăcere să păstrez o urmă a acestei oferte.

– Dacă este cazul, o să vă informez, cuvânt cu cuvânt, îl asigură Levan Arevadze.

– Bineînţeles, bineînţeles, dar doresc o urmă materială a discuţiei voastre.

– Materială...

– Da. Tehnicienii mei vor instala în tocul unuia dintre pantofii tăi un microfon ultrasensibil, care va înregistra discuţia. Chiar dacă acest domn este foarte neîncrezător şi îşi pune oamenii să te percheziţioneze, n-o să-ţi scoată pantofii...

Levan Arevadze trebui să facă un efort deosebit ca să nu reacţioneze. Aceşti nemernici îl vor păcăli. Nu putu însă decât să zâmbească încurcat şi să aprobe.

– Este într-adevăr o idee excelentă.

– Când trebuie să te duci la Londra?

– De îndată ce accept invitaţia. Nepoata lui Badri, care se află la Tbilisi, îmi va fixa o întâlnire.

Şeful contraspionajului se ridică.

– Perfect. Trimite-mi imediat o pereche de pantofi. Chiar azi vom putea face nişte încercări în birourile noastre şi vom pune lucrurile la punct. Poţi să-ţi dai acceptul după ce pleci de aici.

Se ridică, iar Levan Arevadze făcu acelaşi lucru. Zăpăcit, îl auzi ca prin vis pe preşedintele Saakaşvili spunând călduros:

– Bineînţeles, colonele, după ce această chestiune va fi rezolvată, vei putea conta pe recunoştinţa mea. Avem nevoie de oameni ca tine...

*

* *

Levan Arevadze era încă sufocat de mânie atunci când se întâlni cu Goşa Sukhumi. După întrevederea cu preşedintele, îi dăduse liber şoferului, trecuse pe la reşedinţa lui Badri Guramişvili şi îşi sună prietenul. Îi propuse să ia masa împreună, pe un ton care nu admitea un refuz.

Cei doi stabiliră să se întâlnească la restaurantul *Rainer*, un loc discret lângă ambasada Franţei, unde se puteau mânca cârnaţi, stând pe bănci de lemn. Oligarhul era deja pe punctul de a comanda, când sosi Levan Arevadze.

– Suntem în rahat! anunţă el. Sau, mai curând, eu sunt în rahat.

Când termină de povestit tot ceea ce se întâmplase, lui Goşa Sukhumi nu-i mai era foame.

– Nu trebuie nicidecum să-i spunem povestea asta lui Badri, spuse Goşa, pentru că o să se retragă în carapacea sa...

– Dar ce să fac? protestă Levan Arevadze. Nu pot refuza să port microfonul. Şi, de îndată ce mă întorc de la Londra, canalia asta de Dzeghenti se va arunca asupra mea. E imposibil să stric microfonul...

– Am o idee, spuse deodată Goşa. O să-l previn pe Badri că o să aveţi o conversaţie complet nevino-

vată, care să poată fi înregistrată. Adevăratul dialog va avea loc înainte sau după.

– Atenţie! protestă colonelul, nu ştiu cum funcţionează acest microfon. Poate că înregistrează mai multe ore.

– Ia cu tine două perechi de pantofi. Un lucru este sigur, tranşă Goşa Sukhumi, trebuie să te duci la Londra şi să te întâlneşti cu Badri, altfel toată operaţiunea cade. Trebuie să vă puneţi de acord. Moscova ţine la asta în mod special.

– Eu sunt cel care-şi asumă riscul, sublinie Levan Arevadze. Dacă preşedintele mă bănuieşte de trădare, sunt un om mort.

– Rezolvăm noi asta! afirmă Goşa Sukhumi, mă ocup imediat.

Ceru nota de plată şi chelneriţa remarcă:

– Nici nu v-aţi atins de cârnaţi...

– Nu mi-e foame, răspunse Goşa, şi-i lăsă un bacşiş.

Oricum, cârnaţii nu erau buni. Se despărţiră în faţa restaurantului. Goşa, după ce rămase singur, fu cuprins de spaimă. Evenimentele luau o întorsătură periculoasă. Nebunul de Badri Guramişvili împinse lucrurile prea departe...

După ce se urcă în maşina sa 4X4, îi expedie un mesaj lui Boris Lubiaşev: „Katia are o problemă. Ar trebui să vorbim."

Răspunsul sosi câteva minute mai târziu.

„Vino, te aştept la cină."

Era fără replică. Goşa Sukhumi înjură la gândul că trebuia să facă 500 de kilometri pe drumurile azere, dar chiar nu avea de ales.

*

* *

Marlin Siegwalt tocmai îşi bea cafeaua când Kakha veni să-i dea raportul.

– Colonelul s-a dus la preşedinţie, anunţă el. Apoi a trecut iarăşi pe la birou, după aceea pe la el pe-acasă şi din nou pe la birou. A plecat de acolo fără şofer şi s-a dus la reşedinţa lui Badri Guramişvili, unde nu a stat decât un sfert de oră. S-a dus apoi la agenţia Lufthansa, în strada Telavi. L-am văzut cumpărând un bilet. În sfârşit, s-a întors la birou. Ah, da, a mâncat repede cu prietenul său Goşa Sukhumi, la *Rainer*, un restaurant mic.

Malko se întoarse spre american.

– Cine este Badri Guramişvili?

– Un miliardar georgian care trăieşte pe picior mare la Londra, dar are şi o reşedinţă splendidă la Tbilisi. O persoană foarte populară aici.

– Este un apropiat al lui Levan Arevadze?

– Acum descopăr şi eu asta... O să încerc imediat să aflu unde se duce. Avem toate listele cu pasagerii zborurilor cu plecare din Tbilisi.

– O să-l sun pe Goşa Sukhumi, sugeră Malko.

Îl găsi greu pe oligarhul georgian. Legătura telefonică era foarte proastă. În sfârşit, Malko reuşi să înţeleagă că Goşa nu era în Tbilisi, dar că urma să se întoarcă peste o zi sau două.

O „sursă" care, provizoriu, secase.

Se pregăteau să cineze când secretara şefului filialei îi aduse un mesaj.

– Levan Arevadze zboară cu Lufthansa mâine dimineaţă, la ora 4 şi 15 minute, în direcţia München,

spuse americanul. Are apoi o legătură pentru Londra, unde va sosi spre prânz.

– Deci, deduse Malko, colonelul Arevadze se întâlneşte cu Badri Guramişvili...

– Aşa se pare, recunoscu Marlin Siegwalt. Anunţ imediat filiala din Londra, după aia mergem să mâncăm.

Malko ieşi să se ducă la toaletă şi se lovise de Kakha.

– Bravo, îi spuse el, ai făcut o treabă bună.

– Mai aveţi nevoie de mine în seara asta? întrebă şoferul.

– Nu, stai şi tu liniştit câteva zile. Colonelul Arevadze pleacă într-o călătorie.

– Mă duc să-l întreb pe domnul Marlin dacă poate să-mi dea două zile libere, spuse atunci Kakha. Mama e bolnavă, şi aş vrea să mă duc s-o văd în sat.

Şeful filialei tocmai ieşea din birou. Kakha îi spuse doleanţa sa, care fu imediat acceptată.

În timp ce se îndreptau spre Tbilisi, Marlin Siegwalt remarcă, dus pe gânduri:

– Această călătorie la Londra este foarte ciudată. Încep să cred că Levan Arevadze nu e aşa de curat precum pare.

CAPITOLUL XVI

– Iau cursa de mâine dimineaţă pentru Londra, anunţă Boris Lubiaşev. O să-l previn pe Badri în aşa fel încât să reacţioneze bine.

– Adică? întrebă Goşa Sukhumi, mai curând neliniştit.

Tocmai sosise la Baku şi se dusese direct la hotelul *Metropol*, ca să-l întâlnească pe Boris Lubiaşev. Acesta, înfăşurat într-un prosop mare de baie, tocmai ieşea din jacuzzi. Şi el, care înghiţise 500 de kilometri de praf...

– O să pleci mâine din nou la Tbilisi, să te întâlneşti cu Levan şi să-i dai aceste instrucţiuni, spuse rusul. Când ajungem la Londra, ne ducem la Badri, iar discuţia va fi înregistrată. Badri îl va întreba dacă, în cazul victoriei sale în alegerile prezidenţiale anticipate ar accepta conducerea Ministerului de Interne. Asta-i tot.

– De ce tocmai el?

– Pentru că, se pare, Badri a auzit vorbindu-se frumos despre el şi pentru că nu-i place de Ivan Merabişvili. În timpul conversaţiei, îi va spune lui Levan că va organiza în curând o ofensivă politică în Georgia pentru a cere alegeri anticipate, ca urmare a înfrângerii din luna august.

– Să sperăm că şi ceilalţi se vor lăsa păcăliţi de asta! oftă Goşa Sukhumi.

– O s-o înghită, afirmă Boris Lubiaşev.

– Şi Badri?

– O să-i dau o veste bună: vom accelera procesul de eliminare a lui „Mişa". După Londra, mă voi duce la Moscova pentru a urgenta operaţiunea în care, bineînţeles, Levan nu va fi amestecat. *Haraşo*?

– *Haraşo*, spuse fără entuziasm oligarhul.

Boris Lubiaşev îl bătu pe spate.

– Ia-ţi o cameră, aruncă-te în jacuzzi şi apoi mergem să mâncăm icre negre. După aceea, te culci devreme, pentru că mâine trebuie să te întorci la Tbilisi ca să-i transmiţi consemnele lui Levan.

*

* *

Marlin Siegwalt îl convocase pe Malko la ora 10 pentru un „crash-meeting". Părea mai degrabă, nervos.

– Langley îmi cere să informez preşedinţia georgiană în legătură cu ceea ce am descoperit despre călătoria la Londra a colonelului Arevadze, anunţă el.

– E o prostie, oftă Malko. Există riscul ca ei să reacţioneze.

– Eu ascult ordinele. Mi-am dat deja întâlnire cu Shalva Dzeghenti, patronul contraspionajului. Pe de altă parte, filiala din Londra organizează, începând de azi, o supraveghere continuă a hotelului particular al lui Badri Guramişvili, aflat în Mayfair. Vor fi urmărite toate venirile şi plecările, deci şi sosirea lui

Levan Arevadze. El va fi mâine dimineaţă la Londra. Vrei să mâncăm la *Kopala* după aceea?

– Cu plăcere.

De două zile, Malko era oarecum în cădere liberă în absenţa lui Goşa Sukhumi şi ignorând mesajele lui „Crazy" Natia. Rana i se vindeca încet şi începea să-şi recapete forţele.

*

* *

Era ora 12 fix când Goşa Sulhumi trecu punctul de frontieră de la Krasnis Most. Se opri să ia benzină la staţia Lukoil şi profită de oprire pentru a-l suna pe Levan Arevadze.

– Ne întâlnim în acelaşi loc ca şi ieri, la ora 13, propuse el. M-am ocupat de tine.

– Voi fi acolo, îl asigură colonelul SOD, în mod vizibil uşurat. Ştii că plec în noaptea asta în Germania, ca să-mi tratez dinţii...

– Succes, eu o aştept pe Lena, care trebuie să vină de la Kiev la sfârşitul zilei. Sunt nerăbdător s-o văd.

*

* *

Impasibil, Shalva Dzeghenti îl ascultă pe Marlin Siegwalt fără să-l întrerupă. Şeful filialei CIA îşi detalia bănuielile legate de colonelul Arevadze, având în vedere călătoria sa la Londra şi contactele cu miliardarul Badri Guramişvili. El preciză, de asemenea, şi bănuielile care planau asupra colonelului SOD în ceea ce priveşte afacerea Tamuna Fakri.

Era o informaţie explozivă, şi totuşi, patronul contraspionajului nu părea deloc impresionat...

– Suntem la curent cu această călătorie, anunţă el. Eu însumi m-am întâlnit cu colonelul Arevadze pentru a-i da consemnele.

Încremenit, Marlin Siegwalt nu se putu împiedica să întrebe:

– Cum aţi aflat?

– Colonelul Arevadze este o persoană fidelă preşedintelui Saakaşvili, răspunse şeful contraspionajului. El însuşi ne-a anunţat de contactele care i-au fost propuse. Preşedintele Saakaşvili are o încredere totală în el.

Americanul rămase fără glas. Parcă ghicindu-i gândurile, Shalva Dzeghenti îşi îndulci cuvintele.

– Sunt bucuros de vizita dumneavoastră, şi aş vrea să vă rog să încetaţi să-l mai supravegheaţi pe colonelul Arevadze. Ne descurcăm perfect şi singuri.

Georgia fiind o ţară suverană, nu mai era nimic de adăugat. Marlin Siegwalt se ridică şi mai puse totuşi o ultimă întrebare:

– Dacă Badri Guramişvili vrea alegeri anticipate, nu vă e teamă că va recurge la metode violente? În Caucaz, tranziţiile politice se petrec rareori în condiţii normale. Cazurile de moarte violentă a opozanţilor politici sunt nenumărate.

Shalva Dzeghenti făcu un gest menit să-l liniştească.

– Nu, afirmă el. Mai întâi, Badri Guramişvili nu are reţelele necesare pentru o acţiune violentă. Apoi, protecţia preşedintelui Saakaşvili este extrem de eficace graţie eforturilor colegului meu, Zaza

Gearşvili. Vă mulţumesc totuşi pentru vizită, domnule Siegwalt.

Şeful filialei CIA se urcă în Mercedesul său blindat şi îi spuse şoferului:

– Mergem la *Kopala*!

*

* *

– Sunt ori inconştienţi, ori naivi! spuse Malko după ce ascultă povestea americanului.

– Poate că nu, răspunse Marlin Siegwalt. Am făcut, cred, o eroare de analiză. Acele zece milioane de dolari s-ar putea să provină de la Badri Guramişvili. În acest caz, avem de-a face cu o afacere georgiană internă, chiar dacă este vorba de pregătirea unei lovituri de stat. Deci nu avem mână liberă.

Malko se chinuia să-şi mănânce salata de roşii. În Georgia, nu aveai ce face şi deveneai vegetarian!

– Chiar dacă a făcut-o în contul lui Badri Guramişvili, remarcă el, probabil că Levan Arevadze este cel care l-a eliminat pe ofiţerul vostru.

– Ştiu, recunoscu cu tristeţe şeful filialei, dar e mult mai dificil să-l atacăm dacă se află sub protecţia preşedintelui Saakaşvili.

Malko nu avu timp să răspundă: sună telefonul mobil. Recunoscu imediat vocea puternică a lui Goşa Sukhumi.

– M-am întors la Tbilisi, anunţă georgianul, dar sunt frânt de oboseală. În plus, prietena mea Lena soseşte imediat. Şi am chef să profit puţin de ea în seara asta, dacă o să am puterea. Dar am primit

mesajele tale. Te invit mâine să cinăm la *Shadow of Metheki,* la ora nouă. Ţi-o prezint şi pe Lena.

– Am reluat contactul, îl anunţă Malko pe american, după ce termină conversaţia cu Goşa Sukhumi. Am fost de acord să mă întâlnesc mâine cu el şi sper că va putea să-mi lămurească anumite lucruri.

*

* *

Goşa se chinui puţin ca să fie optimist şi să-l liniştească pe Levan Arevadze.

– Totul va merge ca pe roate! Este aranjat. Când vei ajunge mâine la Londra, Badri va fi deja prevenit. Vă faceţi numărul, aşa cum am convenit, apoi tu te duci la hotelul tău, îţi schimbi pantofii şi te întorci pentru discuţia serioasă.

Levan Arevadze îşi privi cârnatul din farfurie, pe care abia îl începuse.

– Aş vrea să mă fi întors deja din porcăria asta de călătorie...

– O să fii aici poimâine noapte! În acest timp, eu voi asculta mărturisirile „prietenului" nostru Malko Linge. Ca să ştim dacă lupul ne pândeşte din partea asta. O să iau cina cu el.

– Distrează-te, îi spuse cu un ton sinistru Levan Arevadze. Şi dacă poţi să-i înfigi un cuţit în ochi, fă-o pentru mine.

Din fericire, nimeni nu putea să audă aceste cuvinte compromiţătoare. Restaurantul *Rainer* era gol.

*

* *

– Mâine vom lua cina împreună, îl anunţă veselă „Crazy" Natia. O să mă fac frumoasă.

– Goşa nu mi-a spus că o să fii şi tu acolo, dar sunt încântat, afirmă Malko.

– Nu vrei să ne vedem şi în seara asta, ca să ne antrenăm? îi propuse tânăra.

– Nu, spuse ferm Malko, în seara asta mă odihnesc.

Rana îi era aproape cicatrizată şi prefera să se rezerve pentru a doua zi. O pacoste ca Natia era capabilă să-i sugă măduva spinării, iar el era grăbit să-şi recapete în întregime capacităţile fizice.

*

* *

Boris Lubiaşev sosise în ajun, la miezul nopţii, complet zăpăcit, pe aeroportul Şeremetievo. Avea impresia că făcea o călătorie în jurul lumii! În acea dimineaţă, la ora şase şi jumătate, decolase de la Baku cu destinaţia Londra. Abia sosit la Heathrow, luă un taxi şi se duse direct pe Belgrave Mews, la numărul 34, fără să dea telefon. M15 asculta cu siguranţă convorbirile miliardarului georgian.

Acesta îl primi destul de rece. Nu-i plăceau întâlnirile neaşteptate. Discuţia lor fu destul de lungă, pentru că Badri nu era deloc cooperant, fiind gata să anuleze vizita lui Levan Arevadze.

Era el curajos, dar nici chiar aşa...

Trebui ca Boris Lubiaşev să-i jure că eliminarea fizică a lui Mihail Saakaşvili era de acum înainte în capul listei pe agenda Kremlinului pentru ca el să

consimtă să se preteze la comedia falsei vizite a colonelului Arevadze.

Acest fapt nu făcu decât să-i sporească ura pe care o nutrea faţă de Mihail Saakaşvili.

Liniştit acum, oligarhul trebui din nou să fugă la Heathrow ca să prindă cursa de Moscova.

Va dormi puţin: o reuniune de urgenţă era prevăzută la Kremlin pentru ora opt, cu scopul de a pune la punct modalităţile de eliminare a lui Mihail Saakaşvili. Aşa că se trezi devreme, fără să ştie prea bine unde se afla, şi se îmbrăcă în viteză.

Nu trebuia să-i facă pe cei de la Kremlin să-l aştepte.

*

* *

Alexander Bortnikov, noul responsabil al FSB, prezida. La stânga lui se afla Oleg Kariskin, şeful FSB din Caucaz, pe vremuri patronul aceluiaşi FSB în Cecenia. La dreapta sa, Anatoli Seşin, fost „rezident" al FSB la Tbilisi, unde stătuse doi ani. Vladimir Şerkesov, un colonel din GRU, în civil, nu se afla acolo decât pentru a se asigura că nu vor amesteca forţele armate ruseşti într-o operaţiune hazardată.

Boris Lubiaşev luă cuvântul

– Vin de la Londra, unde m-am întâlnit cu „candidatul" nostru, Badri Guramişvili. Atitudinea sa ne obligă să accelerăm procesul deja în curs, altfel riscăm să-şi retragă candidatura.

– A investit deja zece milioane de dolari în acest proiect! remarcă Alexander Bortnikov.

Pentru un „apparatcik" era o sumă colosală. Boris Lubiaşev îl contrazise, cu un zâmbet ironic:

– Pentru Badri, este o picătură de apă. Are mai multe miliarde de dolari...

– *Haraşo*, tranşă Alexander Bortnikov. Suntem gata?

La rândul său, Anatoli Seşin luă şi el cuvântul.

– Am comunicat deja, acum mai multe săptămâni, tot ceea ce *Rezidentura* mea a strâns ca informaţii despre Mihail Saakaşvili. Protecţia sa foarte serioasă, vehiculele pe care le foloseşte, mediul în care îşi desfăşoară activitatea.

Boris Lubiaşev îi mulţumi cu un zâmbet.

– Într-adevăr, este o muncă foarte eficace şi cred că am găsit o metodă de acţiune.

Detalie această metodă şi, după ce termină, Alexander Bortnikov îl aprobă.

– Pare o idee excelentă, dar nu putem trata direct problema.

Oleg Karişkin ridică mâna.

– Cred că dispun de resursele umane necesare, anunţă el. Le-am folosit deja în operaţiuni similare, dar nu de aceeaşi importanţă.

El explică ce anume putea pune la dispoziţia proiectului şi, imediat, Alexander Bortnikov şi colonelul de la GRU luară cuvântul în acelaşi timp, punând aceeaşi întrebare:

– Nu i-am putea identifica pe cei care dau ordinele?

Oleg Karişkin îi asigură imediat:

– Mă angajez eu să rezolv asta!

– Şi explozibilul? întrebă colonelul de la GRU. Nici nu se pune problema să provină de la armată.

Americanii ştiu foarte bine să descopere indicii tehnici.

– Oamenii mei vor rezolva totul, îl asigură Oleg Karişkin. Au surse alternative.

Boris Lubiaşev se întoarse spre el.

– Acum, după ce am stabilit *modus operandi*, cât timp vă trebuie pentru a pune la punct resursele umane?

– O săptămână, zece zile.

Alexander Bortnikov îşi privi ceasul.

– Domnilor, trebuie să vă părăsesc. Sunt de acord cu acest proiect. Ca să simplificăm circulaţia informaţiilor, ce nume îi dăm?

– De ce nu „Badrijani"? propuse Boris Lubiaşev.

– Ce vrea să însemne asta?

– Vânătă, în limba georgiană. Georgienii sunt înnebuniţi după vinete.

– „Badrijani" să fie! fu de acord patronul FSB. Ar fi bine ca Boris să rămână de acum înainte în legătură permanentă cu prietenul nostru Oleg.

– Asta am şi prevăzut, îl asigură Boris Lubiaşev. Mă duc cu el la Vladikavkaz.

Colonelul Vladimir Şerkesov ridică mâna.

– Vreau să fiu ţinut la curent cu materia primă utilizată.

– Aşa va fi, îl asigură Boris Lubiaşev.

Îi detestase întotdeauna pe cei de la GRU, ţepeni ca nişte umbrele.

Părăsind Piaţa Roşie, se simţea satisfăcut. Proiectul era pus pe roate. Va fi în sfârşit recompensat după mai multe luni de efort. Dacă va reuşi această operaţiune, nu numai că-i va face un serviciu Rusiei,

dar şi lui însuşi. Noul guvern nu va pierde ocazia să facă contracte avantajoase cu societăţile sale de securitate. Acest fapt îi va asigura viitorul într-o manieră perfect legală.

*

* *

Marlin Siegwalt era în mod vizibil, surescitat. El, de obicei atât de calm şi ponderat, aproape că striga în telefon:

– O să-ţi trimit o maşină. Ajunge în 20 de minute.

Malko nu avu timp decât să se şteargă după baie şi să se radă. Acum putea să apese pansamentul fără să mai simtă nicio durere. Bine că se odihnise...

Când coborî, Toyota blindată a şefului filialei CIA deja sosite... Şoferul primise consemn, pentru că porni în trombă spre ambasada americană.

Şeful filialei îl primi pe Malko ţinând în mână o fotografie. În alb negru, reprezenta chipul mărit al unui bărbat, o fotografie făcută evident cu teleobiectivul.

– Acest bărbat a fost în vizită la Badri Guramişvili ieri, spre sfârşitul dimineţii, anunţă americanul.

– Cine e?

Marlin Siegwalt îşi pregăti efectul.

– Nu-i cunoaştem identitatea exactă. Pentru orice eventualitate, le-am prezentat documentul oamenilor de la „5". Când au văzut fotografia, au sărit până în tavan.

– De ce?

– Acest bărbat este bănuit că a introdus în Marea Britanie Polonium 210, care a servit la asasinarea lui Alexandr Litvinenko! Englezii, graţie fotografiilor făcute de camerele de la Heathrow, au putut stabili că a intrat în Marea Britanie acum doi ani cu un paşaport leton, că a stat aici cu un al doilea paşaport care nu a fost încă identificat şi că a plecat cu un paşaport slovac. Toate aceste paşapoarte erau, evident, false...

– *Himmel*! spuse Malko printre dinţi.

Uciderea lui Alexander Litvinenko fusese o operaţiune a Kremlinului. Prezenţa acestui individ cu multiple identităţi la Badri Guramişvili era, în sfârşit, dovada concretă a implicării FSB-ului în operaţiunea de care se ocupau Malko şi CIA. O pistă extraordinară.

CAPITOLUL XVII

– Se impune să iau cina cu Goşa Sukhumi, remarcă Malko. Numai el ne poate da informaţii. Nu ştiu dacă-l cunoaşte personal pe acest Badri Guramişvili, dar există o legătură între ei. Nu am decât să-l conving să-şi reia colaborarea cu agenţia noastră.

– Aş putea să-i aduc la cunoştinţă preşedintelui Georgiei această informaţie, sugeră Marlin Siegwalt.

– Aşa e, recunoscu Malko, dar avem tot timpul s-o facem dacă nu reuşim altfel. Ne lipsesc multe elemente pentru a reconstitui toată afacerea. Până acum, ştiu că ruşii au legături cu Badri Guramişvili, că acesta vrea să-l folosească pe colonelul Arevadze, probabil în speranţa de a pune mâna pe putere, la Tbilisi. Cam asta-i tot. Nu există dovezi în ceea ce priveşte un anumit contact între colonelul Arevadze şi vizitatorul lui Badri Guramişvili la Londra. Singura noastră şansă este să reuşim să-l atragem de partea noastră pe colonelul Arevadze. Pentru asta contez pe Goşa Sukhumi.

– Atenţie, sublinie şeful filialei, cei doi sunt foarte apropiaţi. S-ar putea ca Goşa Sukhumi să vrea să ne îmbrobodească.

– Este posibil, recunoscu Malko, dar vreau totuşi să încerc. Prin intermediul lui Goşa, am putea, să-i propunem un târg colonelului Arevadze.

Americanul se strâmbă dezgustat.

– Un târg cu un tip care, probabil, l-a împuşcat pe unul dintre ofiţerii noştri...

– Nu am spus că trebuie să-l cruţăm, preciză Malko, dar, într-o primă fază, ne servim de el pentru a pătrunde în acest complot.

– *Good luck!* spuse cu un strop de ironie americanul. Aminteşte-ţi de proverbul vostru: „Ca să mănânci împreună cu diavolul, îţi trebuie o lingură cu coada foarte lungă"...

*

* *

Malko reuşise să-l convingă pe Marlin Siegwalt să-i dea înapoi BMW-ul „civil", cu condiţia să fie escortat de o maşină 4X4 blindată, plină de soldaţi de la ambasada americană. Când se opri în faţa restaurantului *Shadow of Metheki*, cealaltă maşină frână în spatele lui şi doi bărbaţi coborâră din vehicul pentru a păzi intrarea sa în restaurant.

Sala era imensă, foarte lungă, cu o estradă în partea dreaptă, unde se desfăşurau inevitabilii cântăreţi polifonici. Era un zgomot infernal...

Când întrebă de masa lui Goşa Sukhumi, fu condus, prin exterior, într-un salon mic, mai degrabă sinistru, care dădea spre râul aflat mai jos. Era o încăpere care semăna cu un birou de mafiot. Goşa Sukhumi era deja acolo, în compania lui „Crazy" Natia şi a unei blonde magnifice, cu o figură de madonă mândră. Avea ochii albaştri precum cobaltul, o gură roşie enormă, rujată cu grijă, o rochie de mătase albastră, al cărei decolteu în formă de V descoperea

pe trei sferturi două obuze siliconate. Privirea ei se aţinti asupra lui Malko, o privire de reptilă şi de târfă în acelaşi timp. Cu o voce profundă, ea îi adresează un *Dobrîivecer*[1] mângâietor.

– Ţi-am vorbit despre Lena, spuse Goşa Sukhumi. Este cea mai frumoasă femeie pe care am văzut-o vreodată!

Lena îşi coborî, modestă, genele interminabile. Alături de ea, „Crazy" Natia părea aproape ştearsă în rochia ei lungă, argintie. Evident, sânii ei modeşti nu puteau concura cu obuzele frumoasei rusoaice...

O sticlă de *Russian Standard* era deja pe masă şi începură să ţină toasturile obişnuite pentru patrie, pentru Georgia, pentru Rusia, pentru pace, pentru orice... Goşa Sukhumi părea un automat stricat. Abia i se golea paharul, că îşi şi turna o altă porţie de vodcă, se ridica şi lansa un nou toast... Era însoţit de râsul Lenei, aşezată în stânga lui, în faţa lui Malko. „Crazy" Natia părea inhibată de prezenţa sculpturalei prietene a lui Goşa. O chelneriţă aduse o cutie cu icre negre, de 500 de grame, aşezată pe un pat de gheaţă...

– Lena a adus asta de la Moscova! explică Goşa Sukhumi. Aici nu se găsesc.

Renunţând deocamdată la vodcă, atacă icrele cu linguriţa. Malko remarcă foarte repede că, după modelul musulman, nu se servea decât de mâna dreaptă pentru a mânca. Nu era însă vreun motiv religios: mâna stângă era băgată, profund, între coapsele

[1] Bună seara.

„amabil" desfăcute ale Lenei. Aceasta, cu bustul foarte drept, îşi folosea amândouă mâinile pentru a se îndopa cu icre. În mod vizibil, Goşa era înnebunit după ea. Fapt care, evident, o agasa pe Natia. După ce cutia de caviar fu linsă până la ultima picătură, aceasta se ridică şi-i spune lui Malko:

– *Davai*! să mergem să dansăm în partea cealaltă...

Ajunsă în faţa estradei unde ţipau cântăreţii polifonici, ea se lipi de Malko precum marcă poştală parfumată, fapt care-i permise acestuia să constate că, după obiceiul ei, nu purta absolut nimic pe sub rochie.

– Ai văzut, îi urlă ea în ureche, Goşa e făcut pilaf. E nebun după târfa asta blondă din Siberia. A întâlnit-o la Irkuţk, unde lucra la „relaţii cu publicul", la Suhoi. În aceeaşi seară, a adus-o la Moscova şi a instalat-o la el acasă. Târfa a fost atât de inteligentă încât i-a rezistat o săptămână. Asta l-a înnebunit. De atunci, îl face să se caţăre pe pereţi. Când nu este aici, Goşa vorbeşte de ea în fiecare zi.

– Este o frumoasă poveste de dragoste, spuse Malko.

„Crazy" Natia se sufocă.

– O poveste despre sex, vrei să spui! Ştii că Goşa a început să ia Viagra ca s-o facă să creadă că este supraom...

Asurzit de muzică, Malko se hotărî să se întoarcă în micul salon unde, cel puţin, puteau vorbi...

Când intră în încăpere, cufundată aproape în întuneric, Malko crezu mai întâi că frumoasa Lena

plecase. Nu-l zărea decât pe Goşa Sukhumi, prăbuşit pe banchetă, cu ochii închişi. Numai când văzu părul blond care se ridica şi cobora în mod regulat la nivelul mesei, înţelese. Planturoasa Lena, ghemuită sub masă, tocmai îl „onora" pe logodnicul său.

Acesta, absorbit de vodcă ca şi de gura rusoaicei, nu părea să-şi dea seamă că nu mai e singur.

În sinea lui, Malko oftă. Nu era tocmai climatul potrivit pentru o discuţie serioasă.

Simţi o mână lipită de pântecul lui şi vocea blândă a Natiei care-i murmură la ureche:

– Vezi ce-i face, târfa...

Lucrul acesta părea că o excită teribil.

– Vino, îi propuse Malko, să-i lăsăm în pace.

– Nu, suflă Natia. Vino tu aici.

Îl conduse în fundul salonului privat, cufundat în penumbră, unde se aflau o masă şi câteva scaune. Îl împinse pe Malko spre unul dintre ele.

– Nu trebuie să te oboseşti! spuse ea amabil, cu rana ta...

Era deja în genunchi. Malko, care nu mai făcuse sex de mai multe zile, se simţi foarte repede reînviind în gura ei.

„Crazy" Natia avu nevoie de foarte puţin timp ca să termine cu el. Chiar în momentul în care, în partea cealaltă a încăperii, Goşa Sukhumi scoase un mormăit încântat, Malko îşi dădu drumul în gura vestalei sale.

Când se întoarseră amândoi la masă, Goşa îşi savura orgasmul, iar Lena, detaşată, cu machiajul abia deranjat, îşi turna un pahar de vodcă.

– Aţi dansat bine? întrebă Goşa cu un ton vesel.

Mângâia distrat sânii iubitei sale. În mod evident, episodul abia încheiat nu-i fusese suficient...

Viagra.

– *Davai*! Hai acasă, spuse el.

După ce îi lăsă un pumn de bani chelneriţei, o luă pe Lena de talie şi se îndreptă spre ieşire. Malko constată că, într-adevăr, logodnica lui avea un fund nemaipomenit pe care se mula perfect mătasea de un albastru electric a rochiei. O silueta scoasă parcă dintr-o bandă desenată.

– O să luăm o sticlă de şampanie acasă, îi spuse Goşa lui Malko.

Acesta ezită. În starea în care se afla, Goşa era incapabil să susţină o conversaţie serioasă. Dar şi mâine era o zi!

– De acord, spuse el.

Oprit în faţa maşinii 4X4, Goşa pipăia coapsele Lenei, frecându-se de ea ca un vier în călduri. Se strecură apoi la volan, cu Lena alături.

Drumul spre Takhneti se transformă într-un coşmar. Cu mâna dreaptă între coapsele Lenei, Goşa conducea ca un nebun. Ţinea cont foarte puţin de semafoare, fiind ocupat doar să-şi pipăie vecina... Ajuns acasă, se năpusti spre bucătărie şi scoase o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne Blanc de Blancs, pe care o destupă. Apoi ţinu un toast.

– Pentru Lena, cea mai frumoasă femeie din lume!

Treizeci de secunde mai târziu, o ducea într-o altă cameră, lăsându-i mască pe Malko şi pe Natia.

– Vrei să te odihneşti? îl întrebă, amabilă, aceasta.

Ea îl duse pe Malko în camera vecină şi îşi scoase rochia, păstrându-şi numai pantofii.

– O să dormim, spuse ea. Mâine dimineaţă sper că o să faci sex cu mine. Am mare chef.

Nu stăteau acolo decât de zece minute când auziră gemete şi suspine dincolo de uşă, apoi un strigăt ascuţit de femeie, urmat de mormăituri.

– O sodomizează! spuse „Crazy" Natia, cu o urmă de invidie în glas. Dacă i-o va prezenta vreodată lui Levan, va dori şi el s-o „desfunde".

– Care Levan?

– Arevadze, preciză Natia. Ei sunt ca nişte fraţi, provin din acelaşi sat, câteodată vorbesc între ei în dialect. Îşi pasează toate fetele, dar pe asta cred că Goşa va dori s-o păstreze numai pentru el.

– Sunt chiar aşa de legaţi?

Natia îşi ridică degetele arătător şi mijlociu.

– Aşa sunt, spuse ea.

Malko avu deodată o impresie ciudată. Nu-l mai vedea pe „prietenul" său Goşa Sukhumi în acelaşi fel. Georgianul făcuse parte din KGB, şi asta nu era o casă pe care s-o părăseşti cu uşurinţă. Se întrebă dacă nu cumva Goşa ştia mai mult decât mărturisea în legătură cu Levan Arevadze. Evident, îi împărtăşise deja bănuielile sale, şi nu putea să revină asupra acestui lucru, dar să-i ceară să-l recruteze pe colonelul SOD era poate prea mult.

Întinsă pe burtă, Natia tocmai adormise. Malko îşi spuse că noaptea putea fi un sfetnic bun.

*

* *

Pierdut în gânduri, colonelul Arevadze tresări. Şoferul taxiului se întoarse spre el şi repetă prin geamul despărţitor:

– *This is 34 Belgrave Mews, sir.*

Georgianul privi faţada somptuosului hotel particular, înconjurat de un grilaj negru, şi scoase banii din buzunar. Nu-i plăcea Londra şi nu se simţea în largul lui. În plus, spaima îi dădea crampe la stomac. După această primă vizită la Badri Guramişvili o va face şi pe a doua, echipat cu pantofii cu microfon. Spera că miliardarul fusese avertizat.

Un gând dureros îl măcina: şi dacă Shalva Dzeghenti l-a pus sub urmărire? Îi va fi greu să explice două vizite la Badri Guramişvili.

Cu servieta cea mare în mână, sună la poartă. O voce cavernoasă întrebă imediat prin difuzorul ascuns în stâlp:

– *What do you want? This is a private property...*

– Am venit să-l văd pe Badri Guramişvili.

Se lăsă tăcerea, apoi vocea întrebă:

– Aveţi întâlnire? Cum vă numiţi?

– Levan Arevadze.

– Foarte bine, merg să verific, spuse vocea.

De această dată, se vorbea în limba lui, şi Levan răsuflă uşurat. Aşteptă totuşi aproape cinci minute înainte ca poarta să se deschidă automat şi să poată pătrunde în mica grădină. În sfârşit, uşa casei, vopsită în roşu-închis, se deschise şi un fel de uriaş cu capul ras îl privi cu ochi neîncrezători.

– Levan Arevadze?

– Da.

– Aveţi paşaportul?

Colonelul SOD i-l întinse şi, după ce îl examină, uriaşul îi făcu semn să intre. Un alt bărbat apăru imediat, la fel de masiv şi el, şi îi arată servieta.

– Ce aveţi acolo?

Fără să răspundă, Levan Arevadze o deschise. Văzând perechea de pantofi, unul dintre bărbaţi făcu o mutră uimită.

– Ce mai este şi asta?

– Am picioarele fragile, spuse georgianul. Păstrează-i, îi voi lua la plecare.

– O.K.. Acum o să vă percheziţionăm.

Şi o făcură la modul serios. Cercetară cele două stilouri, cureaua, fiind interesaţi de cel mai mic obiect în care s-ar fi putut ascunde o armă. Levan Arevadze abia se abţinea să nu se repeadă la gâtul lor. În sfârşit, unul dintre ei dispăru şi reveni câteva minute mai târziu.

– Urmaţi-mă.

Îl urmă. Intră într-un birou cu mobilă dintr-un lemn închis la culoare, cu tablouri peste tot şi cu o canapea mare de piele neagră pe care stătea un bărbat scund, slab, cu cămaşa deschisă, cu privirea albastră, pătrunzătoare. Nu avea capul ras, dar părul îi era tuns foarte scurt. În atmosfera aceasta luxoasă îţi puteai imagina cu greu că Badri Guramişvili îşi începuse viaţa hrănindu-se din lăzile de gunoi ale unui cartier sărac.

Miliardarul schiţă un zâmbet vag şi, fără să se ridice, îi spuse lui Levan Arevadze:

– Ia loc acolo!

Îi arată un fotoliu mare din faţa lui. Abia se aşeză colonelul SOD, că se auzi un zgomot sec. O bară metalică ieşise din unul dintre braţele fotoliului „zăvorându-l" pe Levan Arevadze.

– Scuză-mă, nu te cunosc încă. Ştiu că nemernicul ăla de Saakaşvili ar vrea să mă vadă mort. Pentru că ai putea foarte uşor să mă strângi de gât cu o singură mână, am luat această măsură de precauţie. Vreau să putem discuta în linişte...

Iată un parteneriat care începea sub auspicii încântătoare...

– Am venit pentru că m-aţi chemat, remarcă Levan Arevadze.

Badri Guramişvili aprobă din cap şi spuse:

– Înainte de toate, ar trebui să-mi mulţumeşti...

În faţa nedumeririi vizibile a vizitatorului său, puse punctul pe i:

– Nu te-ai dus să cauţi ceva, acum câtva timp, în partea Azerbaidjanului?

– Ah, da! Era...

Miliardarul râse.

– Credeai că sunt prietenii noştri de la Moscova! Sunt prea zgârciţi! Preferă să ia de la mine. Bineînţeles, ei sunt cei care mi-au cerut să fac acest gest. Pentru ceea ce ai făcut, şi care nu mă priveşte în mod direct. Şi mai ales pentru ceea ce vei face...

– Da, înţeleg, spuse fără alt comentariu Levan Arevadze. Aţi fost pus la curent cu existenţa unui microfon?

– Da, confirmă Badri Guramişvili. Când vom termina această conversaţie, te duci să-ţi iei pantofii

şi te întorci în acest birou. Apoi vei ieşi din nou, de data asta cu ei. În felul acesta, dacă eşti urmărit, nu vei fi văzut intrând aici decât o dată.

Se gândise la toate.

– Cred că ar trebui totuşi să ies măcar în grădină, completă Levan Arevadze, pentru ca să activez microfonul. Dacă fac asta în casă, ar părea ciudat.

– Este adevărat, recunoscu Badri Guramişvili. Aşa o să facem.

Se juca, distrat, cu o foarte mică statuetă de bronz. O puse jos şi spuse:

– Sper că ei ştiu ce fac... Bine, o să-ţi spun ce aştept de la tine. Când va sosi momentul, voi veni la Tbilisi, trecând prin Baku. Bineînţeles că, nimeni n-o să ştie asta. Am încredere în azeri, nu m-au trădat niciodată. Vei veni să mă iei de la graniţă şi-mi vei asigura securitatea începând din acel moment...

– Unde veţi merge?

– La mine acasă, idiotule! Dar şi acolo va trebui ca oamenii tăi să fie răspândiţi în jurul proprietăţii.

– Este uşor, îl asigură Levan Arevadze.

– Apoi, continuă Badri Guramişvili, încă de a doua zi dimineaţă, foarte devreme, oamenii tăi trebuie să se ocupe de mai multe persoane ale căror nume sunt trecute pe această listă.

Îi întinse o listă cu nişte nume: o duzină, şi primul era cel al ministrului de interne, iar al doilea cel al şefului contraspionajului. Continuă apoi cu o voce egală:

– Aceştia trebuie să plece, dar discret. Oamenii tăi te vor asculta?

– Pentru această situaţie, preciză Levan Arevadze, nu voi face apel la ei, dar am ceea ce-mi trebuie.

– *Haraşo*, aprobă miliardarul. Apoi vreau ca înainte de ora opt dimineaţă oamenii tăi să ocupe televiziunea, postul naţional de radio şi Parlamentul.

– Şi armata?

– Pe listă este şi numele şefului de stat-major. Fără el, nimeni nu se va mişca. După aceea, oamenii tăi mă vor escorta mai întâi la televiziune, unde voi ţine un discurs, şi apoi la Parlament, unde vom aduna toţi deputaţii pentru a-i înştiinţa că adunarea este dizolvată şi că vor avea loc noi alegeri. Unii dintre aceşti oameni mă vor accepta, au fost deja plătiţi pentru asta.

Ce era mai bun păstră pentru final.

– Încă de la primul meu discurs, preciză Badri Guramişvili, te voi numi ministru de interne, înlocuindu-l pe nemernicul de Merabişvili. Vei avea deci autoritatea legală să faci să domnească ordinea.

Mai trebuiau să se înţeleagă asupra sensului cuvântului „legal"...

– Şi americanii? întrebă neliniştit Levan Arevadze. Există riscul ca ei să reacţioneze.

Badri Guramişvili zâmbi uşor.

– Cu ce? Nu au nicio prezenţă militară în Georgia. Vor denunţa o lovitură de stat. Nu va fi mai rău decât ceea ce a făcut „Mişa" în 2003, iar eu voi garanta imediat că politica Georgiei nu se va schimba. Asta e tot ce vor ei. În orice caz, prietenul nostru Goşa îl va asigura pe ambasadorul american, iar prietenii noştri ruşi se vor preface că sunt indignaţi de această

lovitură de stat antidemocratică... Nu am imaginea unui comunist, aşa că o să-i îmbrobodim! După aceea va fi prea târziu...

Levan Arevadze vru să se mişte, dar rămase cu răsuflarea tăiată când se lovi de bara de fier. Deja mâna miliardarului apăruse dintre pernele canapelei, ţinând un pistol nichelat.

Tensiunea dispăru la fel de repede cum apăruse. Ca şi cum ar fi vrut să ceară iertare pentru gestul său de neîncredere, Badri Guramişvili reluă pe un ton cordial:

– Ce părere ai?

Colonelul SOD îşi înghiţi furia.

– Ar trebui să meargă. Trebuie însă să ne mişcăm repede.

– Câţi oameni ai?

– În jur de 700...

– Bine. Să ne ocupăm acum de subiectul numărul unu. Toate astea nu se pot face decât în situaţia în care „Mişa" este la cimitir. Sau în drum spre...

Levan Arevadze dădu din cap.

– Nu eu sunt cel care se ocupă de această parte a programului.

– Cine atunci?

– Prietenii noştri...

– Ar trebui ca totul să se facă la începutul zilei, preciză Badri Guramişvili. De aici, cu aparatul meu Falcon 900, îmi trebuie şase ore ca să ajung la Baku. Acolo sunt sigur că pot ateriza fără nicio problemă. Apoi îmi mai trebuie încă cinci ore pentru a ajunge la Tbilisi, pe şosea.

– Voi fi prevenit imediat, preciză Levan Arevadze.

– Timingul este important. Nu trebuie să le lăsăm timp să se întoarcă, sublinie Badri Guramişvili.

Levan Arevadze nu răspunse. Nu ţinea de resortul lui. Gazda sa nu insistă.

– Bine, mormăi Badri. Du-te şi caută-ţi pantofii...

– Trebuie să spuneţi că-mi veţi da mulţi bani dacă vă ajut să ajungeţi la putere, recrutând manifestanţi, oameni care să lipească afişe, soldaţi pentru securitatea mitingurilor, chestii de felul ăsta, îi aminti Levan Arevadze.

– *Haraşo*.

Badri Guramişvili apăsă un buton invizibil şi bara de oţel dispăru, eliberându-l pe colonel. Miliardarul se ridică şi-l anunţă cu o voce neutră:

– Această conversaţie a fost înregistrată şi filmată. Aminteşte-ţi acest lucru, în cazul în care...

*

* *

Boris Lubiaşev privi prin hublou bucălaţii nori cumulus prin care trecea Boeingul 757 al companiei Aeroflot, ce tocmai decolase de la Moscova. Fostul colonel FSB era mai degrabă mulţumit de el, spunându-şi că luase numai decizii bune. Mai întâi, recrutarea colonelului Levan Arevadze, fapt care permisese, într-o primă etapă, lichidarea forţelor georgiene şi slăbirea lui „Mişa".

Un succes care, din păcate, nu permisese să se poată renunţa la lichidarea fizică a preşedintelui geor-

gian, mult mai solid decât îşi imaginaseră oamenii de la Kremlin.

Acum fusese declanşată şi ultima fază.

Se felicită pentru modul în care reuşise să ocolească paranoia candidatului Kremlinului, Badri Guramişvili, o piesă de neînlocuit a dispozitivului. Prin intermediul colonelului Arevadze reuşise foarte bine să-l îmbrobodească pe Saakaşvili! Şi apoi cireaşa de pe tort: întâlnirea întâmplătoare a sprijinului său din Georgia, Goşa Sukhumi, cu agentul CIA însărcinat cu ancheta privind complotul rusesc fusese un adevărat miracol. Graţie lui, Boris Lubiaşev era la curent cu contramăsurile adversarilor... Nu mai rămânea acum decât să ducă la bun sfârşit operaţiunea „Badrijani".

CAPITOLUL XVIII

Într-un costum de baie auriu, format dintr-o singură piesă, Lena era încă şi mai spectaculoasă decât îmbrăcată. Malko nu se putu împiedica să n-o examineze în detaliu. Silueta ei era perfectă, picioarele interminabile, sânii de vis, adevărate obuze, şi gura somptuoasă, cărnoasă, gata parcă să înghită toate mădularele din lume.

Cu un braţ în jurul taliei ei, Goşa Sukhumi îi spuse lui Malko:

– Arată bine, nu?

Mâna îi alunecă şi mângâie coapsele Lenei, care se răsuci cu un râs prostesc.

„Crazy" Natia nu apăruse încă. O femeie abhază veni cu o sticlă de Taittinger Comtes de Champagne şi o cutie cu icre negre.

Micul dejun.

Un soare magnific de toamnă încălzea terasa. În timp ce femeia destupa şampania, Goşa se amuza mângâind cele două „obuze" ale Lenei. În mod vizibil, noaptea nu-i ajunsese... Apoi ciocniră.

Lena se mişca cu graţia unei pisici, legănându-şi uşor şoldurile, senzuală şi provocatoare. În cele din urmă, se aşeză pe genunchii amantului său. Acesta îl întrebă pe Malko:

– Cum mai merge ancheta?

– Nicicum! Cred că prietenul tău, Levan Arevadze, nu are niciun amestec în această chestiune.

– Ţi-am spus de la început! afirmă imediat Goşa Sukhumi. De altfel, este foarte apreciat de preşedinte.

– Pe de altă parte, continuă Malko, nu am altă pistă. Mă întreb chiar dacă nu cumva cele zece milioane de dolari nu erau destinate unui trafic oarecare.

– Te-ai interesat în legătură cu Murad Fakri? îl întrebă deodată georgianul.

– Nu, nu am mijloacele să anchetez în acest sens.

– Vrei să mă ocup eu?

– Ar fi formidabil! spuse Malko. Dar nu te deranjează?

– Deloc, afirmă georgianul. Îmi face plăcere să ajut un vechi prieten ca tine. Cred că tipul ăsta nu este „curat".

„Crazy" Natia apăru în sfârşit, îmbrăcată într-un halat lung, de culoarea fildeşului. Îşi luă o cupă de şampanie Taittinger, apoi îşi înmuie degetul în caviar şi îl linse. Părea că se află undeva în Vest...

– Poţi să mă duci la Tbilisi? îl întrebă Malko pe Goşa Sukhumi.

– Nicio problemă! Te duce şoferul meu. Te voi contacta pentru Fakri. N-o să mă ocup decât de asta şi de Lena, adăugă el râzând tare.

– Te înţeleg, aprobă Malko, urmărind cu ochii curbura spatelui tinerei rusoaice, întinsă pe burtă, pe un şezlong: visul imposibil al celui care iubeşte sodomia.

Vexată, Natia veni lângă el.

– Şi eu? Mă laşi aici?

– Goşa n-o să te violeze, zâmbi Malko. Nu reuşeşte nici pe Lena s-o satisfacă...

– Nu-i adevărat! protestă georgianul.

Oricum, de îndată ce Malko va întoarce spatele, el se va arunca asupra logodnicei sale.

Lena îl sărută cast pe Malko pe obraji, iar „Crazy" Natia îi strecură o limbă de şopârlă până în fundul gâtului, înainte ca el să se instaleze în maşina 4X4 a lui Goşa Sukhumi.

Îşi spuse că, fără remarca Natiei, nu ar fi început poate să nu mai aibă încredere în oligarhul georgian.

*
* *

Şamil Ianderbaiev urca încet strada Pekin, la volanul vechii sale Lada de teren. Nu se mai vedeau multe astfel de maşini ruseşti la Tbilisi, de când toată lumea se aruncase asupra celor japoneze sau nemţeşti. El nu avea însă posibilitatea să-şi ofere o astfel de maşină. Se opri în faţa numărului 24 . Un imobil asemănător cu toate celelalte din acest cartier foarte populat. Fusese construit în anii '70, pentru a face faţă exodului rural, în cel mai pur stil sovietic...

Faţada era înnegrită de poluare, iar ferestrele, murdare. După construirea cartierului Sabartolo, fusese populat de ţărani care, puţin câte puţin, lăsaseră locul aşa numiţilor „bobo" georgieni, o burghezie intelectuală şi interesată de artă.

Calm, cecenul fumă o ţigară, observând intrarea. Apoi coborî, ridică capota maşinii, ca şi când ar fi vrut să lase să se răcească radiatorul, şi făcu câţiva paşi pe stradă în ambele sensuri. Observă că imobilul de la numărul 24 nu beneficia de nicio protecţie specială, nici electronică, nici umană. Satisfăcut, urcă în maşină.

La numărul 24 locuia mama lui Saakaşvili. Imobilul nu dispunea de niciun gardian, nici măcar de camere de luat vederi.

Şamil Ianderbaiev porni maşina şi se opri puţin mai departe, în faţa unui tânăr sprijinit de o maşină încărcată cu fructe şi legume, parcată pe trotuar. Un vânzător ambulant, cum se găseau pretutindeni la Tbilisi.

Traversă şi se apropie de tânărul negustor, ca un client obişnuit. Cei doi bărbaţi îşi zâmbiră, iar Şamil Ianderbaiev întrebă:

– Merge treaba, Mogamed?

– Merge.

Mogamed era nepotul lui Şamil Ianderbaiev. Trecuse deja o săptămână de când îşi instalase taraba în stradă, sosind devreme dimineaţa şi plecând la căderea nopţii. Oamenii din cartier se obişnuiseră cu el, făcea parte din peisaj. Chiar şi maşinile de poliţie care treceau câteodată pe stradă nu-i dădeau nicio atenţie.

– A venit des?

– De două ori.

– La ce oră?

– O dată dimineaţa devreme, spre ora opt, altă dată către ora cinci după-amiază.

– A stat mult?

– O jumătate de oră.

– Ce escortă avea?

– Mai multe maşini de poliţie. El însuşi într-un Mercedes mare, cu două steguleţe pe aripi.

– Maşina era blindată?

– Nu ştiu.

– Ce măsuri iau de obicei? continuă să-l interogheze Şamil Ianderbaiev. Ridică maşinile parcate pe aici?

– Nu, îl asigură tânărul Mogamed. Oamenii rămân afară, lângă maşini, şi îl flanchează când revine.

– Poliţişti în uniformă?

– Nu, indivizi îmbrăcaţi în negru.

Şamil luă un pepene, pe care Mogamed i-l înfăşură într-un ziar, şi-i aruncă un zâmbet de încurajare nepotului său.

– E bine, continuă el, o să revin în curând.

Se duse la maşină şi plecă spre centru. Dormise la hotelul *Istambul*, pe al cărui patron turc îl cunoştea. Acum pleca spre satul său, Jokala, aflat în valea Pankrisi, cuprinsă între culmile munţilor Kakhitri, la poalele impunătorului lanţ muntos care separă Georgia de Cecenia şi de Daghestan, cu vârfuri care ajung la peste 5 000 de metri, cum e de pildă muntele Kazbek.

Şamil Ianderbaiev era un emigrant. După ce luptase contra ruşilor în Cecenia ca *boivik*, se alăturase în final noului guvern cecen prorus, susţinut de Putin. În schimbul „serviciilor" aduse FSB-ului cecen, se trecuse cu buretele peste trecutul său. Familia s-a putut instala din nou la Groznîi şi şi-a putut reconstrui casa. Pusese deja bombe cam pretutindeni în Caucaz, dar era prima oară când pregătea un atentat la Tbilisi.

Cecenii erau cei mai pricepuţi la utilizarea maşinilor capcană, şi diferitele tabere care se înfruntau în Caucaz îşi disputau serviciile lor. Pentru această operaţiune specială, lui Şamil Ianderbaiev i se promiseseră 50 000 de dolari şi o maşină 4X4 nouă... În schimbul acestei sume, el furniza mâna de lucru şi explozibilul. O bombă de 500 de kilograme rusească, căzută în satul Oni, la vest de Osetia de Sud.

Maşinăria era în perfectă stare, cu excepţia focosului care nu funcţionase. Bomba găurise acoperişul unei case înainte de a intra în pământ, în timpul „războiului de cinci zile" din august trecut.

Cu mult înainte de a avea această comandă, Şamil Ianderbaiev îşi trimisese verii să o cumpere de la săteni, care nu ştiau ce să facă cu ea. La ceceni, era întotdeauna nevoie de explozibil militar. Primarul din Oni, încântat să se descotorosească de acest cadou incomod, i-l cedase contra sumei de 10 000 de lari. Lui Şamil Ianderbaiev nu-i mai rămăsese decât să ducă bomba la Jokala, unde aştepta sub o prelată, în fundul unui hambar. În urmă cu 15 zile, FSB-ul din Groznîi îi transmisese informaţiile privind vizitele frecvente ale lui Mihail Saakaşvili la mama sa. Singurele sale deplasări previzibile, chiar dacă nu erau regulate.

La ieşirea din Tbilisi, cecenul o luă în direcţia Tianeti. Avea aproape şase ore de drum pentru a ajunge în valea Pankrisi. Acolo trebuiau să i se aducă două elemente care lipseau încă operaţiunii: un focos nou pentru bombă, pe care nu avea decât să-l înşurubeze în locul celui vechi, şi, de asemenea, un sistem de detonare electric cu telecomandă.

După aceea, bomba trebuia dusă la Tbilisi şi instalată pe stradă, într-un vehicul utilitar, unde să aştepte următoarea vizită a preşedintelui Saakaşvili la mama sa.

Bărbatul care va aduce materialul îl va înlocui atunci pe nepotul său. Un *boivik* care mergea în cârje, după ce un picior îi fusese smuls de o mină rusească. Pentru 5 000 de dolari, plătiţi înainte, el se oferise

voluntar pentru această misiune riscantă. Chiar dacă Miheil Saakaşvili se va afla în Mercedesul blindat când bomba va exploda, nu avea, practic, nicio şansă să scape.

Totul va fi devastat pe o rază de o sută de metri. Ar fi trebuit ca Saakaşvili să vină într-un T 72, dar preşedintele Georgiei nu folosea un tanc pentru a-i face vizite mamei sale.

*

* *

Marlin Siegwalt scrisese pe o tablă neagră care ocupa unul dintre pereţii biroului său un rezumat cu informaţiile confirmate despre afacerea Arevadze, care se complica tot mai mult.

Mai întâi, călătoria acestuia la Londra, pentru a-l întâlni pe Badri Guramişvili, şi asta cu acordul preşedintelui georgian, fapt care era tulburător.

De partea cealaltă, era legătura între acest Guramişvili şi ruşi, prin intermediul lui Boris Lubiaşev, iar în mijloc, un mare semn de întrebare. Fără să mai vorbim de incidentul iniţial al celor zece milioane de dolari, care nu i se puteau încă atribui cu certitudine colonelului SOD.

– Se petrece ceva sub ochii noştri, afirmă şeful filialei CIA, dar nu ştim încă ce anume. Cheia mi se pare a fi Levan Arevadze. Ai putut obţine informaţii de la „prietenul" tău Goşa Sukhumi?

Malko venise la ambasada americană după ce trecuse pe la *Tbilisi Marriott* să se spele şi să se radă.

– Îmi pun întrebări în legătură cu Goşa Sukhumi, răspunse el. Ştiam că era legat de Levan Arevadze, dar am aflat ieri seară că ei sunt ca două degete de la o mână. Or, Goşa a lucrat în trecut la KGB.

– Crezi că şi-a reluat activitatea acolo?

Malko clătină din cap.

– Nu ştiu, dar, atunci când am dubii, sunt prudent. L-am asigurat că nu-l mai bănuim pe prietenul său Levan de uciderea Tamunei Fakri. Mă gândeam la început să-l folosesc ca să-l „recrutăm" pe colonelul Arevadze, dar acum cred că ar fi fost prea riscant.

– Deci Goşa Sukhumi nu ne mai foloseşte la nimic! trase concluzia americanul.

– Pentru moment, nu, recunoscu Malko, dar, în continuare, sunt în termeni buni cu el. Ar trebui găsită o dovadă tangibilă a jocului său dublu. Dacă este un joc dublu.

Marlin Siegwalt dădu din cap.

– Sunt prea mulţi „dacă" şi prea multe semne de întrebare... Voi cere instrucţiuni lui Langley. Dacă nu înaintăm, trebuie să previn guvernul georgian de contactele între Badri Guramişvili şi acel agent FSB despre care nu ştim nici măcar cum se numeşte în realitate. Dar simplul fapt că se află în contact cu această persoană este suspect. Badri Guramişvili voia deja să se prezinte la ultimele alegeri prezidenţiale, în 2007.

– Deci, reluă Malko, el ar fi candidatul ruşilor la nişte eventuale alegeri. Numai că următoarele prezidenţiale se vor desfăşura în 2011...

– Asta dacă nu i se întâmplă ceva lui Saakaşvili, răspunse americanul.

Un înger trecu, zburând greoi. Brutal, Malko întrevăzu un adevăr posibil.

– Şi dacă tot ceea ce se întâmplă nu este decât un complot destinat să-l elimine fizic pe Mihail

Saakaşvili, cu scopul să provoace noi alegeri, la care Badri Guramişvili să se prezinte?

– În acest caz, completă Marlin Siegwalt, un om precum colonelul Arevadze poate juca un rol important, pentru că este în centrul Securităţii statului.

– Cred că ne apropiem, aprobă Malko. Din păcate, ne lipsesc încă multe piese din acest puzzle. Şi dacă acţionăm prematur, ceilalţi vor intra în vizuină...

Îngerul plana încă prin încăpere când secretara lui Marlin Siegwalt veni şi puse un document pe birou.

– Colonelul Arevadze a plecat de la Londra spre München, anunţă americanul. Are şi o rezervare pentru zborul Lufthansa care soseşte în noaptea următoare la Tbilisi, către ora trei şi jumătate dimineaţa.

Malko nu ezită.

– Cred că mă duc să-l întâmpin, sugeră el.

– Adică?

– Să-l iau în primire încă de la coborârea din avion. Poate că nu se aşteaptă la asta.

– Ce speri?

– Ca să fiu cinstit, nu ştiu. Dar prima urmărire ne-a permis să descoperim că se duce la Londra, chiar dacă avem o explicaţie „oficială“ a călătoriei sale. Altfel, georgienii nu ne-ar fi vorbit despre asta, sunt sigur. Pot să-l iau pe Kakha?

– Bineînţeles, acceptă imediat Marlin Siegwalt. Dar ia totuşi şi o armă. Au fost două tentative de a te ucide. Ştii cum se spune: niciodată doar două...

CAPITOLUL XIX

Nenumăratele staţii de benzină iluminate, aflate de-a lungul autostrăzii care ducea la aeroportul din Tbilisi, în ciuda orei târzii, erau singurele insule de viaţă în acest deşert. Malko, la volanul BMW-ului său, încetini când se apropie de terminalul aeroportului, acolo unde şiruri de maşini debarcau pasagerii. Şase zboruri plecau sau soseau între orele trei şi cinci dimineaţa. Se opri numai cât să-i permită lui Kakha, şoferul de la CIA, să coboare în faţa porţii de sosiri, şi plecă apoi să parcheze ceva mai departe, pe o alee liberă. Zborul lui Levan Arevadze sosea peste 20 de minute. Şoferul de la CIA îl va lua în primire şi-l va urmări ca să descopere ce vehicul va folosi pentru a merge la Tbilisi.

Se scurseseră 35 de minute, acele luminoase ale ceasului Breitling îi arătau lui Malko ora trei şi douăzeci şi cinci de minute, când telefonul mobil începu să sune.

– E cu maşina lui, anunţă Kakha, o Toyota neagră, înmatriculată cu numărul 453 HFR. Acum iese din parcare.

Malko porni motorul şi, 30 de secunde mai târziu, Toyota Accord trecu prin faţa lui, mergând deja repede. O urmă. Era uşor de făcut asta pentru că şi alte maşini care veneau de la aeroport mergeau în aceeaşi direcţie. Până la virajul în ac de păr, semnalizând

sfârşitul autostrăzii, nu se petrecu nimic. Apoi lui Malko îi veni mai greu să facă în aşa fel încât să nu fie observat. Levan Arevadze se îndrepta spre centrul oraşului. Înaintea podului ce ducea la colina unde se afla *Sheraton*, făcu la dreapta, merse de-a lungul râului, apoi intră într-un labirint de străduţe înguste, până la o piaţă triunghiulară, unde parcă.

Malko mai merse puţin şi se opri, la rândul lui. Când se întoarse, îl văzu pe colonelul georgian dispărând pe o scară mică care ducea pe strada Şardin. Aceasta era calea pietonală unde se aflau toate restaurantele pentru turişti. Aşteptă puţin şi o porni şi el pe această stradă întunecoasă unde majoritatea localurilor erau închise. Unul singur mai strălucea încă, cu toate luminile aprinse: *12*, un bar-restaurant, unde cânta o mică orchestră de jazz, loc de refugiu al noctambulilor. Malko rămase în umbra străzii. Levan Arevadze era la bar.

Lămurit, Malko nu întârzie prea mult, se întoarse la maşină şi se urcă în ea, pentru că de acolo putea supraveghea scara de piatră. Până acum, totul fusese foarte normal: după o călătorie obositoare, Levan Arevadze se destindea. Malko era gata să se ducă să se culce, apoi se hotărî să mai stea o jumătate de oră la pândă.

*

* *

Patronul barului *12*, rămas mut în urma unui cancer al corzilor vocale, îl întâmpină pe Levan Arevadze cu un zâmbet larg, şi cei doi se sărutară după moda georgiană, de trei ori. Pianistul cânta o piesă

de jazz în surdină... Un chelner puse în faţa colonelului SOD o sticlă de *Russian Standard*, oferită din partea casei. Levan Arevadze ciocni cu patronul, apoi se lăsă legănat de muzică. În afară de el, nu mai era decât un cuplu de îndrăgostiţi pe o banchetă, în fundul barului.

Levan se temea de „întoarcerea în atmosferă". Desigur, aducea de la Londra înregistrarea unei conversaţii cenzurate cu Badri Guramişvili, care nu putea să-i facă probleme, dar nu avea încredere în şeful contraspionajului. Era posibil ca acesta să-i fi pregătit o capcană. Din fericire, nu mai avea nimic de făcut până la ziua Z, cea a eliminării preşedintelui Saakaşvili, operaţiune la care el nu participa. După aceea, nu mai avea decât să meargă şi să-l recupereze pe Badri Guramişvili, la graniţa azeră. Atunci urma să înceapă rolul său activ.

A doua zi dimineaţă va duce la serviciul de contraspionaj pantofii „aranjaţi" şi după aceea va aştepta întâlnirea. O singură nelinişte îl frământa în legătură cu ceea ce se întâmplase: dacă, dintr-un motiv oarecare, lucrurile nu se petreceau aşa cum fusese prevăzut, Badri Guramişvili era capabil să arate înregistrarea video a întâlnirii lor. Cea adevărată. În acest caz, lui Levan Arevadze nu-i rămânea decât să plece din Georgia, cu banii lui cu tot...

Şi încă foarte repede.

Colonelul SOD era la a patra vodcă şi începea să privească cu interes cuplul care flirta la câţiva metri de el. Fata era foarte sexy, în rochia ei roşie, cu sânii mari, descoperiţi de un decolteu adânc. Din păcate, cei doi îndrăgostiţi se ridicară şi plecară înlănţuiţi.

Imaginându-şi ce vor face în curând, Levan Arevadze simţi o violentă pulsaţie sexuală. El, care se pregătea să se culce liniştit de vodca pe care o băuse fu cuprins deodată de o poftă teribilă să facă sex.

– *Davai*, mă duc să mă culc! spuse el, punând o bancnotă de 100 de lari pe masă.

Ajuns în faţa maşinii, colonelul ezită. În ciuda călătoriei obositoare şi a alcoolului băut, se simţea încă în formă. Iar pântecul îi ardea. Se hotărî dintr-odată şi o porni pe o străduţă prost pavată şi îngustă, care ducea în piaţa Gudraşvilis. Cinci minute mai târziu, se opri în faţa unei uşi pe care o cunoştea bine. Nu voia să-şi folosească mobilul şi, intrând pe culoar, bătu încet la prima uşă din stânga. La a treia bătaie, o voce de femeie întrebă de dincolo de uşă:

– Cine este?

– Eu sunt.

Câteva momente mai târziu, uşa se deschise. Nestin Zugdade avusese timp să se îmbrace cu obişnuitul ei chimonou. În ciuda orei târzii, zâmbea. Levan Arevadze pătrunse în interior.

– Ia loc, vin îndată, spuse tânăra.

Înainte să dispară în spatele unei perdele care izola toaleta de restul garsonierei, ea puse pe o măsuţă joasă o sticlă de *Russian Standard* şi un pahar. Atunci când reveni, era îmbrăcată tot în chimonou, dar avea pe dedesubt corsetul cel negru şi ciorapii asortaţi. Se apropie de canapeaua-pat. Levan Arevadze îşi îndepărtă picioarele pentru ca ea să poată veni să-şi lipească pântecul de al său.

– Mângâie-mă puţin, îi ceru el.

Nestin era deja în genunchi. Mereu gata, cercetaşii. Simţindu-i gura în jurul sexului puternic,

Levan Arevadze renăscu, uitând de grijile şi oboseala călătoriei. Timp de mai multe minute se lăsă în voia plăcerii. Evident, nu avea nevoie de o astfel de mângâiere, dar o lăsa pe Nestin să-şi satisfacă această plăcere egoistă.

Îi datora lucrul acesta.

Mereu disponibilă, mereu zâmbitoare, nu-i cerea niciodată nimic, avea deci dreptul la o mică compensaţie. În final, nemaiputând, o trase de păr şi ea se ridică, privind cu mândrie mădularul impunător la a cărui duritate contribuise şi ea. Într-o secundă, îngenunche pe cuvertura roşie, cu bazinul ridicat, şi se întoarse spre el cu un zâmbet de scuză:

– Sunt la ciclu, anunţă ea cu o naturaleţe perfectă, nu poţi trece pe acolo azi.

În timp ce spunea aceste cuvinte, îşi desfăcu fesele cu amândouă mâinile, dezvăluindu-şi deschizătura intimă.

Levan Arevadze nu ezită prea mult timp. Nestin se dăduse din abundenţă cu cremă şi el putu pătrunde fără prea mult efort. Totuşi, penetrarea puternică o făcu pe tânără să scoată un geamăt.

– Opreşte-te o secundă, îi ceru ea.

El o ascultă. Ea respiră profund, apoi spuse:

– Vino acum, dar încet.

El făcu din nou ceea ce i se cerea, îşi simţi sângele pulsându-i în tâmple şi înaintă, centimetru cu centimetru, până când epidermele lor se atinseră.

Levan făcu o pauză timp de câteva secunde, o cuprinse pe Nestin de şolduri, se retrase aproape în întregime, apoi plonjă din nou în ea, de această dată dintr-o singură mişcare.

Nestin scoase un strigăt surd, dar, eroic, se întinse sub amantul său, suportându-l fericită, până când el explodă în măruntaiele ei şi rămase fixat în ea, stând ca pe o saltea confortabilă.

Când se smulse din această teacă ce îl strângea atât de minunat, el o întreabă deodată:

– Mai ai cele două valize pe care ţi le-am lăsat?

– Bineînţeles, spune imediat Nestin. Sunt pe dulap. Ai nevoie de ele?

– Nu, nu, o asigură Levan.

Ridică ochii şi zări valizele acolo unde se aflau încă din prima zi. Un om cu poziţia lui nu putea închiria un seif într-o bancă şi nu putea încredinţa această comoară unui prieten. Putea face asta numai cu Nestin Zugdade, care îl venera ca pe un Dumnezeu...

Se smulse definitiv şi se duse la chiuveta minusculă. Când se întoarse, ea îl aştepta aşezată pe canapeaua-pat, cu picioarele încrucişate.

– Ţi-a plăcut? întrebă ea cu teamă.

– Ştii că-mi place întotdeauna, răspunse Levan Arevadze cu o sinceritate evidentă.

– Îmi place să-mi faci asta, spuse tânăra, este puţin dureros, dar e puternic.

Era sinceră pentru că, tot timpul în care el o sodomizase, ea se mângâiase, parcă cu furie. Gândindu-se din nou la membrul său strâns în teaca suplă, Levan Arevadze simţi cum acesta reînvie. Aruncă o privire la ceasul de aur gri şi nu-şi crezu ochilor: ora cinci şi zece minute dimineaţa! În curând se va face ziuă.

– Trebuie să plec, spuse el. Iartă-mă că am venit atât de târziu, m-am întors dintr-o călătorie.

Nestin Zugdade se ridică, îşi înnodă braţele de gâtul lui, se lipi de el şi şopti:

– Ştii bine că eşti întotdeauna bine-venit! Întoarce-te repede.

El se strecură afară şi se îndreptă spre maşină, întrebându-se cum de puteau exista femei precum Nestin Zugdade. Nu dormise niciodată cu ea, nu fusese niciodată într-un restaurant sau în vreun loc public în compania ei, în afară de ziua în care s-au întâlnit. Nu i-a adus niciun cadou, în afară de cele două fotografii ale lui pe care i le dăduse de la început.

Era o complice mută şi devotată şi, în afară de recreaţiile sexuale, îi purta o prietenie necondiţionată.

*

* *

Cu o oră mai devreme, când Levan Arevadze se apropiase de maşina sa, Malko îşi spuse că pândise degeaba. Apoi, pulsul i se ridică precum o săgeată când îl văzu pătrunzând pe străduţa întunecoasă.

Nu-l putu urmări pe colonelul SOD decât de la distanţă. Georgianul dispăru în unul dintre imobilele care mărgineau o piaţă pătrată, dar imposibil să-şi dea seama în care. Locul era complet pustiu. Intrigat de această vizită nocturnă, Malko nu voia cu niciun preţ să renunţe, chiar dacă era vorba de o întâlnire galantă. La ora patru dimineaţa, rareori se aranjează afaceri...

Înaintă în piaţă şi se instală pe o bancă, în întuneric. Putea astfel să supravegheze cele patru imobile în care ar fi putut intra Levan Arevadze.

A fost recompensat pentru răbdarea sa atunci când uşa unuia dintre ele s-a deschis, decupând pe un

fundal luminos silueta înaltă a lui Levan Arevadze, ieşind dintr-un culoar. Lumina venea de la o uşă aflată la parter, în stânga culoarului. Malko îl lăsă pe colonelul georgian să se îndepărteze cu paşi mari, aşteptă câteva minute, apoi se apropie de imobil. Găsi în sfârşit numele străzii, Şitadzis, şi numărul imobilului, 18. Când se întoarse la BMW, Toyota neagră a colonelului georgian dispăruse. Levan Arevadze plecase să se culce acum de-adevăratelea...

Întorcându-se la *Marriott*, Malko se întrebă totuşi dacă nu cumva pierduse timpul. Faptul că Levan Arevadze avea o amantă nu era nimic extraordinar. Trebuia totuşi să afle cine era această femeie.

De când hotărâse să nu-l mai folosească pe Goşa Sukhumi ca informator, nu-i mai rămăsese nicio sursă capabilă să-l informeze asupra activităţii colonelului georgian.

Prioritatea sa absolută era deci să descopere cine era persoana pe care o vizitase Levan Arevadze la întoarcerea de la Londra. Chiar dacă nu era decât o şansă infimă ca această vizită să fie legată de activităţile sale ilegale.

Malko nu avea multe elemente pentru a demara ancheta: o adresă, nici măcar un nume. „Instalatorii" din *Technical Division* din cadrul CIA vor trebui să se pună pe treabă.

CAPITOLUL XX

În mod vizibil, Marlin Siegwalt nu împărtăşea entuziasmul lui Malko în legătură cu urmărirea lui Levan Arevadze. Cei doi se găseau în biroul şefului filialei, la ambasada americană, unde Malko se dusese imediat după ce se trezise. În sfârşit, nu-şi mai simţea rana şi nu mai păstra pansamentul decât din prudenţă.

– Levan Arevadze este un afemeiat înveterat, spuse americanul. Ai identifica-o probabil pe una dintre amantele lui, dar lucrul acesta nu ne conduce nicăieri. În plus, nici măcar nu ştim cum o cheamă!

– Dar am adresa ei, replică Malko.

– Ştii măcar cum arată?

– Nu, asta e adevărat. Ştiu numai că locuieşte la parterul imobilului a cărui adresă ţi-am comunicat-o.

– Este cam puţin.

– Este destul pentru a încerca să aflăm şi mai mult, spuse Malko. Trimite-l pe Kakha să dea o raită pe acolo. Este viclean şi va descoperi poate ceva. Şi apoi, cred că n-ar fi o prostie să intrăm în acel apartament...

Marlin Siegwalt strâmbă din nas.

– Asta o facem numai dacă avem un motiv întemeiat! Este vorba, aproape cu siguranţă, de o cetăţeană georgiană, asta în cazul în care e femeie, deci trebuie să mergem ca pe ouă... Să cercetăm mai întâi împrejurimile, ca să-i cunoaştem orele de plecare,

apoi îi facem o vizită discretă. Dar trebuie să am mână liberă de la Langley pentru ca să pot face asta. Nu avem nicio legătură directă între această persoană şi problema noastră. Dacă suntem prinşi cu mâţa-n sac, ar fi foarte neplăcut.

– Bine, încheie Malko, care fierbea. Trimite-l pe Kakha, măcar să culeagă, legal, maximum de informaţii. O să tragem concluzia mâine de dimineaţă.

*

* *

Goşa Sukhumi şi Levan Arevadze îşi dăduseră întâlnire la *Rainer* pentru a lua masa de prânz. Prietenia lor notorie conferea acestui gen de întâlniri un aer foarte nevinovat. Oligarhul era deja acolo atunci când colonelul SOD pătrunse în sală. Luă loc în faţa lui Goşa, pe o bancă de lemn. Era tras la faţă şi părea epuizat.

– Cum te simţi? întrebă Goşa, neliniştit. Ai aerul unui cadavru.

Celălalt nu zâmbi.

– M-am culcat foarte târziu, spuse el. Când m-am întors, am băut un pahar la barul *12* şi, în această dimineaţă, am avut întâlnire la ora nouă cu nemernicul de Shalva.

– A mers bine?

– Aşa se pare. I-am dat înapoi microfonul şi înregistrarea. O să mă cheme după ce o s-o studieze.

– Badri a fost cooperant?

Levan Arevadze bău puţină bere.

– A intrat în joc, dar nu are deloc încredere. Nemernicul ăsta a înregistrat toată convorbirea noastră, cea adevărată. A şi filmat-o! Şi m-a prevenit că, dacă vor fi probleme, o să i-o arate lui Saakaşvili.

– Nu vor fi probleme, afirmă Goşa Sukhumi.

În faţa nervozităţii prietenului său, adăugă imediat:

– De altfel, pot să-ţi dau programul operaţiunii noastre. Ca să fii pregătit.

– Cum?

– Am întâlnire cu Boris.

– Unde? Aici?

– Nu, în partea cealaltă, la Ţhinvali. A sosit de la Vladikavkaz. Ne întâlnim în această seară.

– Cum o să te duci acolo? E riscant, nu?

– Nu. Merg până la Gori, unde mă duc adesea pentru a mă ocupa de tabăra de refugiaţi. Boris îmi trimite acolo pe cineva să mă ia.

Levan Arevadze începu să mănânce cu ceva mai mult entuziasm. Din cauza faptului că fusese momit cu un câştig şi o promovare nesperate, acceptase să participe la acest complot, dar avea în permanenţă arsuri la stomac. Ştia foarte bine că Mihail Saakaşvili nu era nici tandru, nici democrat. De la realegerea lui, în 2007, fără să-şi facă nicio problemă şi-i ameninţase pe toţi cei care ar fi vrut să-l atace. În realitate, îşi exercita puterea ca Putin, dar salvând mai mult aparenţele. De altfel, niciun ziarist georgian nu îndrăznea să-l atace... Dacă ar fi descoperit trădarea lui Levan, acesta ar fi fost un om mort.

– *Haraşo*, încheie Goşa Sukhumi, plec acum. Mă întorc mâine, cel mai târziu. O să ştim mai multe. Nu fi neliniştit.

Colonelul SOD nu era neliniştit, ci mort de frică. Până acum, viaţa lui se împărţise între acţiuni riscante şi vânătoarea femeilor. Acum însă intrase într-un angrenaj infinit mai periculos.

*

* *

Malko se hotărî să intre în acţiune. După ce-şi parcă maşina la capătul pieţii Gudaşvilis, plecă la asalt.

Imobilul unde intrase Levan Arevadze în noaptea precedentă era foarte mic: parterul şi două etaje. Urcă până la etajul al doilea. Un singur apartament pe etaj. La primul etaj auzi ţipete de copil, iar la parter descoperi, în fundul culoarului, o cutie de scrisori cu trei nume scrise, din păcate, în limba georgiană. Spera că le văzuse şi Kakha.

Ieşi din imobil, urcă în maşină şi urmări venirile şi plecările locatarilor... Văzu o femeie cu doi copii ieşind din clădire, probabil locatara de la etajul unu.

Se afla acolo deja de două ore când zări o femeie mergând pe trotuar. Brunetă, cu părul destul de lung, cu ochelari, un fizic oarecare. Pătrunse în imobil prea repede ca el să aibă timp să vadă dacă intra în apartamentul de la parter.

Malko ieşi din maşină şi-şi găsi un post de observaţie mai aproape. Avu noroc. Zece minute mai târziu, aceeaşi femeie ieşi din clădire cu o sacoşă pentru provizii: se ducea să facă cumpărături. Malko o urmări de la o distanţă destul de mare până la un mic supermarket, unde nu îndrăzni să intre de teamă să nu fie reperat, pentru că era străin. Necunoscuta ieşi un sfert de oră mai târziu, şi el putu s-o vadă din faţă: purta ochelari, avea o faţă fără relief, dar machiată, o siluetă banală. Deloc genul de femeie pe care ţi l-ai fi putut imagina împreună cu fercheşul colonel din SOD.

Ca să fie cu conştiinţa împăcată, Malko o urmări discret şi, de această dată, o văzu intrând în clădire, apoi deschizând singura uşă de la parter, în stânga culoarului.

Reveni la maşină, perplex. De ce venise Levan Arevadze, în plină noapte, la această femeie care nu avea nimic seducător?

*

* *

Goşa Sukhumi mergea fără să se grăbească pe drumul spre Gori. Luase vechea Volgă pe care o folosea pentru a merge la vânătoare şi care data din epoca sovietică. Era însă o maşină care trecea mult mai neobservată decât strălucitoarea sa 4X4 japoneză. Îmbrăcat cu o canadiană, cu o caschetă pe cap, semăna cu toţi ţăranii din regiune. Circulaţia era redusă şi autorităţile georgiene şterseseră toate urmele războiului fulger din luna august. Nu mai rămăsese nimic din postul de control rusesc cel mai avansat, care fusese la 36 de kilometri de Tbilisi. Se refăcuse chiar şi şoseaua pentru a se şterge urmele şenilelor de tanc.

Ajuns la Gori, Goşa Sukhumi parcă în piaţa Stalin, alături de mai multe autobuze ale Crucii Roşii italiene, destinate să transporte refugiaţii din Osetia de Sud. Traversă apoi piaţa, ajungând la arcade, în faţa primăriei. Aceasta avea o cupolă care o făcea să semene cu un Reichstag în miniatură, fapt care nu era de mirare, căci fusese construită de prizonierii de război germani.

Goşa intră în *Coffee House*, un fel de bar-restaurant, şi comandă un pahar cu vin roşu *Mukuzani*. Nu-i rămânea decât să-l aştepte pe omul trimis de

Boris Lubiaşev, care trebuia să-l ducă în Osetia de Sud, la 15 kilometri spre nord.

*

* *

– Kakha a lucrat bine, anunţă Marlin Siegwalt. Iată numele locatarilor din imobilul care ne interesează.

Americanul îi întinse lui Malko o foaie de hârtie. Nu erau decât trei nume: Familia Ioseba, Georgi Tsinandali şi Nestin Zugdade.

– Nestin este un prenume de femeie? întrebă Malko.

– Da.

– Atunci la ea a fost Levan Arevadze, spuse el. Şi am văzut-o şi cum arată.

Când termină de povestit, şeful filialei CIA era la fel de perplex ca şi el.

– Nu seamănă cu profilul cuceririlor colonelului Arevadze, remarcă el. Dar ar putea fi interesant. Voi încerca să aflu mai multe despre această femeie...

– O să ne cam ia timp, obiectă Malko.

– Da, este posibil, recunoscu americanul, dar nu văd cum am putea face altfel.

– Eu ştiu, răspunse Malko. Am văzut-o întorcându-se acasă pe la ora cinci. Revenea, pe cât se pare, de la serviciu. Mâine dimineaţă trebuie să avem o echipă care s-o urmărească încă de la plecarea de acasă şi să vadă unde se duce.

– Asta e uşor, şi apoi?

– După aceea trimiteţi o echipă de „instalatori" să-i inspecteze apartamentul.

Şeful filialei CIA ezită.

– Este riscant. Ce speri să găseşti acolo?

– Habar n-am, mărturisi Malko, dar colonelul Arevadze a avut cu siguranţă un motiv serios să-i facă o vizită acestei Nestin la întoarcerea lui de la Londra. Vom descoperi poate acest motiv în apartament. De asemenea, ne trebuie un „instalator" care să vorbească limba georgiană, pentru cazul în care vor fi documente de descifrat.

– Trebuie să am mână liberă de la Langley...

– Ei bine, cere-i-o... Şi încă imediat. Ca să putem acţiona mâine dimineaţă.

– O.K., fu de acord americanul. Sper să am un răspuns în seara asta.

– Nu spera numai, tranşă Malko. Cere-l cu tărie.

*

* *

Un sunet uşor de claxon îi atrase atenţia lui Goşa Sukhumi. O maşină gri se opri în faţă la *Coffee House*. Şoferul îi adresă un semn discret. Pentru că plătise deja, Goşa Sukhumi plecă imediat, se duse la maşină şi se aşeză pe locul din dreapta.

Fără să scoată vreun cuvânt, cei doi bărbaţi îşi strânseră mâna.

– Trebuie să te duc la Ţhinvali, îl anunţă şoferul.

Goşa Sukhumi nu puse întrebări. În mod normal, frontiera între Georgia şi Osetia de Sud era închisă. Zece minute mai târziu, ajunseră la postul de control al armatei ruse, aflat chiar înaintea satului Karameli. Soldaţi bine îmbrăcaţi, destinşi, cercetau vehiculele care treceau. Un militar rus îi adresă un semn discret şoferului, care trecu barajul fără probleme.

– Mă cunosc, spuse el, locuiesc în Karameli.

De altfel, deoarece Karameli se afla în zona de graniţă, dar încă în Georgia, locuitorii puteau să se

ducă la Gori. Unica şcoală din sat fiind distrusă, mulţi copii mergeau să înveţe în Gori şi reveneau acasă în aceeaşi zi.

Au mai mers vreo 20 de kilometri în zona de ocupaţie rusă şi au ajuns la ultimul punct de control înainte de Ţhinvali, capitala Osetiei de Sud. Aici lucrurile erau mai serioase: blindate pe roţi, sârmă ghimpată, saci de nisip, şicane...

O santinelă rusă îi opri şi spuse, văzând placa de înmatriculare georgiană:

– Întoarceţi-vă. Ca să treceţi de postul de control vă trebuie autorizaţia generalului Rumanov, comandantul Armatei a 58-a.

Nu termină însă de spus aceste cuvinte, că Goşa Sukhumi îl zări la vreo 20 de metri de cealaltă parte a barajului pe Boris Lubiaşev. Rusul era însoţit de un necunoscut. Cei doi bărbaţi traversară şicana, iar persoana care-l însoţea pe Boris Lubiaşev îi arătă santinelei un permis barat cu roşu. Goşa Sukhumi fu lăsat imediat să treacă. Şoferul care-l adusese până aici se duse puţin mai departe să parcheze maşina.

Boris Lubiaşev şi Goşa Sukhumi se îmbrăţişară, apoi rusul îl conduse pe georgian până la un Audi negru, lăsându-l pe loc pe bărbatul care-l însoţise.

– Ai călătorit bine? îl întrebă pe Goşa.

– Fără probleme.

– L-ai văzut pe Levan?

– Am luat prânzul împreună.

– Lucrurile au mers bine la Londra?

– Nu prea rău, dar Badri este neîncrezător. A filmat discuţia lor...

– Pungaş bătrân! Va fi un bun preşedinte.

Se opri în faţa unui mic restaurant, la intrarea în Ţhinvali. Un acoperiş de tablă ondulată, pereţi cojiţi. La 50 de metri, turela unui T 72. Ambianţa nu era prea festivă, iar sala restaurantului părea pustie. Comandă o sticlă de vin roşu.

– Levan este foarte nervos, spuse Goşa Sukhumi. Se întreabă când începe acţiunea.

Boris Lubiaşev aşteptă să li se aducă *khinkali*[1], două boluri cu *lobiani* şi *khatceapuri* calde. Apoi anunţă:

– Săptămâna viitoare.

*

* *

Goşa Sukhumi sorbea cuvintele lui Boris Lubiaşev. Acesta tocmai îi destăinuise modul în care echipele manipulate de FSB îl vor lichida fizic pe preşedintele Saakaşvili. Georgianul luă o nouă bere şi întrebă:

– Deci totul este aranjat. Dar dacă „Mişa" nu vine?

– Oameni de la *Rezidentura* din Tbilisi l-au observat timp de luni de zile, îl asigură Boris Lubiaşev. Este un ritual sacru pentru el. Îşi vizitează mama o dată sau de două ori pe săptămână. De îndată ce vine dintr-o călătorie în străinătate, aleargă la ea.

– Eşti sigur că nu se va descoperi bomba?

– Va fi ascunsă în furgonul unui negustor. Am lăsat deja unul să staţioneze, ca să vedem ce se întâmplă, şi nu a fost niciun control.

– *Bolşemoi*! oftă Goşa Sukhumi. Sper că nu te înşeli. Şi atunci, ce-i spun lui Levan?

---

[1] Ravioli după moda georgiană.

– Că echipa însărcinată cu efectuarea operaţiunii va sosi mâine la Tbilisi. Apoi, nu are de aşteptat decât următoarea vizită a lui „Mişa" şi... bum!

– Înţeleg că, în cel mai rău caz, lucrurile nu se pot prelungi mai mult de o săptămână. Te întorci la Tbilisi?

Boris Lubiaşev scutură din cap.

– Nu, mă întorc la Vladikavkaz

– Şi eu ce fac?

– Păstrezi contactul cu „prietenul" tău de la CIA şi veghezi asupra moralului lui Levan.

– Cât despre CIA, lucrurile stau bine, afirmă Goşa Sukhumi. „Prietenul" meu nu-l mai bănuieşte pe Levan.

– Când lucrurile se vor rezolva, imediat după eliminarea lui „Mişa" va trebui să vorbeşti cu americanii, continuă Boris Lubiaşev. Ca să-i asiguri.

Goşa îşi privi ceasul.

– *Haraşo*. Cum plec acum?

– Cel care te-a adus te aşteaptă. Te va conduce la Gori. Apoi te dai la fund. Nu vorbeşti cu nimeni, nu trebuie să ne asumăm niciun risc.

Boris Lubiaşev plăti şi porni în direcţia punctului de control, pe care Goşa Sukhumi îl trecu singur. Şoferul era într-adevăr acolo. În timp ce mergeau cu maşina, Goşa îşi spuse, cu o anumită exaltare interioară, că tocmai participa la un eveniment istoric: întoarcerea Georgiei în sânul Rusiei. Cu siguranţă, *silovikii* nu-şi pierduseră antrenamentul.

CAPITOLUL XXI

Malko zări doi bărbaţi care se strecurară în culoarul imobilului de la numărul 18, din strada Şitadzis, şi pulsul îi crescu brusc: „instalatorii" de la CIA erau la treabă... Îşi coborî ochii spre ceasul Breitling: era ora zece şi zece minute.

O altă echipă o urmărise pe Nestin Zugdade până la birou: era şef de serviciu la Ministerul Educaţiei. Un agent CIA rămăsese la pândă în faţa biroului pentru cazul, foarte improbabil, în care ea ar fi părăsit clădirea înainte de orele după-amiezii.

Plimbându-se pe sub copacii din piaţă, Malko pândea cu coada ochiului uşa de la imobilul cu numărul 18... Observase deja alte două persoane care făceau acelaşi lucru, localnici care protejau munca tovarăşilor lor. Soneria mobilului îl făcu să tresară, atât de încordat era.

– Totul merge bine, îl anunţă o voce anonimă.

Imediat, traversă piaţa de-a curmezişul, chinuindu-se să nu meargă prea repede, şi intră în culoar. Bătu uşor în uşa apartamentului de la parter şi aceasta se deschise imediat.

– *Come on in!* spuse „instalatorul" de la CIA.

Malko pătrunse în garsoniera lungă, şi bărbatul îl anunţă:

– Nu am găsit niciun document interesant, nici în limba georgiană, nici în limba engleză. Nici arme,

nici droguri. Noi am terminat. Trântiţi uşa când plecaţi, nu era nici măcar încuiată cu cheia.

Deja cei doi plecaseră.

În încăpere plutea un vag miros de parfum.

Malko privi în jurul lui, descoperind camera în dezordine, o canapea-pat cu aşternuturile răvăşite în partea dreaptă, cărţi îngrămădite pretutindeni, rafturi pe pereţi, strivite şi ele sub greutatea cărţilor, cutii.

Când se apropie de biroul mic, pulsul îi crescu brusc. Aici erau două fotografii ale lui Levan Arevadze, în rame argintate, de o parte şi de alta a mapei de scris. Malko realiză că se află într-adevăr în casa amantei colonelului SOD. Se hotărî să percheziţioneze şi el apartamentul. Făcu lucrul acesta foarte repede. Un dulap cu obiecte feminine, o comodă al cărei prim sertar nu conţinea decât lenjerie sofisticată. Printre toate obiectele de acolo, mai multe corsete, cu totul neaşteptate în acest apartament modest. Privirea lui se opri apoi deasupra dulapului, unde remarcă două valize de pânză, în carouri, aşa cum se găseau cu miile în această regiune a lumii. Erau probabil pline, căci altfel ar fi fost plate, pentru că nu aveau armătură. Înălţat pe vârful picioarelor, Malko trase de mânerul celei de deasupra, făcând-o să cadă jos. Părea grea şi de-abia reuşi s-o pună pe pat. Era închisă cu un lacăt mic, care lega cele două capete ale fermoarului. Imposibil s-o deschidă fără s-o forţeze, fapt care ar fi lăsat urme. Dar nici nu se punea problema să plece fără să ştie ce conţinea! Îl sună imediat pe telefonul codificat pe Marlin Siegwalt şi-i explică situaţia.

– Echipa este încă acolo, spuse americanul. Îţi trimit „lăcătuşul".

Trei minute mai târziu, se auzi o bătaie uşoară în uşă. Era „lăcătuşul". Malko îi explică problema şi acesta scoase imediat o trusă de chei minuscule şi începu să le încerce.

În mai puţin de un minut se auzi un „clic" uşor şi lacătul se deschise.

– O.K.? întrebă omul.

În mod vizibil, ardea de nerăbdare să plece.

– O.K., răspunse Malko.

De îndată ce rămase singur, trase fermoarul valizei de pânză şi o desfăcu.

De această dată, într-o fracţiune de secundă, pulsul lui Malko sări la 200. Teancurile de bancnote de o sută de dolari se aliniau, bine aranjate, prinse cu benzi de hârtie care purtau sigla *International Bank of Azerbaidjan*. Tocmai descoperise banii ascunşi ai colonelului Arevadze.

*

* *

Malko închise valiza şi se duse s-o ia pe cea de-a doua de pe dulap. După greutatea ei, îşi dădu seama că era plină de bancnote... Nu dispunea de prea mult timp să se gândească. Ezită asupra a ceea ce avea de făcut. Dacă lăsa valizele la locul lor şi dispăreau, însemna că muncise degeaba.

Dacă le lua cu el, păstra dovada, dar nu era acelaşi lucru. În afara cuvântului său, nu exista nicio altă legătură între această comoară şi colonelul georgian.

Şi, bineînţeles, amanta colonelului Arevadze îl va avertiza imediat. Alese în final cea mai puţin rea dintre soluţii. Luând în fiecare mână câte o valiză, ieşi din apartament. Câteva minute mai târziu, cu

banii în portbagajul BMW-ului, se îndrepta spre ambasada americană.

*

* *

Marlin Siegwalt privi uimit teancurile de bancnote. Precaut, închisese uşa biroului înainte de a deschide cele două lacăte cu ajutorul „lăcătuşului". Acesta plecase deja, după ce-şi făcuse treaba.

– *My God* ! fluieră americanul, nu am văzut niciodată atâţia bani... Câţi sunt?

– Ar trebui să fie zece milioane de dolari, îi aminti Malko, doar dacă nu cumva colonelul Arevadze nu a cheltuit deja din ei. Dar nu cred că a luat prea mult. Nu a avut ocazia să-i cheltuiască.

Şeful filialei CIA lăsă în jos capacele de pânză, nesimţindu-se de loc în largul său.

– Teoretic, spuse el, ai comis un furt. Aceşti bani nu-ţi aparţin. I-ai luat din apartamentul unei persoane care nu este amestecată în niciun fel în problema noastră.

Malko simţi că-i sare muştarul. În aceste momente, atitudinea calmă, mult prea „legală" a americanului, era exasperantă.

– Marlin, spuse el cu răceală, ştii la fel de bine ca mine că suma aceasta este cea dată de un necunoscut, aflat sigur în legătură cu ruşii, colonelului Arevadze pentru a-i cumpăra serviciile.

– Ca să facă ce? obiectă americanul. Ţi-am explicat că nu putea să fie responsabil de afacerea cu interceptarea falsă din august. Iar în rest, pare că se bucură de încrederea preşedintelui Saakaşvili. Nu fi mai catolic decât papa...

– Cele zece milioane de dolari se aflau la una dintre amantele colonelului Arevadze, sublinie Malko. Problema este să descoperim acum de ce a primit aceşti bani.

– Şi cum intenţionezi să faci asta?

Malko zâmbi ironic.

– Îi voi propune lui Levan Arevadze un târg pe care nu-l va putea refuza. Îi dau banii înapoi în schimbul unei mărturisiri complete.

– Şi dacă refuză?

– Atunci banii vor merge la operele de caritate, pentru familiile agenţilor Companiei căzuţi la datorie. Va fi o donaţie anonimă.

La auzul acestor cuvinte, Marlin Siegwalt rămase fără glas, apoi, când putu vorbi din nou întrebă:

– Şi, aşteptând, ce vom face? Dacă stau bine şi mă gândesc, aş prefera să-i păstrezi tu.

Malko nu-şi putu reţine din nou un zâmbet.

– În camera mea de la *Marriott*... Trebuie să rămână aici, unde nu li se poate întâmpla nimic. Pentru ca braţul meu de fier să funcţioneze, Levan Arevadze trebuie să fie sigur că nu poate recupera banii fără să cedeze.

– O.K., capitulă şeful filialei, dar problema trebuie rezolvată rapid. Cum ai să faci ca să-l „întorci" pe Levan Arevadze de partea noastră?

– Voi lăsa să treacă 24 de ore. Nu ştiu dacă o vede în mod regulat pe această Nestin Zugdade, nu ştiu care sunt raporturile lor, dacă ea îşi va da seama imediat de dispariţia valizelor.

– Nici mie nu-mi vine să cred altfel...

– Nu ştiu nici dacă el are o cheie a acestui apartament, îi aminti Malko. Dacă asta e situaţia, ea nu

se va alarma că nu mai vede cele două valize. Până în momentul în care vorbesc...

– Bine, încheie americanul, le pun în seiful ambasadei.

*

* *

Colonelul Arevadze transpira în faţa preşedintelui Saakaşvili şi a lui Shalva Dzeghenti, patronul contraspionajului. Fusese convocat la preşedinţie cu o oră mai devreme, şi aşteptase aproape o jumătate de oră.

Asta ca să-i distrugă nervii.

Când fu în sfârşit primit, remarcă imediat dosarul aflat în faţa preşedintelui. Era vorba de decriptarea a ceea ce înregistrase microfonul ascuns în pantof, când fusese la Londra.

– Ai călătorit bine?

Abia dacă era o notă de ironie în vocea şefului contraspionajului. Levan Arevadze răspunse imediat, arătând documentul:

– Ştiţi la fel de bine ca şi mine...

Preşedintele îşi înălţă capul, fixându-l cu privirea.

– Asta e tot ce ţi-a spus Badri Guramişvili?

– Vedeţi bine, spuse calm colonelul SOD.

– Pare foarte moderat, remarcă Mihail Saakaşvili. Vrea numai să treci în tabăra cealaltă în cazul unei campanii electorale determinată de alegerile anticipate.

Levan Arevadze ridică din umeri.

– Poate că i-a fost teamă să se dezvăluie.

– Doar nu i-ai spus că înregistrezi...

– Bineînţeles că nu! Dar este un om inteligent şi viclean. Poate voia să mă testeze într-o primă fază. În acest caz, o să mă cheme din nou.

– Nu ţi-a propus bani?

Pauză. Levan Arevadze realiză că uitaseră să aducă această chestiune în discuţie în timpul înregistrării! Această scăpare părea o treabă serioasă, dar acum era prea târziu pentru a încerca să remedieze această lacună.

– Cred că o s-o facă mai târziu, sugeră el.

– Când crezi că o să-l vezi din nou?

– Trebuie să mă contacteze.

Preşedintele Saakaşvili şi Shalva Dzeghenti schimbară o privire lungă. Levan Arevadze se simţea tot mai puţin în largul său. Brusc, se întrebă dacă nu va fi arestat pentru înaltă trădare...

Uşa se deschise şi el tresări.

Era doar chelnerul care venise să ia tava pentru ceai. Dar gestul său nu scăpă neobservat de cei doi bărbaţi.

– Eşti obosit după călătorie, spuse cu o voce blândă duşmanul său de moarte, Shalva Dzeghenti. Ia-ţi câteva zile de odihnă. Bineînţeles, păstrezi secretul absolut asupra acestei chestiuni. Şi încă un lucru: ar fi util să-l convingi pe Badri Guramişvili să revină la Tbilisi, lăsându-l să creadă că preşedinţia caută să se sprijine pe el în criza contra Rusiei. Într-un fel de Uniune Naţională.

– De ce nu-i cereţi asta chiar dumneavoastră? nu se putu împiedica să nu întrebe Levan Arevadze.

– Pentru că ar fi mai credibil dacă tu ai fi acela care vine cu această idee.

Când plecă de la preşedinţie, Levan era ud leoarcă de transpiraţie. Ajunse la Toyota Accord mergând ca un somnambul, apoi, fără să pornească, îşi aprinse o ţigară.

Era evident că nu credeau în versiunea lui, în ciuda înregistrării. Shalva Dzeghenti bănuia, probabil, că găsise un mijloc de a încerca să-i păcălească. Deci, în fiecare secundă, putea fi arestat. Ca un automat, porni maşina, verificând dacă nu este urmărit. Toţi aceşti soldaţi care acum îl salutau respectuos puteau la fel de bine să-l aresteze din ordinul preşedintelui.

Îşi spuse că nu va avea curajul să aştepte mai multe zile ca faza finală a operaţiunii contra lui Saakaşvili să se declanşeze. Atâta pagubă! Nu va fi ministru de interne... Dar cu zece milioane de dolari, putea foarte bine să continue să ducă o viaţă agreabilă.

Asta nu se va putea în Rusia. Dacă dezerta, ruşii nu-l vor ierta niciodată. Nu-i rămânea decât să aleagă o ţară primitoare, unde avea prieteni printre militari, Turcia. Era puţin mai departe decât Azerbaidjanul

În timp ce cobora pe drumul cu serpentine către râu, luă o hotărâre: îşi va recupera banii şi va pleca în Turcia. Chiar în noaptea aceasta.

O să-i lase pe toţi ceilalţi să se descurce... De la început, această afacere pornise prost. Nu ar fi trebuit niciodată să-l omoare pe acel agent american. Din păcate, nu avusese de ales... Luă hotărârea ca nici măcar să nu mai treacă pe acasă. Avea la el paşaportul şi cărţile de credit. În loc să se îndrepte spre vestul oraşului, pentru a ajunge la birou, el coti spre strada care urca spre cartierul vechi, în spatele Parla-

mentului. Era ora şase. Nestin Zugdade trebuia să se fi întors deja de la lucru.

Parcă nu departe de casa ei, pentru a nu avea de mers prea mult cu valizele, şi sună la uşa apartamentului.

De obicei, atunci când venea aşa, pe neaşteptate, o prevenea cu un telefon. Va fi surprinsă. Aşteptă câteva secunde, uşor neliniştit. Numai de-ar fi acasă! Apoi auzi un zgomot de tocuri şi uşa se deschise. Apăru Nestin Zugdade, îmbrăcată cu o bluză albă şi o fustă lungă, neagră. Era foarte fericită.

– Ce surpriză plăcută! spuse ea. Tocmai m-am întors.

El intră în spatele ei în garsonieră şi, în mod automat, îşi îndreptă privirea deasupra dulapului. I se păru că este lovit cu un ciocan în moalele capului. Cele două valize nu se mai aflau la locul lor!

– Ai mutat cele două valize?

– Tocmai voiam să te sun. Când m-am întors, am observat că nu mai erau acolo. Tu le-ai luat?

Colonelul Arevadze se lăsă să cadă pe canapeaua-pat, cu picioarele tăiate. Nestin Zugdade nu s-ar fi atins niciodată de ceva ce-i aparţinea lui. Deci altcineva a furat cele două valize.

– Azi-dimineaţă mai erau acolo? întrebă el cu o voce pierită.

Nestin Zugdade nu avu nicio ezitare.

– Da. Nu tu le-ai luat? Atunci cine?

Asta era întrebarea pe care şi-o punea şi Levan Arevadze. Deodată, viitorul său nu mai era decât o mare gaură neagră.

CAPITOLUL XXII

Levan Arevadze rămase stupefiat câteva secunde interminabile, nereuşind să-şi dezlipească privirea de partea de sus a dulapului. Apoi, îmbrâncind-o pe Nestin, se năpusti în garsonieră, inspectând toate colţişoarele, căutând chiar şi sub pat, acolo unde nu ar fi putut intra nici măcar un sfert de valiză.

Se ridică, cu o privire de om nebun, înţelegând cât de inutile erau căutările sale. Cele două valize dispăruseră de-a binelea... Cu o voce sugrumată de furie, întrebă:

– Ai adus oameni străini aici?

– Pe nimeni.

– Altcineva decât tine mai are cheia? O femeie de serviciu?

Îşi dădea seama că ştia puţine lucruri despre amanta lui.

– Nu am femeie de serviciu, răspunse Nestin Zugdade cu o voce blândă. Este prea scump.

– Atunci cine a luat valizele? urlă Levan Arevadze.

Înnebunită, femeia clătină din cap.

– Nu ştiu. Nu înţeleg. Erau aici dimineaţă când am plecat la serviciu.

Levan Arevadze simţea un gol uriaş în stomac. Frica. O teroare abjectă, absolută, viscerală. Gân-

durile i se amestecau în cap. Se revedea cu preşedintele Saakaşvili şi cu Shalva Dzeghenti. Nemernicul ăsta pusese să fie urmărit până aici şi, cu siguranţă, el luase valizele cu bani. Asta explica tonul său dulceag din timpul întrevederii. Probabil că se amuza copios în sinea lui.

Vocea tinerei îl smulse din gânduri.

– Ce era în valizele acelea?

El ridică o privire înfricoşătoare spre Nestin.

– Bani, mulţi bani.

– Ce pot face pentru tine?

Levan Arevadze clătină din cap şi spuse cu o voce stinsă:

– Nimic.

După câteva secunde de linişte, se ridică brusc şi se năpusti spre uşă.

– O să te sun, îi spuse el în goană.

Când ajunse în stradă, îşi spuse că era prima dată când ieşea din acel loc în starea aceea.

Nu stătu mult pe gânduri. Singurul care putea să-l ajute era Goşa Sukhumi. Acesta îi lăsase un mesaj pe mobil chiar înainte de întâlnirea de la preşedinţie, anunţându-l că se întorsese de la Gori. Acum, nu mai era nicio secundă de pierdut. Cu cele zece milioane furate şi cu contraspionajul pe urmele sale, putea spune că viitorul era în spatele lui. Îi rămânea numai o soluţie de urgenţă. Să meargă în Osetia de Sud şi să se refugieze la „sponsorii" săi. Or, Goşa putea să-i aranjeze asta. În timp ce mergea cu toată viteza pe bulevardul Rustaveli, îşi spuse că, probabil, era ultima oară când îl vedea. Când trecu prin faţa ambasadei Rusiei, care era acum închisă, văzu

că grămezile de gunoaie adunate în faţa ei se măriseră şi mai mult, la care se adăugau şi câteva vase de WC. Relaţiile diplomatice cu Rusia fuseseră rupte de la sfârşitul lunii august.

Se lansă în virajele străzii Takhneti, rumegându-şi furia oarbă. Dacă măcar ar fi putut trage două gloanţe în capul acelui nemernic de Shalva Dzeghenti înainte de a fugi...

*

* *

Malko se afla în camera de la *Marriott* când mobilul codificat sună.

– Prietenul nostru tocmai i-a făcut o scurtă vizită amantei sale, îl anunţă şeful filialei CIA. Nu a rămas decât câteva minute, şi părea complet debusolat când a ieşit.

De la vizita lui Malko, domiciliul lui Nestin Zugdade fusese pus sub observaţie permanentă de către agenţia CIA. Asta pentru ca să nu rateze venirea colonelului Arevadze, şi iată că ea avusese loc mai devreme decât prevăzuseră.

În mod vizibil, americanul era încântat. Acum, fiind sigur că Levan Arevadze era asasinul ofiţerului său, lucrurile luau o cu totul altă întorsătură. Răzbunarea era un fel de mâncare care se mânca rece!

Malko sfârşi convorbirea. Şi el era încântat. Îl va lăsa să fiarbă în suc propriu pe colonelul SOD o oră sau două, înainte de a lovi în aşa fel încât acesta să nu mai aibă ce face.

Îşi turnă o porţie de *Russian Standard*. Lucrurile luau o întorsătură favorabilă. Goşa Sukhumi îi

lăsase un mesaj ca să-l invite la cină, şi îşi spuse că poate îşi va permite această destindere.

*

* *

Când Levan Arevadze apăru, ca un nebun, la Goşa Sukhumi, acesta era în plin flirt cu Lena, foarte sexy, cu sânii ei enormi pe care se mula o bluză roşie ca sângele, gata parcă să pocnească. Mai purta o fustă neagră, crăpată într-o parte.

Goşa îşi retrase mâna de pe coapsa logodnicei sale şi întrebă mirat:

– De ce n-ai dat telefon?

– Nu puteam, spuse Levan Arevadze. Trebuie să-ţi vorbesc.

Goşa se ridică cu regret.

– *Haraşo*. Şi eu voiam să te văd. Am o grămadă de veşti bune.

Colonelul SOD îl urmă în birou, spunându-şi că nicio veste, oricât de bună ar fi ea, nu putea s-o anuleze pe cea pe care tocmai o aflase.

De îndată ce se închise uşa, îi spuse lui Goşa:

– Suntem pierduţi. Shalva Dzeghenti ştie totul şi mi-a furat banii.

Uimit, Goşa Sukhumi ascultă povestirea prietenului său, simţind cum i se înmoaie picioarele. Încercă să-i ridice moralul.

– Ascultă, nu mai sunt decât câteva zile. Iată ce mi-a spus Boris.

Îi relată toată conversaţia cu agentul FSB, dar asta nu-l linişti pe Levan Arevadze.

– Este foarte bine, aprobă el, dar pentru moment „Mişa" este cel care are încă puterea. Are timp să mă

omoare de zece ori înainte să se transforme în căldură şi lumină. Nu vreau să-mi asum acest risc. Mă vei conduce la Ţhinvali chiar în această seară... Voi aştepta continuarea evenimentelor de cealaltă parte.

Goşa se albi la faţă.

– Dar ce o să-i spunem lui Badri? Trebuie să vii să-l aştepţi la graniţă, de îndată ce...

– Nu-i spui nimic, i-o tăie Levan Arevadze. De îndată ce Saakaşvili va fi mort, voi veni, fii fără grijă. Şi, chiar dacă va trebui să-l fac bucăţele pe Shalva, îmi voi găsi banii...

– Ascultă, poţi să rămâi aici în seara asta, sugeră Goşa. Am organizat o petrecere cu „prietenul" meu de la CIA şi cu alţi oameni.

– Îţi anulezi petrecerea, îi spuse Levan Arevadze. Îţi iei maşina şi mă duci unde ţi-am spus. Acum.

Cu maxilarele încleştate, îşi privea fix vechiul prieten. Văzând că acesta nu se hotărăşte, puse mâna pe pistolul Makarov şi întrebă cu o voce calmă:

– Goşa, de cât timp ne cunoaştem?

Surprins, Goşa Sukhumi se bâlbâi.

– Nu ştiu, de 50 de ani, sau poate mai mult.

– Exact, răspunse Levan Arevadze. Îţi dai deci seama că nu am chef să-ţi trag un glonţ în cap. Pune-ţi amanta la căldurică şi vino cu mine.

Privirea lui rece strălucea de furie şi de teamă în acelaşi timp. Goşa Sukhumi înţelese că era capabil, în ciuda vechii lor prietenii, să-şi ducă ameninţarea la îndeplinire. Un om încolţit nu cunoaşte oprelişti. Oftând, Goşa se ridică.

– *Haraşo*. Plecăm. Îl chem pe Boris de la Gori, căci altfel nu putem trece.

Tocmai ieşeau din birou când mobilul colonelului georgian începu să sune. Niciun număr nu era afişat pe ecran. Răspunse totuşi.

– *K'i.*

– Colonelul Arevadze?

– *K'i.*

Vocea îi spunea ceva, dar nu o putea recunoaşte.

– Colonele, continuă vocea necunoscută, cred că ţi s-a furat ceva foarte important.

Dintr-odată, colonelul Arevadze recunoscu vocea şi rămase mut de uimire. Agentul CIA, prietenul lui Goşa. El era cel care-i furase banii...

Din nou, mânia îl sufocă, apoi o luminiţă se aprinse în capul său. Catastrofa nu era totală...

– Ce vrei?

– Să discut cu tine.

– Nu sunt la Tbilisi. Sună-mă mâine dimineaţă.

Întrerupse convorbirea şi îi spuse lui Goşa Sukhumi:

– Nu mai plecăm.

*

* *

Malko se gândi că nu pierdea nimic dacă petrecea o seară agreabilă la Goşa Sukhumi. O ocazie suplimentară să-l „sondeze" pe acesta. „Crazy" Natia va fi şi ea acolo şi-i va asigura, eventual, o recreaţie sexuală pe care o merita cu prisosinţă după succesul repurtat...

Urcând serpentinele pierdute în pădurile de brazi, îşi spuse că Levan Arevadze va petrece o noapte proastă. Nu risca nimic dacă-i lăsa ceva timp. Georgianul va face totul ca să-şi recupereze banii.

Mai multe maşini erau deja parcate în faţa casei lui Goşa Sukhumi, şi trebui să parcurgă vreo sută de metri înainte de a-şi găsi un loc, de-a lungul unui şanţ. Opri, stinse farurile şi întinse mâna pentru a-şi lua pistolul Sig-Sauer din torpedo. Prefera să-l aibă asupra lui, chiar şi la Goşa Sukhumi acasă.

Era încă aplecat când portiera maşinii se deschise brusc. Zări o siluetă înaltă, simţi o mână enormă apucându-l de gulerul hainei şi aruncându-l afară din maşină. Pe când încerca să se ridice, o lovitură se abătu asupra capului său şi îşi pierdu cunoştinţa.

Când îşi reveni, avea mâinile legate la spate. Capul îl durea teribil. Era aşezat pe jos în ceea ce părea un garaj gol. Mai întâi, în câmpul său vizual descoperi două încălţări care i se părură enorme, apoi două picioare în pantaloni. Unul dintre picioare zvâcni înainte, lovindu-l violent în stomac. Se frânse în două şi vomită. Abia termină că o mână puternică îl ridică în picioare, apoi îl aruncă pe un fotoliu de grădină din metal greu. Ridică ochii şi zări faţa schimonosită de furie a colonelului Arevadze. El strângea în mâna dreaptă un pistol automat Makarov. Se aplecă asupra lui Malko şi îi lovi dinţii cu capătul ţevii. De durere, Malko deschise gura, şi ţeava pistolului îi lovi cerul gurii, provocându-i un violent reflex de greaţă.

Apucându-l cu mâna stângă de păr, colonelul SOD îi trase capul pe spate şi îi spuse în limba engleză:

– *Son of a bitch!* Crezi cumva că şefii tăi dau pe tine zece milioane de dolari?

*

* *

Malko, sufocat de ţeava pistolului, era incapabil să scoată cel mai mic sunet. Îşi încrucişă privirea cu cea de nebun a lui Levan Arevadze. În faţa tăcerii lui, colonelul SOD începu să-i mişte ţeava pistolului în gură, lovindu-i foarte dureros dinţii. Era evident într-o stare de agitaţie de nedescris.

– Răspunde, pui de căţea! urlă el, altfel îţi zbor creierii.

Degetul arătător apăsă uşor pe trăgaci şi Malko îşi dădu seama că, deşi nu era în interesul lui, colonelul va trage. Durerea de dinţi era atât de puternică, încât nici măcar nu-i mai era teamă. Cu luciditate, îşi spuse că va muri. Închise ochii, încercând să-şi domine suferinţa. La fiecare fracţiune de secundă, aştepta şocul care să-l trimită pe lumea cealaltă.

Dar iată că, ajutat de sângele rece de care dăduse dovadă, mai avea o şansă...

Presiunea ţevii pistolului se micşoră şi, dintr-odată, ieşi din gura lui. Malko îşi închise imediat maxilarele ca şi cum ar fi vrut să-l împiedice să revină, şi-şi stăpâni cu greu dorinţa de a urla de durere...

Vocea lui Levan Arevadze răsună din nou puţin mai calmă, dar tot la fel de încărcată de ură.

Ca vocea unei pisici căreia i s-au furat puii...

Aplecat deasupra lui, cu răsuflarea mirosindu-i a mirodenii, colonelul georgian îi spuse:

– *Listen and listen good*[1]. Îmi vreau banii înapoi. Deci, îl chemi pe şeful tău şi-i spui să-i aducă aici, în maximum o oră. Dacă nu, îţi zbor creierii.

[1] Ascultă, şi ascultă bine.

– Este şeful meu, aşa cum spui, şi nu face ce zic eu...

Imediat primi o lovitură cu patul pistolului, care-i răni obrazul.

– Sunt sigur că banii mei sunt ascunşi la ambasadă, urlă Levan Arevadze, nu i-ai păstrat la tine, nu-i aşa? Atunci, sună. Dă-mi numărul.

Malko îşi spuse că trebuia să câştige timp, aşa că făcu ce i se cerea.

– 899 216 578.

Levan Arevadze îşi scoase mobilul şi formă numărul cu mâna stângă. Când începu să sune, lipi telefonul de urechea lui Malko şi îl ameninţă:

– Dacă spui unde eşti, te omor imediat...

În telefon, vocea lui Marlin Siegwalt spuse *Hello*.

– Eu sunt, zise Malko. Am o problemă. Sunt împreună cu Levan Arevadze care ameninţă că mă omoară dacă nu-şi găseşte banii. Doreşte să-i aduci într-un loc pe care ţi-l va indica el.

La capătul celălalt al firului se aşternu o linişte îndelungată. Malko, ameţit de lovituri, nu reuşi să-şi amintească dacă-i spusese şefului filialei CIA unde se ducea... Era un lucru foarte important. Marlin Siegwalt răspunse în sfârşit:

– Poţi să mi-l dai la telefon, ca să discut cu el?

Levan Arevadze auzi şi se răsti.

– Nu discut cu nimeni. Îmi vreau banii, dacă nu, te împuşc.

Din nou, tăcere. În mobil, Malko auzea respiraţia lui Marlin Siegwalt. Acesta reluă după câteva secunde:

– Foarte bine. Îmi trebuie un anumit timp ca să îndeplinesc formalităţile. Aceşti bani se află în seiful ambasadei. Sună-mă într-o jumătate de oră, ca să stabilim modalitatea de schimb.

Convorbirea se întrerupse. Levan Arevadze, încă plin de mânie, îl avertiză pe Malko:

– Sper că acest *mother-fucker*[2] nu vrea să mă păcălească. Dacă face cumva aşa ceva, ai să plăteşti.

Malko nici măcar nu răspunse. Avea impresia că fusese lovit cu ciocanul în maxilare.

Punându-şi pistolul în toc, Levan Arevadze ieşi din încăpere. Malko închise ochii şi se întrebă ce putea face Marlin Siegwalt ca să-l salveze.

*

* *

Levan Arevadze apăru pe terasa lui Goşa Sukhumi în mijlocul invitaţilor şi, în drum, îşi turnă o cupă de şampanie. Erau vreo 12 invitaţi, printre care şi „Crazy" Natia, care îi aruncă un zâmbet languros. Fără s-o vadă, el se repezi spre Goşa Sukhumi, care era lipit de Lena.

– Unde ai fost? întrebă Goşa.

Prietenul lui nu-i dădu niciun detaliu despre ceea ce se întâmplase. Îi spuse numai că o să negocieze cu americanii pentru a-şi recupera banii. Goşa Sukhumi nu îndrăzni să-l întrebe cum, şi lucrul acesta îl preocupa serios. Cu siguranţă că americanii îi vor cere o compensaţie în schimbul celor zece milioane de dolari. Ce compensaţie oare?

---

[2] Poponar.

Era hotărât să nu-l scape din ochi pe Levan, şi era atât de prins de această preocupare, încât îl lăsase pe unul dintre invitaţi s-o invite pe Lena la dans. Văzând şoldurile tinerei rusoaice balansându-se languros, avu din nou o strângere de inimă. Cu siguranţă, nu era seara lui. Levan discuta cu Natia. Între timp, fură aduse icrele negre şi Goşa încercă să se destindă, spunându-şi că nu se va întâmpla nimic în acea seară.

Puţin mai târziu însă, îşi dădu seama deodată că Levan Arevadze dispăruse. Nu ca să facă sex cu „Crazy" Natia în casă, căci ea era încă pe marginea piscinei...

De n-ar fi plecat...

*

* *

Malko ar fi dat orice numai să înceteze durerile pe care le simţea în maxilar. Ridică uşor capul. Uşa se deschise şi colonelul georgian intră cu o figură mai teribilă ca niciodată. Nu avu timp să ajungă până la Malko pentru că îi sună mobilul. Îl smulse din buzunar şi răspunse:

– *K'i.*

– Colonelul Arevadze?

Recunoscu imediat vocea lui Marlin Siegwalt şi scrâşni:

– De unde ai numărul meu?

– Se afişează.

– Ai banii?

– Da.

– Unde eşti?

– Exact în spatele Toyotei tale, parcată în faţa casei prietenului tău, Goşa Sukhumi, anunţă calm

şeful filialei CIA. Nu sunt singur, mă însoţesc şase oameni, şi alţii ni se vor alătura în curând.

Levan Arevadze rămase fără glas o fracţiune de secundă, apoi explodă:

– *Son of a bitch*! O să-i zbor creierii prietenului tău...

– Ar fi o prostie! răspunse liniştit americanul. Am venit aici să fac un schimb. Îl eliberezi pe Malko Linge şi, cinci minute mai târziu, vei avea banii...

– Îţi baţi joc de mine? urlă colonelul georgian. De îndată ce îl veţi avea, o să plecaţi.

– Nu. Îţi dau cuvântul meu.

Un înger traversă garajul, fâlfâind din aripi. Levan Arevadze nu acordă prea multă importanţă „cuvântului". De această dată însă fu mult mai calm.

– Ai venit degeaba! spuse el. Nu mă lua drept prost! Pe agentul tău eu îl omor, acum. O să auzi asta în direct.

Ţinând în continuare mobilul în mâna stângă, se apropie de Malko, puse ţeava pistolului Makarov pe fruntea lui, ridică piedica, şi strigă:

– O să facă „bum", poponarule!

Malko închise ochii. Va muri.

CAPITOLUL XXIII

Vocea lui Marlin Siegwalt, mult mai seacă, dar tot calmă, se auzi în telefon:

– Colonele, dacă îl omori pe Malko Linge, vei muri şi tu în minutele următoare. Este o prostie.

Malko, cu muşchii tetanizaţi, trecea de la starea de rugăciune mută la descurajare. Fiecare fracţiune de secundă câştigată semăna cu o eternitate de fericire. Ţeava pistolului se afla în continuare pe fruntea lui. Nu mai îndrăznea aproape nici să respire. Deodată, imperceptibil, simţi presiunea metalului micşorându-se.

Încercă să-şi ascundă bucuria, dar când Levan Arevadze spuse la telefon „Vreau banii", înţelese că nu va muri imediat.

Vocea lui Marlin Siegwalt suna dulce în urechile sale, calmă şi precisă.

– Colonele, spuse el, dacă eşti rezonabil, nimeni nu va muri în această seară şi-ţi vei putea continua viaţa având mulţi bani. Noi nu încercăm să reconstruim lumea. Eu vreau numai două lucruri: viaţa lui Malko Linge şi informaţii care să ne permită să „demontăm" complotul pus la cale de ruşi împotriva lui Mihail Saakaşvili. Asta e tot...

Levan Arevadze nu renunţă însă să „muşte":

– În acest timp, agentul vostru nu e prea departe de eternitate...

– Dacă îl omori, te sinucizi, repetă americanul. Nimeni nu va avea niciun profit din aceste două morţi. În orice caz, nu tu.

Levan Arevadze respiră profund, apoi, dintr-odată, ţeava pistolului se îndepărtă de fruntea lui Malko.

– Ce propui?

– Pentru că eşti cu Malko Linge, cu el trebuie să vorbeşti. Noi vrem să ştim totul... Apoi ne dăm o întâlnire în locul pe care-l doreşti. Ni-l dai pe Malko Linge şi noi îţi dăm banii. Evident, va trebui să pleci foarte repede din ţară.

– O.K., mormăi colonelul georgian. Ne întoarcem în oraş.

Întrerupse convorbirea, îşi puse mobilul în buzunar şi-l trase pe Malko ca să-l facă să se ridice. Cu o cheie luată dintr-o trusă ce atârna la cureaua sa, îi scoase cătuşele. Malko se simţea tot la fel de rău, dar îl urmă pe Levan Arevadze atunci când acesta îi spuse:

– *Davai.*

Ieşiră pe drumul care cobora de la vila lui Goşa Sukhumi, trecură pe lângă maşinile staţionate în partea dreaptă şi ajunseră la Toyota colonelului georgian. Aşezându-se la volan, acesta demară, întoarse şi apoi plecă spre Tbilisi. Pe drum, Malko zări mai multe maşini cu oameni în jurul lor dintre care unul avea o vestă antiglonţ. Era comandoul lui Marlin Siegwalt.

O venă groasă bătea la gâtul georgianului, şi mâinile puse pe volan, brăzdate de vene albastre, i se părură lui Malko enorme. Între două viraje, colonelul întoarse capul şi-i spuse cu voce aspră:

– Tu ai luat banii. Cum i-ai găsit?

– Ştiam că Nestin Zugdade era amanta ta, îi explică Malko, care vorbea cu dificultate din cauza maxilarului dureros. La întoarcerea ta de la Londra, mi s-a părut ciudat că te duci să-i faci o vizită la ora patru dimineaţa... Apoi am „vizitat" şi noi apartamentul ei...

Levan Arevadze strânse din dinţi. Dorinţele sale sexuale îi vor nenoroci viaţa. Plătea cam scump câteva momente de plăcere. Făcu un efort disperat pentru a-şi recăpăta sângele rece.

– Ce vrei să ştii? întrebă el.

– Totul despre complotul ruşilor pus la cale pentru a-l destabiliza pe Mihail Saakaşvili, despre operaţiunea a cărei piesă importantă eşti. Ca şi Badri Guramişvili, căruia i-ai făcut o vizită la Londra. Şi pentru ce ţi s-au dat acele zece milioane de dolari?

– Reprezintă preţul colaborării mele. Mi s-a dat ideea înregistrării contrafăcute pentru ca ruşii să poată strivi armata georgiană. Ei sperau într-o revoltă populară care nu s-a produs.

Malko protestă:

– Dar nu tu ai dus înregistrarea contrafăcută...

– Nu, eu am un prieten la contraspionaj care a fabricat-o la cererea mea, iar ei au muşcat momeala.

– Cine este această persoană?

– Un estonian, Elva Tamsalu.

Malko îşi notă numele în minte.

– Şi apoi?

– Din 2004, ruşii au hotărât să se debaraseze de Saakaşvili, într-un fel sau altul. Au adus mulţi oameni la Tbilisi pentru asta.

– Pe cine?

– Nu-i cunosc pe toţi. Goşa Sukhumi, el m-a recrutat...

Frumos exemplu de joc dublu. Malko era furios împotriva lui însuşi.

– Şi apoi care a fost planul ruşilor?

– Îl convinseseră deja pe Badri Guramişvili să accepte să fie candidatul lor secret. El îşi bate joc de politică, doreşte numai puterea care să-i încoroneze viaţa. Chiar dacă serveşte Kremlinul. Numai că, pentru a se lansa în această acţiune, el a pus o condiţie: eliminarea prealabilă a lui Mihail Saakaşvili. Din această cauză i-am făcut o vizită la Londra.

– Preşedinţia georgiană părea de acord...

Levan Arevadze luă un viraj foarte strâns şi spuse:

– I-am îmbrobodit... pretinzând că nu vreau să trădez. Ei m-au obligat să port un microfon ascuns în pantof, dar am reuşit să-i păcălim...

– Care trebuia să fie rolul tău?

Treceau prin faţa ambasadei Rusiei atunci când colonelul georgian termină de explicat rolul lui în complot. O întrebare îi ardea buzele lui Malko:

– Nu trebuie să participi şi la eliminarea fizică a lui Mihail Saakaşvili?

– Nu, asta este problema reţelelor FSB-ului.

– Cum vor proceda?

Levan Arevadze avu o ezitare aproape imperceptibilă.

– Nu ştiu, pretinse el.

– Minţi! îi tăie vorba Malko. Dacă nu-mi spui tot adevărul, nu mai facem niciun târg şi nu vei primi niciodată cele zece milioane de dolari.

Georgianul scoase un fel de mormăit şi se întoarse scurt spre Malko.

– Dacă o să-ţi spun chestia asta, voi avea FSB-ul pe urmele mele până la sfârşitul zilelor...

– Este adevărat, recunoscu Malko, dar dacă nu mi-o spui, tot o să te urmărească, şi nici nu vei avea bani ca să-ţi refaci viaţa...

În timp ce intrau în oraş, colonelul georgian înjură scurt şi spuse:

– O.K. Vor să-l arunce în aer cu o încărcătură explozibilă, o veche bombă rusească.

Mergând de-a lungul cheiurilor râului Kuro, el îi dădu toate detaliile lui Malko: locul atentatului deja pregătit, data aproximativă, tot ceea ce ştia despre „modus operandi".

– Care sunt oamenii care se ocupă de această problemă? întrebă Malko.

– Nu-i cunosc. Ceceni, cred, manipulaţi de FSB-ul cecen.

Asta nu avea importanţă pentru Malko.

– Şi Badri Guramişvili când trebuie să intervină?

– De îndată ce „Mişa" nu mai este acolo. Mi-a spus că se va pregăti la Baku, va merge acolo cu avionul său personal.

Malko nu mai avea nicio întrebare de pus.

– Foarte bine, spuse el. Unde vrei să-ţi recuperezi banii?

– În cât timp se poate rezolva asta?

– Într-o oră, maximum.

– La staţia de benzină Lukoil, de la intersecţia Ortatşalo, lângă autogară, la intrarea pe drumul spre Rustavi.

Ajunseră în faţa podului care ducea în cartierul Ablabari.

– Opreşte aici, îi propuse Malko.

– Ce faci? îl întrebă Levan Arevadze bănuitor.

– Cred că va veni o maşină să mă ia, răspunse Malko. Şi apoi mă duc să mă tratez la medic.

Colonelul nu făcu niciun comentariu şi se opri lângă trotuar, în faţa unuia dintre cazinourile din Tbilisi, pe cheiul râului Kuro.

Malko deschise portiera, şi se întoarse spre Levan Arevadze:

– Tu ai omorât-o pe Tamuna?

Georgianul nu răspunse şi plecă imediat. Malko privea încă farurile roşii îndepărtându-se când Mercedesul lui Marlin Siegwalt se opri lângă el. Fără să scoată un cuvânt, şeful filialei CIA sări jos din maşină şi-l luă în braţe.

– *My God!* spune el, sper să nu mai trec niciodată prin aşa ceva...

– Iar eu sper că ai un dentist bun la ambasadă, spuse Malko. Am impresia că o să-mi cadă toţi dinţii...

– Avem tot ce ne trebuie! îl asigură americanul. Dar, înainte să mergi să te îngrijeşti, mai este o mică formalitate de îndeplinit.

*

* *

Lui Goşa Sukhumi nu-i stătea mintea la distracţie. Îl căutase pe Levan Arevadze în toată casa, fără să-l găsească, iar telefonul mobil îi era închis.

După tot ce-i spusese colonelul georgian situaţia era mai mult decât îngrijorătoare. Goşa Sukhumi îşi

spuse că dacă nu-l va avertiza imediat pe Boris Lubiaşev de ceea ce se petrecea, va fi considerat drept complice şi, evident, tratat ca atare. Deci nu avea de ales. Strecurându-se printre invitaţi, ajunse la Lena.

– *Galublşa*[1], îi spuse el în şoaptă, tocmai am primit un telefon. Mama se simte foarte rău. Trebuie să plec imediat. Ocupă-te tu de invitaţi.

– Te duci în oraş?

– Nu, lângă Gori. Nu mă pot întoarce decât mâine. O să te sun.

Îşi lăsă mâna să alunece pe şoldul ei şi spuse încet:

– O să vin foarte repede...

Câteva momente mai târziu, la volanul bătrânei Volga, cobora serpentinele spre Tbilisi.

Va aştepta să ajungă la Gori şi după aceea îl va suna pe Boris Lubiaşev. Rusul îşi lăsa întotdeauna mobilul deschis, deci îl va putea contacta cu uşurinţă.

*

* *

Cele trei maşini ale ambasadei americane erau parcate în formă de spic pe străduţa în pantă unde se afla hotelul *Marriott*. Malko, aşezat alături de Marlin Siegwalt, încerca să nu se gândească prea mult la durerea sa de dinţi. Un *case officer* bătu în geamul maşinii, pe care şeful filialei CIA îl deschise.

– Totul este gata, *sir*, anunţă el.

Malko şi americanul ieşiră împreună din Mercedesul blindat şi se îndreptară spre BMW-ul lui

[1] Porumbiţa mea.

Malko, al cărui portbagaj era deschis. Zăreşte acolo cele două valize de pânză aşezate una peste alta...

– Am schimbat încuietorile, explică Marlin Seigwalt, iată noile chei.

Malko le puse în buzunar şi închise portbagajul. Americanul îl luă deoparte. Avea o figură gravă.

– Totul ar trebui să decurgă foarte bine, spuse el. În orice caz, una dintre maşinile noastre te va însoţi până la locul întâlnirii. Dar cred că Levan Arevadze e mai preocupat să fugă decât de altceva...

– Şi eu cred la fel, confirmă Malko.

– Încă din această seară, ambasadorul nostru va lua legătura cu preşedintele Saakaşvili pentru a-i recomanda să nu se ducă să-şi viziteze mama. Să aştepte limpezirea situaţiei.

– Asta mi se pare o măsură corectă, aprobă Malko.

Americanul îi întinse mâna şi Malko zări în palma lui un obiect dreptunghiular de mărimea unei jumătăţi de telefon mobil. Înţelese imediat. Cu o voce egală, şeful filialei CIA îi spuse:

– Cred că ţie îţi revine această onoare. Numai dacă nu vezi vreun inconvenient.

– Nu văd niciunul, îl asigură Malko.

Se gândea la Tamuna Fakri.

Puse telecomanda în buzunar şi apoi cei doi bărbaţi îşi strânseră îndelung mâinile.

– *Take care*, spuse Marlin Siegwalt.

*

* *

Boris Lubiaşev era alb la faţă ca un mort. Imediat ce a primit mesajul de urgenţă al lui Goşa Sukhumi,

a transmis instrucţiuni celor două puncte de control ruseşti care se aflau pe drumul spre Ţhinvali, ca să-l lase pe georgian să treacă. Veni apoi el însuşi să-l întâmpine. Spusele lui Goşa îi îngheţară sângele în vine.

Acum se aflau în unul dintre birourile sediului FSB din Ţhinvali, încercând să evalueze situaţia.

– Nu ai nicio idee de locul unde s-ar putea afla Levan? insistă el.

– Nu, se jură Goşa Sukhumi. Mi-e teamă să nu se fi dus să negocieze cu americanii...

– Asta este o *total catastrophy*, spuse Boris Lubiaşev.

Dar poate că nu-i aşa...

Rusul dădu din cap.

– Trebuie să ne gândim la ce e mai rău.

– Ce facem?

– Mai întâi, nu-i spunem nimic lui Badri. Apoi, încercăm să-l găsim pe acest imbecil de Levan. Las dispozitivul pe loc. Oricum, sunt numai ceceni, care nu ştiu mare lucru... Am mai avea încă o şansă: ca „Mişa" să se ducă să-şi vadă mama mâine dimineaţă... înainte de dezastru.

– Şi eu ce să fac?

– Te întorci la Tbilisi.

– În seara asta?

– Da. Nu trebuie să atragi atenţia asupra ta.

– Şi dacă americanii se năpustesc asupra mea? Pentru că ar fi o problemă. Îl invitasem pe Malko Linge la mine, la cină. Nu a venit. Probabil că a fost găsit de Levan...

– Este posibil, recunoscu Boris Lubiaşev. O s-o scoţi la capăt glumind. Du-te, dacă pleci acum, ajungi acasă înainte de ora 11.

– *Haraşo*, spuse, nu tocmai încântat, Goşa Sukhumi.

Cei doi bărbaţi îşi strânseră cu răceală mâna. Boris Lubiaşev rămâne la birou pentru a anunţa veştile „bune". Goşa Sukhumi se urcă în Volgă şi plecă spre sud. La prima intersecţie însă, coti la stânga, revenind pe direcţia din care plecase, şi se îndreptă spre o piaţă mare din Ţhinvali. Aici, vreo 30 de ţărani erau întinşi pe jos, alături de coşurile lor mari. Din cauza închiderii frontierei, nu-şi mai puteau exporta în Georgia mere care erau pe cale să putrezească. Şi nu aveau nici măcar o rublă pentru a trece peste iarnă!

Goşa Sukhumi opri puţin mai departe, coborî din maşină şi se îndreptă spre uşa hotelului *Ural*. Avea o presimţire urâtă în legătură cu evoluţia evenimentelor, şi prefera să se afle aici, nu la Tbilisi.

*

* *

Malko zări staţia de benzină Lukoil şi Toyota neagră a lui Levan Arevadze. Parcă şi el alături şi ieşi din maşină. Toyota era goală. Se uită în magazinul benzinăriei. Gol şi el. Deodată, din umbră, apăru în spatele lui Levan Arevadze, cu faţa crispată şi în mână cu pistolul Makarov.

– Ai banii? întrebă el.

– Sunt în portbagaj.

– Deschide-l.

Malko făcu ce i se spunea şi îi întinse georgianului cheile de la noile încuietori.

– Au fost schimbate, îl anunţă el.

Colonelul se pregătea deja să le deschidă. Trase fermoarul şi ridică capacul de pânză. Chiar şi în onscuritate putu constata că pachetele cu bancnote de o sută de dolari erau într-adevăr acolo. Verifică dacă nu cumva dedesubt erau ziare. Apoi, convins, închise valiza şi o duse în portbagajul maşinii sale. Pentru cea de-a doua valiză, lucrurile merseră mai repede: o deschise, aruncă o privire la teancurile de bancnote şi o închise la loc.

– E bine, spuse el.

Fără niciun cuvânt în plus, se aşeză la volanul Toyotei şi porni în trombă în direcţia Rustavi, făcând să scrâşnească cauciucurile. Malko aşteptă un minut, apoi demară şi el în aceeaşi direcţie.

Levan Arevadze încetini. Urcând serpentinele din trecătoarea care domina Rustavi, mersese atât de repede, încât, la un moment dat, fusese cât pe-aci să iasă de pe drum. Ar fi fost o prostie să moară cu zece milioane de dolari în portbagaj... Nu era deloc îngrijorat pentru trecerea frontierei. Azerii îl cunoşteau şi nu-i percheziţionau maşina. În calitate de cetăţean georgian, nu avea nevoie de viză. Se hotărî să meargă şnur până la Baku, chiar dacă trebuia să-şi petreacă o parte din noapte pe drum. Acolo, în sfârşit, va putea să se destindă. Era nerăbdător să ajungă într-un apartament de la *Metropol*, a cărui baie să aibă şi jacuzzi. De mâine, îşi va găsi cea mai frumoasă târfă din oraş, pentru că Baku era plin de armene superbe, venale şi supuse. Dar, înainte, se

va duce la *International Bank of Azerbaidjan* ca să-şi depună comoara şi să facă planuri de viitor.

În faţa lui, drumul se întindea drept până la punctul de graniţă. Aruncă o privire în oglinda retrovizoare şi zări nişte faruri. O maşină mergea în spatele lui, apropiindu-se din ce în ce mai mult.

Încetini ca s-o lase să treacă. Mai avea doar câteva minute.

*

* *

Malko pusese telecomanda dată de Marlin Siegwalt în spaţiul dintre cele două scaune ale BMW-ului. El, care ura violenţa, se simţea acum perfect calm. Deşi urma să ucidă în curând. Colonelul Levan Arevadze merita acest lucru. Chiar CIA îl condamnase. Malko ştia că o operaţiune de eliminare ca aceasta necesitase un „executive order" al preşedintelui Statelor Unite, justificat de uciderea unui *case officer* al Agenţiei. Americanii nu-i iertau niciodată pe cei care le omorau oamenii.

Pentru Malko exista şi o altă motivaţie, zâmbetul Tamunei, dispărut prematur. Luă telecomanda şi acceleră. La numai 30 de metri de Toyota neagră, fără nicio emoţie, apăsă butonul roşu.

*

* *

Levan Arevadze scotocea în buzunar ca să găsească un pachet de ţigări atunci când Toyota se transformă într-un bulgăre de foc. Colonelul georgian nu avu nici măcar timpul să se teamă. Ars de valul de foc, corpul i se dislocă în urma suflului exploziei din portbagajul Toyotei.

*

* *

Malko frână brusc pentru a evita maşina în flăcări care tocmai se oprise pe marginea drumului. Se afla într-o zonă pustie, între două sate. Se opri la vreo 20 de metri de epava Toyotei, care încă mai ardea. Colonelul Arevadze nu va ajunge niciodată în Azerbaidjan.

Deodată, zări în lumina farurilor bucăţi de hârtie purtate de vântul destul de violent care sufla din sud. Îi trebuiră câteva secunde pentru a realiza că era vorba de bancnote de o sută de dolari care nu fuseseră carbonizate de explozie. Zburau în toate direcţiile, căzând pe câmp. O avere pentru cei care le vor găsi...

Malko se simţi împăcat.

O maşină apăru, foarte departe, în spatele lui, mergând în direcţia Rustavi. Întoarse şi plecă spre Tbilisi. Acum, după ce trecuse tensiunea nervoasă, dinţii şi maxilarul începură din nou să-l doară. Îşi puse întrebarea dacă va putea aştepta până mâine ca să meargă la doctor.

Îi mai rămânea o singură problemă de rezolvat: Goşa Sukhumi. Îşi promise că nu-l va lăsa să scape.

CAPITOLUL XXIV

Malko tresări atunci când acul i se înfipse în gingie.

– *Don't move, please*![1] îi ceru dentistul de la ambasada americană în timp ce-l anestezia. Era a patra injecţie. După mai multe radiografii, stomatologul ajunsese la concluzia că nu era nimic grav, în afară de afectarea a doi incisivi. Şi totuşi Malko nu închisese ochii toată noaptea de durere... Înainte să vină la dentist, îi fuseseră puse două copci la rana de la tâmplă. Acum îşi simţea capul ca o minge.

Dentistul scoase acul din gura lui.

– Reveniţi mâine dacă vă doare, spuse el. Veţi fi puţin ameţit, o oră sau două, apoi totul va fi O.K.

Malko încercă să zâmbească. Tot maxilarul i se părea ca de lemn... Se scutură şi ieşi pe holul ambasadei. Marlin Siegwalt plecase să se întâlnească cu Shalva Dzeghenti pentru a-i da un raport complet în legătură cu evenimentele petrecute.

Televiziunea guvernamentală prezenta încă de dimineaţă moartea colonelului Arevadze, considerată un asasinat organizat de serviciile secrete ruseşti şi realizat cu ajutorul unei încărcături explozive pusă în maşina acestuia.

---

[1] Nu vă mişcaţi, vă rog!

Niciun cuvânt despre bancnotele de o sută de dolari.

Malko îşi spuse că, probabil, primii veniţi le luaseră fără să sufle un cuvânt, iar cea mai mare parte dintre ele arseseră. Ce păcat, le-ar fi putut folosi pentru refacerea castelului său din Liezen... Se urcă în BMW şi plecă spre Tbilisi. Avea impresia că era înfăşurat în vată şi dorea să se odihnească puţin după noaptea albă din ajun.

Ajuns la *Marriott*, se întinse şi formă numărul lui Goşa Sukhumi.

Nu răspunse nimeni.

Îi veni atunci ideea să încerce la „Crazy" Natia.

Femeia răspunse imediat.

– Ai văzut ce i s-a întâmplat bietului Levan? exclamă ea. Nemernicii de ruşi! Ieri seară era în plină formă.

– L-ai văzut ieri seară?

– Bineînţeles, la Goşa. Şi tu trebuia să vii...

– Am avut o problemă, răspunse Malko. Nu ştii unde este acum Goşa?

– Cred că a avut un necaz cu mama lui, explică Natia. A plecat în timpul petrecerii, dar cred că s-a întors azi. Lena îl aşteaptă cuminte acasă, adăugă ea râzând ironic. Când ne vedem?

– O să te sun, îi promise Malko.

Închise telefonul abia putând să-şi controleze furia. Capcana în care căzuse ieri seară fusese pregătită împreună cu Goşa Sukhumi... Dar georgianul mai putea să aştepte... Hotărât să-şi recupereze mai întâi forţele, Malko căzu într-un somn adânc. Era epuizat.

*
* *

Goşa Sukhumi se trezise prost dispus într-o cameră sărăcăcioasă a hotelului *Ural*, din Ţhinvali. Spunându-şi că trebuia totuşi să se întoarcă la Tbilisi, o sună mai întâi pe Lena, din prudenţă.

– E bine totul?

– Da, de ce? întrebă tânăra rusoaică, puţin surprinsă.

– Nu m-a căutat nimeni?

– Nu. Când vii? Cum se simte mama?

– Bine. A fost o alarmă falsă... Ascultă, vin în cursul zilei de azi. Fă-te frumoasă.

Încheie convorbirea puţin mai liniştit. Chiar dacă Levan Arevadze cădea, el nu era implicat direct în complot. Putea deci să se întoarcă şi s-o regăsească pe Lena cea planturoasă.

Făcu un duş cu apa aproape rece.

*
* *

Badri Guramişvil nu mai avea răbdare. Nu mai dormea. Se gândea numai la sosirea sa triumfală la Tbilisi, întâmpinat de Levan Arevadze, şi apoi la Parlament... Nu-şi dezlipea ochii de pe mobil, rugându-se să sune.

După ce bătu la uşă, majordomul intră.

– Ce doreşte domnul pentru prânz?

Miliardarului georgian nu-i era foame. Brusc, îşi spuse că va înnebuni dacă va rămâne la Londra, fără să facă nimic, aşteptând vestea atentatului împotriva lui Mihail Saakaşvili. Se duse în birou şi-i spuse secretarei:

– Anunţă-l pe Jack. Plecăm la Baku. Să ceară un culoar de decolare cât mai repede cu putinţă.

Jack era pilotul lui Badri Guramişvili. Avionul său, Falcon 900, era tot timpul în aşteptare la Heathrow, iar cei doi piloţi locuiau într-o casă aflată la o distanţă de zece minute de aeroport.

Miliardarul georgian se întoarse în cameră şi îngrămădi câteva lucruri într-o geantă de voiaj. Avea tot ce-şi dorea la Tbilisi, în palatul său, aşa că nu lua decât strictul necesar. Tocmai terminase când îl chemă secretara.

– Totul este aranjat, *sir*, aveţi un culoar de decolare la ora unu şi jumătate. Trebuie să plecaţi acum.

– Scoate Bentley-ul din garaj şi anunţă-l pe Jack, spuse Badri Guramişvili.

După câteva minute, mergea spre vest, pe Great West Road. Se simţea mai bine, avea impresia că se afla deja pe drumul victoriei.

Jack îl aştepta la Country Club, la aeroport, clubul rezervat proprietarilor de avioane.

– Totul este gata, *sir*, îl anunţă el. Turnul de control este prevenit. Trebuie doar să vizez paşapoartele la serviciul *Immigration*. Badri Guramişvili i-l întinse pe al său pentru că, deşi era rezident britanic, îşi păstrase paşaportul georgian.

– Fă-o repede! ordonă el.

Pentru că trebuia să aştepte puţin, se duse la bar şi comandă un gin tonic. Pilotul apăru zece minute mai târziu. La început, miliardarul nu remarcă expresia lui preocupată.

– Să mergem! spuse Badri Guramişvili.

– *Sir*, este o problemă...

– Ce anume? Avionul nu e gata?

– Ba da, putem decola imediat ce ni se dă liber. Este vorba de dumneavoastră, *sir*.

– De mine? întrebă, sincer uimit, Badri Guramişvili.

– Da, da. *Immigration Officer* spune că sunt instrucţiuni în ceea ce vă priveşte: o interdicţie de a părăsi ţara.

– Ce?

Pilotul nu îndrăzni să spună mai mult. Badri Guramişvili îi smulse paşaportul din mână şi aproape că alergă până la clădirea *Immigration*. Aici, un *Immigration Officer*, zâmbitor şi încurcat, îi arătă un document venit de la *Home Office*. Era clar: cetăţeanul georgian Badri Guramişvili nu avea dreptul să părăsească Marea Britanie, până la noi ordine.

– Dar e o nebunie! explodă miliardarul.

– Este, cu siguranţă, o eroare, *sir*, aprobă ofiţerul, dar sunt obligat să respect ordinele. Veţi lămuri problema foarte repede.

Georgianul îşi luă înapoi paşaportul, fără să mai spună un cuvânt.

– Nu mai plecăm, îi spuse el pilotului. Anulează culoarul. Mă întorc la Londra.

De îndată ce urcă în Bentley, înainte chiar de a-şi chema avocatul, formă numărul lui Goşa Sukhumi. După mai multe minute, reuşi să stabilească legătura, care era foarte proastă.

– Unde eşti? urlă el în telefon.

– Nu la Tbilisi, răspunse Goşa Sukhumi, printre numeroasele zgomote de fond. Ce se întâmplă?

– Voiam să ies din Marea Britanie şi am fost împiedicat, urlă din nou Badri Guramişvili. Mi se interzice să părăsesc teritoriul britanic.

Goşa Sukhumi rămase fără glas atât de mult timp, încât interlocutorul său crezu că s-a întrerupt convorbirea. Apoi georgianul spuse pe un ton voit lejer:

– Trebuie să fie o eroare a tembelilor de birocraţi. Sună-mă după ce aranjezi chestia asta.

Badri Guramişvili se pregătea deja să-şi cheme avocatul. La câţi bani îi dădea, cu siguranţă că-l va scoate din rahat...

*

* *

Goşa Sukhumi era aproape de Gori când primise telefonul de la Badri Guramişvili. Era descompus la faţă. Această poveste cu interdicţia de a părăsi teritoriul britanic nu era o simplă coincidenţă... Levan Arevadze mărturisise...

Câteva secunde mai târziu, făcea cale întoarsă, în direcţia Ţhinvali. Nu era momentul să se întoarcă la Tbilisi şi trebuia să-l prevină pe Boris Lubiaşev de urgenţă.

Şi nu prin telefon...

*

* *

Bentley-ul se târa în traficul de pe A 4 când avocatul îl sună pe Badri Guramişvili.

Consternat.

– Există, într-adevăr, în ceea ce vă priveşte, o interdicţie de a părăsi teritoriul britanic, îl anunţă el.

Nimeni nu vrea să-mi spună cine a emis-o. O să anunţ tribunalul...

Sunt sigur că se va rezolva.

Badri Guramişvili închise fără să spună nimic. El nu era la fel de sigur.

*

* *

Încă de la ora şapte dimineaţa, Salid Basaiev îşi instalase taraba cu fructe şi legume la locul obişnuit de pe strada Pekin, în faţa numărului 30, profitând de un spaţiu în alinierea imobilelor care îi permitea să nu jeneze circulaţia. Căruţul său, plin cu banane, pepeni, vinete şi roşii, oferea o priveliişte foarte apetisantă. Trecuseră deja trei zile de când îl înlocuise pe Mogamed, nepotul lui Şamil Ianderbaiev, considerat prea lipsit de experienţă pentru a conduce genul acesta de acţiune.

Salid Basaiev pierduse deja un picior în luptele împotriva ruşilor, pe vremea când era încă *boivik*, iar acum mergea în cârje. Îmbrăcat sărăcăcios, cu barba neîngrijită, cu o şapcă maro, inspira mai curând milă, nicidecum frică.

O femeie se apropie şi cumpără trei vinete. După ce încasă cei câţiva lari, el aruncă în mod mecanic o privire spre stânga. Acolo staţiona o furgonetă aflată într-o stare proastă, cu un cauciuc dezumflat, aproape de imobilul în care locuia mama preşedintelui Saakaşvili.

Salid nici măcar nu ştia cum arată, şi nici nu-l interesa să afle. Consemnele pe care le primise erau simple: atunci când preşedintele georgian va veni

s-o vadă, el va lua telecomanda ascunsă sub roşii şi va declanşa explozia bombei ruseşti de 500 de kilograme care se afla în furgonetă. Se gândise să se adăpostească de suflul exploziei după colţul zidului, şi se gândea că în agitaţia care va urma atentatului va putea să se eschiveze cu uşurinţă. Un client se apropie şi îi vându şase banane. Nu simţea nimic la gândul că va declanşa explozia acestei bombe care, în afară de moartea preşedintelui georgian, risca să provoace un dezastru. Fusese martor la prea multe orori în Cecenia, şi în mod special la Groznîi, unde supravieţuise ascuns într-o pivniţă neîncălzită o iarnă întreagă. Văzuse cum mama sa, cele două surori şi bunicul muriseră, rând pe rând. În plus, sora cea mare fusese violată de un *spetnatz* înainte să i se taie gâtul.

După toate astea, şeful său se alăturase miliţiilor proruse, şi el îl urmase. De atunci, asculta fără să discute, ştiind că ceea ce-i mai rămăsese ca familie în Cecenia depindea de supunerea lui... Era nerăbdător ca preşedintele Saakaşvili să vină, pentru ca să apese pe telecomandă şi să plece.

Salid detesta să vândă legume şi fructe, ca o femeie.

*

* *

Era ora patru când Malko se trezi, cu capul greu şi cu dinţii încă sensibili. Efectul anestezicului dispăruse.

Brusc, se gândi din nou la Goşa Sukhumi. După spusele Natiei, el trebuia să se întoarcă la Tbilisi.

Malko îi va face o vizită. O vizită „amicală”... Din cauza georgianului, cât pe-aci să fie masacrat de Levan Arevadze.

După ce-şi strecură pistolul Sig-Sauer în toc, coborî să-şi ia BMW-ul parcat, ca de obicei, în faţa hotelului *Marriott*.

*

* *

Salid Basaiev lăsă brusc pepenele pe care tocmai îl împacheta pentru o clientă, alertat de urletul unei sirene care venea din partea de est a străzii Pekin. Câteva secunde mai târziu, zări girofarurile mai multor maşini de poliţie, care se năpustiră pe strada liniştită.

Inima îi tresări în piept.

Era clar.

De când se afla aici, pe această stradă, nu văzuse încă o astfel de desfăşurare de forţe. Asta nu putea să însemne decât un lucru: preşedintele venea în vizită la mama lui... Salid Basaiev întinse grăbit pepenele clientei sale şi luă bancnota de un lari. Febril, îşi vârî mâna în grămada de roşii, recuperă telecomanda şi o puse în buzunar. Apoi se retrase şi se aşeză la adăpost, după zidul care trebuia să-l protejeze de explozie.

Maşinile de poliţie se opriră în faţa numărului 24, blocând strada, dar el nu zări Mercedesul negru al preşedintelui Saakaşvili.

Deodată, alte sirene îl făcură să tresară. Zgomotul venea din partea de vest a străzii Pekin. Patru maşini de poliţie se plasară de-a curmezişul străzii,

oprind circulaţia. În spate, dintr-un autobuz, începură să coboare oameni în uniformă, înarmaţi, cu căşti, ţinută ABC, scuturi... Se împrăştiară pe stradă şi pe trotuar, împingându-i pe trecători spre celălalt baraj. În mod sistematic, aceştia erau opriţi şi percheziţionaţi pe loc.

Dar nici vorbă de Mercedesul negru!

Salid Basaiev înţelese repede ce se întâmpla: fusese denunţat! Pe el îl căutau! „Ţinta" lui nu va veni... Puse mâna pe telecomandă. Ezită. Poliţiştii se aflau la vreo 20 de metri, mai avea timp să declanşeze explozia... Gândurile i se învârteau cu viteză în cap. Dacă făcea asta, mai avea o şansă să scape, dar în niciun caz nu va putea să treacă graniţa. Dacă poliţiştii erau aici, însemna că ştiau totul despre atentat.

Scoase telecomanda din buzunar, o aruncă pe jos şi se apropie de tarabă. Trei minute mai târziu, poliţiştii ajunseră în dreptul lui... Îl perchiziţionară, apoi, fără să ezite, răsturnară pe jos conţinutul căruţului, căutând printre fructe şi legume, fără să găsească nimic. Evident... Un poliţist începu să-l interogheze pe Salid Basaiev.

Acesta îi explică statutul său de refugiat din valea Pankisi, precizând că venise la Tbilisi să câştige nişte bani. I se ordonă să nu se îndepărteze, dar nu-i puseră cătuşe. Între timp, poliţiştii începuseră să se agite, vorbind prin radio unii cu alţii, alergând spre furgoneta staţionată ceva mai departe. Doi dintre ei începură să deruleze o panglică galbenă în jurul vehiculului, delimitând perimetrul interzis. Altul ridică

pânza care acoperea partea din spate a furgonetei şi descoperi bomba de 500 de kilograme...

O limuzină neagră, prevăzută cu multe semnalizatoare, sosi cu toată viteza. Ministrul de interne. Fu întâmpinat respectuos şi, imediat, strada Pekin se goli pe o distanţă de o sută de metri. Poliţiştii îi puseră în gardă pe locuitorii imobilelor, recomandându-le să se îndepărteze de ferestre şi, mai ales, să nu iasă afară din casa...

Salid Basaiev fu dus, împreună cu alţi oameni, pentru a i se lua un interogatoriu mai amănunţit. Deodată, trei vehicule albastru-închis se năpustiră într-un concert de sirene şi din ele coborâră mai mulţi bărbaţi îmbrăcaţi ca nişte cosmonauţi. Erau geniştii Ministerului de Interne.

– Al tău e căruţul cu legume şi fructe? îl întrebă pe Salid Basaiev un ofiţer de poliţie.

– Da.

Atunci, poliţistul deschise mâna dreaptă şi îi arătă un mic obiect dreptunghiular, negru.

Telecomanda.

– Şi asta e tot a ta? Am găsit-o acolo.

Salid Basaiev plecă capul, fără să răspundă, spunându-şi că acum începeau necazurile.

Necazuri foarte mari.

CAPITOLUL XXV

Malko parcă în faţa vilei lui Goşa Sukhumi şi ieşi din BMW după ce-şi puse pistolul în toc, cu un glonţ pe ţeavă. Era aproape ora şapte seara. Habar nu avea în ce dispoziţie se afla georgianul, dar era hotărât să-l oblige să dea o mărturisire scrisă în legătură cu rolul său în complot. Această mărturisire nu va fi neapărat făcută publică, dar s-ar putea ca pe viitor să servească drept monedă de schimb, dacă voiau să-l folosească pe georgian.

Apoi Malko va lua repede avionul către Austria. Georgia nu prea îi mai pria...

Sună la uşă şi aşteptă.

Câteva momente mai târziu auzi un zgomot neaşteptat în spatele uşii: zgomotul unor tocuri înalte.

Uşa se deschise imediat şi apăru o siluetă magică.

Lena, „logodnica" lui Goşa Sukumi, purta o bluză de dantelă neagră care-i descoperea „obuzele" pe trei sferturi, scoţându-i în evidenţă sfârcurile sânilor. Ochii ei, imenşi, albaştri, alungiţi cu rimel, parcă îi acopereau toată faţa, iar gura ar fi putut servi drept foc de semnalizare. Cu talia strânsă într-o centură neagră, purta o fustă până la genunchi, care-i descoperea picioarele interminabile, îmbrăcate în ciorapi negri.

Păru uimită să-l vadă pe Malko, şi spuse deodată într-o engleză stricată:

– Ce mare plăcere să te văd, dar Goşa nu e aici.

– Cred că se întoarce în curând, spuse Malko.

– Şi eu credeam la fel, răspunse ea, dar m-a sunat să-mi spună că mama lui mai are încă nevoie de el...

– Da, înţeleg, spuse Malko.

Fără să aştepte ca ea să-l invite, el se strecură înăuntru. Lena îl urmă pe scara care ducea la piscină. Legănatul şoldurilor ei îl făcu pe Malko să uite de durerea de dinţi. Prin despicătura lungă a fustei, el zări fugitiv porţiuni de piele albă deasupra ciorapilor.

Ajunsă la piscină, ea se întoarse şi propuse:

– Vrei ceva de băut?

– *Russian Standard*, spuse Malko. Eşti magnifică, Lena, adăugă el în limba rusă.

– Goşa mi-a spus să mă fac frumoasă, explică ea, trebuia să vină.

– Ai făcut foarte bine...

O urmări cu privirea, în timp ce ea aduse o sticlă de vodcă de la bar. Era într-adevăr un „animal" superb. Un gând îi încolţi atunci în minte: înainte să părăsească Georgia, oare nu avea şi el dreptul la o modestă compensaţie?

– Poţi să-l găseşti pe Goşa? o întrebă el.

– Da, bineînţeles, mă sună mereu.

– Sună-l, vreau să-i spun ceva.

– Nu ai numărul lui de telefon?

– Ba da, dar vreau să-i fac o surpriză. Nu-i spune cu cine eşti.

Docilă, ea îşi luă mobilul şi formă un număr. Câteva momente mai târziu, îi întinse telefonul lui Malko, spunând:

– Goşa, vorbeşte cu cineva!

– Goşa, spuse Malko, eu sunt, prietenul tău, Malko...

Un înger trecu şi se strivi de fundul piscinei...

Georgianul îşi reveni în sfârşit şi spuse cu o voce puţin cam forţată:

– Malko, ce faci acolo?

– Venisem să te văd...

– Sunt reţinut... mama...

– Nu face nimic, răspunse amabil Malko. Lena este aici. S-a făcut foarte frumoasă pentru tine. Este păcat că nu te întorci. În sfârşit, nu s-a pregătit de pomană...

– Ce vrei să spui? întrebă Goşa Sukhumi, alarmat deodată de tonul lui Malko.

Acesta continuă în limba engleză:

– Asta înseamnă, Goşa, că voi face sex cu Lena cât timp voi fi în stare... gândindu-mă la tine.

– Eşti nebun! protestă Goşa Sukhumi.

– Ah, bineînţeles, dacă te întorci nu se va întâmpla nimic, continuă Malko, dar am impresia că nu te poţi întoarce.

– De ce?

– Goşa... Levan Arevadze a murit, Badri Guramişvili nu poate ieşi din Marea Britanie, echipajul însărcinat să-l omoare pe preşedintele Saakaşvili probabil că a fost deja prins până la această oră. Tu ai ieşit destul de bine, sigur, dacă nimeni nu-i spune preşedintelui nimic despre rolul jucat de tine în această chestiune...

– Dar... protestă georgianul.

– Goşa, îl întrerupse Malko, în numele vechii noastre prietenii îţi fac o propunere: Lena în schimbul tăcerii mele.

– Cum aşa?

– Îi spui ce vrei. Că ai pierdut-o la joc, că vrei să-mi faci plăcere. Începând de acum, vreau să se poarte cu mine aşa cum ar face-o cu tine. Şi dacă, mâine dimineaţă, sunt satisfăcut de ea, n-o să ai nicio problemă. Ţi-o dau la telefon, să-i explici situaţia... *Dasvidania*[1].

Îi întinse mobilul tinerei rusoaice, care îl duse la ureche. Conversaţia fu destul de lungă, iar după ce termină de vorbit, Lena îi aruncă lui Malko o privire total pierdută.

– Goşa mi-a spus că trebuie să cinez cu tine, şi apoi...

– Foarte bine, spuse Malko, mângâindu-i coapsa prin fustă. Poţi să faci deja ceva pentru mine: în locul acestor oribili ciorapi „stay-up", du-te şi pune-ţi nişte ciorapi adevăraţi. Ai, nu-i aşa?

– *Da*, spuse ea cu o voce cam nesigură.

*

* *

Malko ceruse să mănânce în micul salon, acolo unde o văzuse pe Lena copleşindu-l cu „atenţii" pe Goşa, la restaurantul *Shadow of Metheki*. Comandă caviar. După conversaţia cu Goşa, Lena era blândă ca un mieluşel.

[1] La revedere.

Russian Standard îi atenuase considerabil durerile lui Malko, iar acum parcă plutea. Lena se întoarse spre el.

– Caviarul este foarte bun, murmură ea.

– Demn de noi, Lena, spuse Malko.

– *Spasiba. Spasiba balşoi.*[2]

Fără să-şi ia privirea de la ea, Malko îi puse o mână pe coapsă şi urcă încet, până ce simţi şarpele unei jartiere. Privirea rusoaicei se tulbură, şi ea murmură:

– *Pajalusta*[3].

Era prima dată când o atingea. Încet, îi ridică fusta. Ea îl lăsă s-o facă până când îi atinse pielea de deasupra ciorapilor şi, mai apoi, mătasea chiloţilor roşii. Lena nu spuse nimic, iar el nu insistă, îşi marcase deja teritoriul.

– Să ne întoarcem, propuse Malko.

În acel moment, telefonul mobil al Lenei sună. Răspunse şi i-l dădu lui Malko:

– Este Goşa.

Vocea puternică a georgianului izbucni în aparat:

– Malko, glumeai adineauri, nu-i aşa?

– Deloc... În acest moment suntem la restaurant şi flirtăm, dar ne întoarcem acasă. Vrei ceva?

– Nemernicule! urlă Goşa Sukhumi. Îţi interzic...

– Poţi veni să-ţi aperi bunul, preciză Malko. Dacă nu, îţi doresc o seară bună, şi gândeşte-te la noi.

---

[2] Mulţumesc. Mulţumesc mult.

[3] Te rog.

– Nu înţeleg, spuse rusoaica. Adineauri mă ruga să fiu drăguţă, acum pare furios.

Malko îi luă mâna şi-i sărută vârful degetelor.

– Eşti o pradă de război, Lena!

– Ce înseamnă asta?

– Că o să fac sex cu tine, aşa cum am avut chef din primul moment în care te-am văzut. Dar, în acele timpuri îndepărtate, Goşa era prietenul meu. *Davai*.

Blocată, ea nici măcar nu protestă. Pe drum, Malko se mulţumi să-i mângâie coapsele, atent la nenumăratele viraje.

Stăteau faţă în faţă în living-room. Fără niciun cuvânt, Malko îi descheie nasturii bluzei de dantelă, eliberându-i sânii. Le apucă sfârcurile între degete, frământându-le uşor.

Lena scoase un ţipăt înăbuşit, dar îl lăsă să continue... Şi el continuă, simţind cum excitarea îi creşte. Îşi apropie gura de cea a Lenei şi, de această dată, tânăra nu ezită. Îşi strecură limba agilă în gura lui. În câteva momente, Malko deveni dur ca fierul. Se îndepărtă de ea şi spuse simplu:

– Primeşte-mă în gura ta!

Venise momentul adevărului. Lena putea să se revolte, şi atunci n-ar mai fi fost acelaşi lucru. Dar, fără să discute, ea îngenunche în faţa lui. Când Malko simţi buzele rusoaicei strângându-i cu blândeţe sexul, se simţi în al nouălea cer.

Lena înţelegea acum sensul expresiei „pradă de război".

*

* *

O maşină neagră se opri în faţa hotelului particular al lui Badri Guramişvili. Belgrave Mews era pustie. În acest cartier şic, la căderea nopţii nu mai era niciun pieton, şi circulau puţine vehicule.

Un bărbat ieşi din maşină, cu o canistră prevăzută cu o ţeavă fină şi cu o canulă... Ajuns în faţa uşii, înfipse canula în broască şi deşurubă o valvă mică. Se auzi un zgomot slab, care dură până în momentul în care bărbatul scoase canula din broască... Atunci, se întoarce la maşină şi aceasta porni imediat.

Douăzeci de minute mai târziu, aceeaşi maşină reveni. De această dată, doi bărbaţi, îmbrăcaţi în negru şi purtând mănuşi chirurgicale, ieşiră din ea. Unul se ghemui în faţa uşii şi înfipse o „umbrelă" în broască, în timp ce celălalt bărbat stătea la pândă.

Exact 27 de secunde mai târziu, uşa se deschise cu un zgomot sec.

Un al treilea bărbat apăru din maşină cu un pachet în mână şi veni lângă ceilalţi doi. Pachetul conţinea trei măşti de gaze pe care şi le puseră rapid înainte de a pătrunde în interiorul clădirii. Închiseră uşa în urma lor, moment în care maşina plecă pentru a doua oară. Cunoşteau locurile perfect, şi se îndreptară spre scara ce ducea la etajul întâi. Ajunşi sus, unul dintre vizitatori înfipse din nou canula în broasca uşii care se afla în faţa scării.

Acelaşi zgomot. Apoi, cei trei bărbaţi aşteptară exact cinci minute înainte de a deschide uşa.

Unul dintre ei aprinse o lampă electrică a cărei rază foarte fină lumină un bărbat adormit, pe jumătate dezvelit, îmbrăcat cu o pijama albastră. Unul dintre vizitatori îl scutură încet, dar bărbatul nu avu nicio

reacţie. Traseră cuvertura, dezvelindu-l complet şi întinzându-l pe spate. Respira în mod regulat.

După aceea, unul dintre bărbaţii îmbrăcaţi în negru deschise o trusă şi-şi fixă pe frunte o lampă cu o lumină puternică. Puse pe cearceaf trusa deschisă. În ea se aflau diferite instrumente medicale. Alese o seringă, înfipse acul într-un flacon şi o umplu. După aceasta, se aplecă asupra piciorului stâng al lui Badri Guramişvili, căutând cu degetul o venă. Medicii legişti examinau întotdeauna braţele, niciodată picioarele. Când găsi vena, înfipse acul oblic, cu un gest rapid, şi începu să injecteze încet lichidul din seringă.

Totul dură aproximativ două minute.

Când scoase acul, seringa era goală şi nici măcar o picătură de sânge pe picior. Îl masă, totuşi, pentru orice eventualitate, înainte de a trage cearşaful şi cuvertura peste cel care dormea. Apoi cei trei bărbaţi coborâră, aşteptând în spatele uşii să vadă maşina oprindu-se pentru a treia oară în faţa hotelului particular.

În câteva secunde, ieşiră afară, încuiară uşa şi apoi urcară în maşina care plecă imediat.

*

* *

Malko o privea pe Lena, întinsă pe pat, pe burtă, cu mâinile şi picioarele legate de cele patru colţuri ale patului. Nu-i lăsase pe ea decât ciorapii şi pantofii. Era ora patru dimineaţă, se răspândise în gura Lenei şi apoi în pântecul ei. Acum ea primi din nou în gura roşie ca focul sexul pe care el i-l întinse printre barele patului.

Apoi se urcă pe saltea, se întinse peste ea, fiind atent să n-o strivească, şi-şi puse sexul între fesele ei.

– Mişcă-te puţin, îi ceru el.

Lena îl ascultă, mişcându-şi încet coapsele. Malko închise ochii, profitând de acest ruliu minunat. Aproape în mod natural, sexul său se lipi de deschiderea intimă a rusoaicei. Malko prelungi acest moment magic, o simţi contractându-se, apoi destinzându-se, şi îi suflă la ureche:

– Deschide-te!

Îi văzu sfincterul fremătând, precum corola unei flori agitate de vânt. Deodată, apăsă cu toată greutatea, şi sexul dispăru înghiţit pe de-a-ntregul. Ca un pumnal.

Lena urlă.

Malko rămase nemişcat, cu senzaţia că inima îi va exploda. Era nemaipomenit.

Prelungi cât mai mult cu putinţă acest extaz, iar Lena fu cea care începu să se mişte încet sub el.

Strecurându-şi mâinile sub trunchiul ei, Malko îi cuprinse sânii şi începu să-i maseze uşor, în timp ce se mişca din ce în ce mai repede... Ar fi vrut ca aceste momente să nu se termine niciodată...

Când explodă, rămase fixat în ea, ca şi când ar fi vrut să mai profite puţin. Apoi se ridică şi o privi îndelung.

Era într-adevăr o frumoasă „pradă de război".

Rusoaica întoarse capul şi îl privi în timp ce se îmbrăca.

– Nu rămâi? întrebă ea.

– Nu.

– Dezleagă-mă atunci.

El nu o dezleagă, şi plecă fără să-şi mai pună cravata. Era aerian, se urcă în maşină şi merse şnur până la Tbilisi. Se crăpa de ziuă.

*

* *

– Badri Guramişvili a avut o criză cardiacă noaptea trecută, anunţă Marlin Siegwalt. Probabil emoţia acestor evenimente.

– Ce s-a întâmplat?

– A murit în somn. Menajera l-a descoperit în această dimineaţă, în pat... Nu era bătrân: 54 de ani... Va fi înmormântat aici, pe proprietatea sa din Tbilisi. O să fie multă lume.

– Ai veşti de la Saakaşvili?

– Da, i-a scris o scrisoare de mulţumiri ambasadorului... Bineînţeles că este şi mai pornit împotriva ruşilor! Tocmai a făcut un acord cu Ucraina, ca să-i livreze arme.

– Pare promiţător, oftă Malko. Crezi că o să rămână mult la putere?

Şeful filialei ridică ochii spre cer.

Inch'Allah! Nu avem pe nimeni la îndemână. Sper că ruşii nu vor continua imediat asaltul.

– Plec imediat, anunţă Malko. Prin Kiev.

*

* *

La vechea sa maşină de scris, mai discretă decât un computer, Rem Tolkaşev îşi bătea raportul, într-un singur exemplar, destinat lui Vladimir Putin, privind operaţiunea „Badrijani". Nici înflorituri, nici comentarii. Numai înlănţuirea faptelor şi soarta personajelor.

Boris Lubiaşev revenise la Moscova, târându-l după el şi pe Goşa Sukhumi, ruşinat. Ceilalţi protagonişti nu mai aveau importanţă.

Când termină relatarea faptelor, Rem Tolkaşev adăugă un post-scriptum: „Studiez o altă operaţiune destinată unei schimbări de guvern la Tbilisi."

Precum Felix Dzerjinski, fondatorul Ceka, Rem Tolkaşev nu abandona niciodată atunci când era vorba de interesele iubitei sale *rodina*[4].

[4] Patrie. *(n. trad.)*

Levan Arevadze era mult mai calm.

– Ai venit degeaba, îi spuse el lui Marlin Siegwalt. Nu mă lua de prost. Pe omul tău îl omor acum. O să-l auzi în direct.

Ținând în continuare mobilul în mâna stângă, se apropie de Malko, îi puse țeava pistolului Makarov pe frunte, ridică piedica armei şi spuse din nou:

– O să facă „bum”, poponarule!

Malko închise ochii. Va muri peste câteva momente.

Alte apariții SAS la editura Meteor Press:

- **Agenda Kosovo**
- **Poloniu 210**
- **Dosarul K**
- **Întoarcere la Shangri-La**
- **Libanul roşu**
- **Al-Qaida atacă! 1**
- **Al-Qaida atacă! 2**
- **Omorâți-l pe Dalai Lama**

23

www.meteorpress.ro

ISBN: 978-973-728-417-4

9 789737 284174

Distribuție la:
telefon/fax 021.222.33.12
e-mail: comenzi@meteorpress.ro